

ДАЯНА ПАЛМЪР ОМАГЪОСАНИ ОТ ЛЮБОВ

Превод от английски: Мария Енева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Беше тихо, сякаш наоколо имаше само призраци. Отгоре светеше прожектор — както изискваше правилникът. Изправена по средата на голата сцена, с текста в изящните си ръце, Бет Кембридж се взираше в тъмната зала. Някъде отпред, невидимо в мрака, седеше журито. От трите актриси, достигнали последния кръг на прослушването, бяха повикали единствено нея. Веднъж вече беше чела откъси от същата роля. Този път обаче сърцето ѝ се свиваше. Нещо им бе направило впечатление, иначе защо искаха да я чуят отново?

Познаваше и пиесата, и ролята, за която кандидатстваше. Та нали в тях бе вложена и частица от автора! Може би точно затова не трябваше да идва! Ами ако и той е тук? Само че на всяка цена трябваше да намери роля, а на всичко отгоре ставаше дума за постановка на същата онази пиеса! Пък и нали той трябваше да е в Холивуд за някаква екранизация? Нежните ръце трепнаха. Само да запази спокойствие и всичко ще се нареди!

Всъщност между тях вече нямаше нищо. Едуард Макълоу не би трябвало да означава за нея нещо повече от който и да е автор на нашумели пиеси. Къл едва ли би се развълнувал, ако я срещнеше. Още преди години бе изхвърлил Бет Кембридж от мислите си и сигурно нямаше намерение да я допусне отново в тях — безразличието му красноречиво го показваше. Контактите ѝ с него сега се свеждаха до размяна на погледи и откъслечни фрази. И двамата бяха погребали миналото. Така че какво против би могъл да има той срещу нейно участие в старата му пиеса?

Пръстите ѝ стиснаха страниците. Трябваше да се вживее в ролята на младото момиче, бедно и самотно, бременно в трети месец. Нарочно бе облякла същия безформен рипсен джемпър както тогава, на представленията в Атланта преди години. По същия начин бе разпуснала по раменете и меднорусата си коса. Попрегръби се, както би изглеждало съсипаното от мъка момиче. Представи си неговата

болка и безпомощност. И устните сякаш сами произнесоха първите реплики от пиесата на Едуард Макълоу „Момиче в тъмнината“:

— Милият Том! Всеки би го взел за истински джентълмен... — Отметна назад глава и се изсмя. — Да не повярваш, че може да те захвърли просто така. Добричкият, внимателен Том, който всяка вечер ме изпращаше от шивашкото ателие до вкъщи, за да ме пази от престъпници... Моят Том! — Прехапа устни и притвори очи, усещайки покрусата. — О, Господи, какво ще стане с детето в мен? Неговото и моето дете... Как да го родя? И как ще го гледам? Когато си нямам никого, Господи? Нито майка да помогне, нито татко — да ми се скара? За никого няма значение дали съм жива, или мъртва! — Скри лице в дланите си и се олюля под лъча на прожектора. След това вдигна глава и с въздишка на отчаяние протегна ръце: — Да позволя някому да погуби плода на любовта ми? Нима мога да го убия! Но няма да мога и да го имам! Само ме научи какво да правя. Господи! — Невиждащият ѝ поглед бе отправен нагоре, срещу лъча на прожектора. Затвори очи и усети как истински сълзи се стичат по бузите ѝ. — О, Боже, моля те, ако имаш милост, помогни ми!

Пое въздух бавно и дълбоко. Излизаше от трансa, в който съзнателно бе изпаднала. Пред погледа ѝ отново изплуваха сумрачните очертания на тъмната зала.

Последните ѝ думи потънаха в продължителна тишина, след това отдолу се дочу приглушен разговор. Бет впери очи натам в очакване на обичайното: „Благодаря ви!“, което щеше да означава край на надеждите ѝ. „Господи — продължи тя молитвата наум, — помогни ми да получа тази роля!“

От тъмнината в партера изплува висока фигура и тръгна към нея. Беше едър мъж с руса коса, хвърляща отблясъци като злато под слънчев лъч. Надигаше се сякаш от нейното минало, от кошмара на спомените ѝ. Само това не бе очаквала! Какво, за бога, търсеше той тук?

Едуард Макълоу се качи на сцената с присъщата му безцеремонност, с която се отнасяше към нея винаги, щом направеше нещо не по вкуса му. Нещо познато от времето, когато беше само пробиващ си път актьор, а драматургията — негов мъглив блян. А сега бе най-нашумелият автор на пиеси. Така и изглеждаше в белия кашмирен пуловер и елегантните тъмни панталони. Може би бе малко

състарен или отпуснат, кой знае... Но затова пък със страхотно самочувствие!

Застана пред нея. Бет изправи рамене предизвикателно. Да прави каквото ще! Тя ще намери роля другаде — Ню Йорк беше голям град. Тя ще...

— Ето те отново. — Погледът му прикова непокорните ѝ тъмни очи, изпълнили сякаш цялото нежно лице. — Елизабет Кембридж, само че толкова променена след онова лято в Атланта!

Тя вдигна вежда, изражението на лицето ѝ стана по-студено. Не се засмя — така би направило момичето, което някога беше влюбено в него, което се бе хвърлило безпаметно в прегръдките му, разрешавайки му да вземе всичко, което поиска. Но оттогава Бет се бе променила. Сега искаше от него само роля в пиесата му. Нищо повече. Очите ѝ му казваха точно това... И още нещо.

— Никога няма да ми простиш, нали? — Смехът му прозвуча подигравателно. — Какво те кара да мислиш, че ще ти поверя тази роля, Бет?

— Защо да обяснявам на теб? Предпочитам да говоря с режисьора.

— Режисьорът съм аз! — Очите му блеснаха радостно при вида на явната ѝ изненада. Гласът му бе мек, но застрашителен: — А сега опитай да ми обясниш защо се надяваш на тази роля.

— Защото съм подходяща за нея! — Тихият отговор внушаваше достойнство. — Защото съм я играла! И ще се справя!

— Може би. — Погледът му се плъзна по стройното ѝ тяло и одобрително се задържа на тънката талия. — Ала защо да ти я дам именно аз?

Тя преглътна с мъка. Нямахше да я накара да отстъпи. Знаеше не по-зле от нея, че идеално подхожда за ролята. Даже не бе необходимо да упражнява южняшкия акцент — беше ѝ останал от детството в Атланта.

— Хайде — сухо подкани Къл, — намери поне една причина.

— Защото съм съсипана и до гуша в дългове! — Очите ѝ остро просветнаха.

Той изненадано сви вежди.

— Аз пък чувам точно обратното. През последните две години жънеш успех след успех. След номинациите получи наградата за най-

добра женска роля...

— И й се наслаждавах до последния цент — с жален глас се съгласи тя. — Докато един ден моят борсов посредник ме убеди да вложа всичко в някакъв, по думите му, гарантиран бизнес. И загубих. Всичко заедно със спестяванията си. Отгоре на това ме гонят за данъци и неплатени сметки.

— Значи така — безизразно констатира той.

— Класически развейпрах, нали? — Сви рамене. Това беше изразът, който често употребяваха преди години, в летния театър на Атланта. Сега той извика спомени, които не бе очаквала да възкръснат. Вдигна лице и срещна хладния му, изучаващ поглед.

— Не ме размеквай с миналото, Елизабет. То вече не предлага роли нито на мен, нито на теб. Сега ми е добре и без сантименталната гимназистка, увиснала на врата ми.

Трябваше да напрегне волята си, за да не го удари. Не би могла да си тръгне без ролята! И той го знаеше. Ехидната му усмивка не оставяше никакво съмнение. Накара я да се гърчи вътрешно цяла минута, преди да наруши мълчанието:

— Имаш ролята, стига да я искаш. Според Тед и Джеймс играеш прекрасно, плюс акцента и външността ти.

— Като че това те учудва! Нали ти я писа?

Присвитите му зелени очи пробягаха по нея, опипвайки я като ръце.

— Може би ставаш — равнодушно заключи той и се отдалечи.

— Можело и да стана за ролята, представи си! — Бет изливаше негодуванието си пред съквартирантката си Джанет Симс, вече наложила се манекенка. — И толкова! Никога не ми е вярвал, ама никога! А преди шест години направо ми предрече провал. Като че е божи заместник! — Не я сдържаше на едно място. — И какво от това? Дойдох в Ню Йорк, работих до припадък, завоювах престиж! Сега имам и кожено палто, и апартамент в центъра, и блестящо бъдеще, както се изразяват критиците...

— И си задлъжняла от глава до пети, че и с цяла годишна заплата напред — напомни Джанет и въздъхна. — Нещастна глупачка, защо ти трябваше да се явяваш за пиеса на Къл?

— Защото веднага трябваше да намеря работа, а тази роля беше единствената, която исках да играя! Освен това... — Приседна и се умълча, забила поглед в скута си. — Освен това...

— Добър случай да прободеш Едуард Макълоу? — предположи Джанет. — Право в сърцето, чак до дръжката на шпагата?

— Не... Не можах да устоя на ролята. Знаеш ли, така вълнува, толкова е романтична и трогателна... — Сплете пръсти на тила си. — И не бяха обявили режисьора. Откъде да знам, че този дяволски Къл ще се появи на прослушването?

— Той е авторът, защо се чудиш? Нали самата каза, че не подписва договор без клауза за неговото съгласие при подбора на актьорите?

— Така е — нещастно въздъхна Бет. Гледаше краката си и се проклинаше наум заради своята фигура. Беше висока и изглеждаше твърде слаба. Добре поне, че притежаваше вродена грация.

— Как смяташ да се справиш с данъците? — прекъсна мислите ѝ Джанет.

— Не знам. — Въздъхна и вдигна очи. — Според финансиста ми имам само тридесет дни да събера сумата. А това значи да пестя всеки цент или с други думи — не мога повече да живея тук. — Отново се умърлуши. От няколко дни сякаш всичко ѝ се изплъзваше от ръцете. Не можеше да си представи как ще живее без Джанет, обаче не можеше повече и да си позволи разкош като половината наем за апартамент на престижното Парк Авеню. — Все някак ще се оправя.

— Стига, ти няма да пропаднеш — опита се да я ободри приятелката ѝ. — Щом успя да убедиш режисьора на онази гола постановка за Елизабет Първа, че е по-добре да си с корсет...

— Напомни ми някой ден да ти разкажа цялата история — унило се усмихна актрисата. — Кой знае защо, все за Елизабет ме взимат.

— Ами като приличаш досущ на портретите ѝ? Само косата ти е пусната над челото и не си толкова бледа. Иначе и очите, и косата, и чертите на лицето ти са също като нейните. — Джанет смигна. — Да не говорим, че и тя е била девствена!

— Тихо, остава само някой да те чуе! — Направи гримаса и се разсмя. — Според пиесата съм бременна в третия месец!

— Абсурдът на гинекологията — бременност без зачатие! Представи си само сензацията в медицинските издания...

— Тръгваш ли с мен на лов за апартамент? — прекъсна я Бет.

— А как иначе? Има ли по-добра от мен в този занаят! Само да си взема палтото.

Бет със съжаление се сети за своето кожено палто, което трябваше да продаде. С въздишка прокара длан по протърканото си палтенце от рехав туид, което бе запазила повече като спомен. Облече го тогава, когато Къл я покани на разходка за първи път...

Намериха квартира, която на фона на сегашния им апартамент изглеждаше като бърлога. В крайния квартал Куинс, на последния етаж на сграда с външни стълби, пълна с шумни наематели.

— Не мога да те оставя тук! — сопна се манекенката. — В никакъв случай. Тръгвай, ще търсим още!

— Стига. Тази е добра. — Хвърли поглед към олющената маса и столове, разкривените кухненски шкафчета и охлузените, с прокъсана тук-таме тапицерия, диван и кресло.

— Санитарната инспекция ще го запечата, даже и да го търкаш с телена четка!

— Напълно подходящо жилище за бедна актриса. Нали веднъж вече започвах от място като това. Отивам да уредя наема, а след това ще отскочим до супермаркета за продукти.

— Може да вземем и едни пердета... — Приятелката ѝ преценяващо оглеждаше обстановката. — И покривка за този ужасен диван, и няколко саксии цветя...

— Ще мина и без тях — прекъсна я Бет. — Засега ми липсват средствата за обзавеждане в стил „изгряваща звезда“. Нали знаеш — известно време ще съм на кризисен бюджет...

Джанет само изсумтя и измърмори нещо за проклетите капризи на съдбата...

ВТОРА ГЛАВА

Бет се чувстваше както по времето, когато беше начинаеща артистка. Не бе забравила къде да търси и какво да купи на сметка. А обстоятелството, че е в Ню Йорк, вместо в Атланта, не променяше нищо. Бедността имаше много адреси.

— Не те разбирам. Защо да не да плащам целия наем, докато си надвиеш на борчовете? — попита я Джанет на връщане от магазина.

— Защото ще съм на минимална заплата през всичките шест седмици репетиции. След това ще имаме предпремиерни представления във Филаделфия, за да са сигурни в успешната премиера на Бродуей. Мога ли да знам със сигурност кога отново ще получавам прилични пари? Пък и не искам да дължа никому нищо! Даже на теб — добави със стеснителна усмивка, докато пробваше издънения диван. — Но щом започна да печеля и върна дълговете, веднага се прибирам в нашата къщичка!

— Е, ти си знаеш най-добре. — Джанет търпеливо следеше как приятелката ѝ подрежда чиниите на рафта. — Само че без теб ще се чувствам самотна като на Марс.

— Мини насам утре вечер. Ще направя спагети.

— Добра идея. А вдругиден ще бъде твой ред да дойдеш за вечеря и ще си останеш вкъщи.

— Наистина, страшно ще ми липсваш. — Бет тъжно се усмихна. — Но, като поработя, пак ще сме заедно.

— Дано!

— Наистина — дано!

— Така да бъде. — Джанет се усмихна нацупено. — Ще опитам да съм оптимистка. А сега казвай какво да помагам. За твой късмет днес съм свободна.

— Само не се шегувай. Изобщо не съм си представяла какъв куп багаж за пренасяне имам!

Остатъкът от деня мина в шетане и подреждане, ала успяха да свършат само половината работа. Когато изпрати приятелката си, Бет

нямаше сили за друго, освен да си легне. Спа неспокойно, сънищата ѝ бяха накъсани и във всички тях присъстваше Къл. Още по тъмно я разбуди писъкът на дете у съседите. Повече не можа да затвори очи. Стана, сложи кафе и погледна към стената от другата страна на уличката. Небето бе някъде горе. За да го види, трябваше да се надвеси навън през прозореца, а беше прекалено студено да го отваря.

Докато отпиваше от горещото кафе, спомените отпреди шест години отново се занизаха в съзнанието ѝ. Тогава беше нова на сцената, а Къл бе написал първата си пиеса. Поставиха я в местния летен театър, където и двамата играеха от няколко седмици. По това време тя и Едуард вече бяха приятели. Невъзможно бе човек да работи в такава малка труппа, без да опознае всички. Само че от самото начало Бет се ангажира емоционално много повече от него. Спомни си как го представиха като новодошъл в трупата и как още при първия поглед тя трескаво го пожела. Подобен ефект на мъж върху нея бе съвсем необясним, особено като се вземат предвид нейните пуритански разбирания и обстоятелството, че беше девствена.

Притеснена от въздействието му, започна да го напада с хапливи забележки. Скоро това ѝ стана навик. Къл обаче го възприе с неочаквано свеж хумор. По същото време започнаха и да репетират неговата пиеса.

Заради необикновения си колорит и талант Бет получи главната женска роля. Къл беше най-подходящ за ролята на главния герой, обаче отказа и тя бе поета от Чарлз Танър — мъж с могъща физика и посредствени артистични възможности.

Бет играеше свободна от предразсъдъци млада жена, самостоятелна и предразположена към контакти. Героят в пиесата бе подчертано резервиран и черноглед. Фабулата така майсторски сблъскваше консервативните възгледи с разкрепостеното съзнание, че от Къл се заинтересува много влиятелен театрален критик. Не след дълго младото дарование замина за Ню Йорк. Само че вече бе успял да наруши душевното равновесие на Бет.

Винаги си повтаряше, че решението да го последва в Ню Йорк бе продиктувано от желанието ѝ да опровергае смразяващата му констатация за нейната непригодност да се издигне. И все пак от време на време я мъчеше въпросът дали не хукна след него, защото така силно го обичаше.

Затвори очи и в паметта ѝ проблесна споменът за онази вечер, когато той я въвеждаше в ролята...

— Бет, ама ти просто си неспособна да се отпуснеш! — развика се тогава Къл, след като за десети път я прекъсваше наред репликата. Хвърли текста върху масичката в тясната си квартира и я дръпна към себе си. — Е, бебче, остава да опитаме дали не се нуждаеш повече от едно друго въведеше... — И я целуна.

Оттогава бяха изминали шест години, а тя още усещаше парещите му устни. След месеците, през които не бе откъсвала поглед от него, след като толкова дълго беше копняла и молитвено се бе надявана да се озове в обятията му, всичко се бе случило съвсем неочаквано... Спомни си как се беше вцепенила от възпламенилото се в нея блаженство, примесено с неясно предчувствие. Къл бе с осем години по-голям и явно обигран, а тя нямаше и понятие какво се прави в такъв момент. Когато той вдигна глава, изразът на лицето му ѝ каза всичко.

— Това ли е най-доброто, на което си способна? — В очите му се четеше недоумение.

Изчервена до уши, беше опитала да се измъкне, ала неговите ръце здраво я притискаха към мускулестото му тяло.

— Почакай — промълви той, взирайки се в нея. — Винаги ми напомняш на Елизабет Първа. Знаеш ли как са я наричали, Бет?

— Да... — Бе прехапала долната си устна, като се мъчеше да потисне разтърсващите я тръпки.

— Кралицата-девственица! — Продължаваше втречено да изучава лицето ѝ. — И по това ли приличаш на нея, освен по външност?

Беше се опитала да отбегне погледа му, но той не ѝ позволи да сведе глава и продължи изпитателно да я наблюдава.

— Сега разбирам какво ти пречи да навлезеш в ролята. — По устните му заигра усмивка. — Спокойно, срамежлива госпожице! Да видим какво може да помогне на странните ти притеснения.

Последва втората им целувка. Този път неговите устни не само взимаха, ала и даваха, и искаха, и предлагаха. Притисна се към него, готова да му се отдаде...

Онази вечер я изпрати набързо, без да приеме пламенното ѝ предложение. През следващите седмици двамата бяха неразделни. Към

края на лятото Къл вече не напускаше мислите ѝ и тя бленуваше вечно щастие с любимия мъж.

Толкова по-зашеметяващ бе ударът, когато скъса с нея. Стана внезапно. Един ден, когато и тя бе там, просто заяви пред цялата трупа, че след два-три дни заминава за Ню Йорк като режисьор в Бродуей. Същата вечер го потърси в апартамента му. Наложил се да почака. Той обаче се прибра с нейна колежка, известна със своята благосклонност към мъжете. Прочел в очите на Бет безмълвния въпрос за тяхното бъдеще, се изсмя, след него се закикоти и онази...

Бет заспа едва призори, обляна в сълзи. Нещастieto, както обикновено, не идваше само — на другия ден всички в трупата знаеха за станалото! Къл замина, а тя, стиснала зъби, реши да изчака началото на театралния сезон. Но имаше още неприятни изненади. Оказа се, че отзивите му я бяха обрекли само на малки роли, и то в треторазредни театри. В душата ѝ забушува желание да му покаже колко се е лъгал. С първия самолет се озова в Ню Йорк, където остана цели шест години...

Забила поглед в пода, машинално отпиваше от кафето. Е, да, още от самото начало я беше предупредил, че няма да отиде с нея по-далеч от невинни милувки. Отказал бе да вземе девствеността ѝ, въпреки нейната явна готовност. Вероятно и това имаше своето обяснение. Неведнъж, и то пред всички, бе заявявал, че женитбата не влиза в плановете му. Беше решил да остане ерген до края на живота си. Затова, въпреки че между него и нея имаше много повече от обикновен флирт, отношенията им нямаха бъдеще.

И все пак това не беше обикновена връзка. Бет можеше да бъде откровена пред него както пред никой друг. Изглежда и той споделяше с нея неща, които би доверил само на близък човек. Беше открила в личността му дълбини, които никой не би предположил. Къл беше невероятно затворен човек.

След като живееше в Ню Йорк и с всяка роля си пробиваше път нагоре, естествено беше да го среща в театралните среди. Започна отново да му отправя хапливи закачки, а той — да ги посреща с неочаквано добродушен хумор.

Ала жаждата за разплата изглежда все повече се разгаряше. Не можеше да понася мисълта, че той никога няма да изпита болката, която ѝ бе причинил, нито пораженията, нанесени на нейната

неразцъфнала, детски чиста, душа. Откакто се бяха разделили, не бе съумяла да създаде с мъж дори приятелски връзки. И сигурно повече нямаше да ѝ се удаде... Точно затова трябваше да му отмъсти!

Бет остави празната чаша и отиде да се облече.

Първата репетиция я зарадва. Съставът беше добър. Пиесата се очертаваше като сполучлива и всички се надяваха да се задържи дълго на сцена. А и разходите по поставянето ѝ на Бродуей бяха такива, че евентуален неуспех би бил истинска катастрофа. Естествено, всяка пиеса сама по себе си беше риск. Но и ореолът около името на автора, и досегашната му поредица от триумфи предвещаваха само успех.

Докато представяше артистите, Къл изрази задоволство, че за главната роля са попаднали на талант като Бет. Тъй като в случая беше и режисьор, той незабавно се зае с поставянето на мизансцена — деликатното изкуство да бъдат разположени действащите лица на сцената. Всяко придвижване по нея трябваше да е обосновано. Задачата се усложняваше и от обстоятелството, че работеха по ремарките си върху страниците на текста, а не според заучен диалог. Но Бет знаеше от опит, че още на третия ден Къл ще изисква всички да знаят ролите наизуст.

Тя изпълняваше незабавно указанията и старателно ги нанасяше по полетата на текста. Играещият главната мъжка роля обаче — актьор класик, завършил известно театрално училище, изискваше тълкувание на мотивите за всеки свой жест. За нейна изненада Къл търпеливо отговаряше. Но колегата ѝ не прие повечето разяснения и накрая предложи сам да избере сценично поведение. Последва половинчасова разправа, завършила със сдържано предложение към актьора или да следва указанията, или да си опита късмета другаде.

— Стига, Къл! — Дейвид Хадисън помирително махна с ръка. — Знаеш, че през следващия сезон това ще е най-добрата пиеса. Отказах участие във филм, за да работя с теб! Не заслужавам ли една малка корекция в мизансцена?

Високият тъмнокос Дейвид имаше малко неуравновесен характер, но беше великолепен актьор. Къл въздъхна и прекрати спора, ала му позволи само няколко импровизирани крачки по сцената. Това се оказа достатъчно, за да успокои Дейвид. До края на сякаш безкрайната репетиция той постоянно обръщаше усмихнато лице към нея.

Вкъщи разгърна пиесата и започна да репетира. Звънливата ѝ декламация се преплиташе с плача на бебето от таванския етаж и фалшивото пеене на съседа отдолу. Нейната част от диалозите беше несравнимо по-голяма от тази на Дейвид. През оставащите два дни трябваше да зазубри ролята, макар че текстът ѝ бе добре познат.

До сутринта успя да запомни репликите почти до края, въпреки че още забравяше ремарките. На репетицията сбърка средата с левия край на сцената, вместо отпред, заобиколи масата отзад... Започна да се рови в записките си и усети втренчения поглед на автора.

— Извинявай — измънка тя, — обърках се.

— Голяма работа! — защити я усмихнат Дейвид. — Всички бъркат от време на време. И Къл в това число, когато още беше заек.

Къл го удостои с бегъл поглед.

— Десет минути почивка и започваме отначало, приятели. Бет, ела с мен.

Такова нареждане винаги предвещаваше неприятности. Последва го, припомняйки си много подобни „съвещания“. С чувството, че изглежда жалка в джинсите и тениската си, едва го догони зад кулисите. Той наля кафе в две чашки и ѝ подаде едната.

— Е? Какъв е проблемът?

— Мизансценът. Поставяш ме пред масата, а там не се чувствам удобно.

— Ако застанеш зад нея, Дейвид ще те загърби.

— Така е. Не се оплаквам, трябва ми само ден-два, за да свикна. Имаш ли нещо против? — притеснено помоли тя.

Изгледа я с интерес. Очите му оцениха изящната ѝ фигура.

— Често ли играеш Елизабет? — Въпросът бе неочакван.

Бет се усмихна, наведена над кафето.

— Постоянно. Предполагам, че виждат в мен неин двойник.

— Във всяко отношение ли?

— Не очаквах, че ще пожелаеш да си режисьор на старата си пиеса — отвърна тя, за да избегне опасната насока на въпроса му. — Бях чула, че отиваш в Холивуд за някаква екранизация.

— Вярно е. Само че поисках да работя вкъщи, и те се съгласиха. — Засмя се. — Пропуснах да спомена, че имам апартамент само в Ню Йорк.

— Уилям Фокнър си е послужил със същия трик, ако не се лъжа!
— ухапа го тя.

— Любимият ми писател. — Облегна се на стената и въздъхна.
— Защо се яви за тази роля, Бет?

— Заради парите.

— Нямах предвид това! Нали има и други престижни пиеси?

Бет сви рамене и неуверено се усмихна.

— Нямах друга роля, за която да съм така сигурна, че ще я получа. А тази познавам добре. Освен това другаде щяха да ме разтакават безкрай с пробите, а имам само месец да изплатя невероятен данък. Не че не мога да събера сумата, но нали трябва и да живея някак? Всъщност не предполагах, че ще си тук, а и вътрешният глас ме убеждаваше, че няма да се проваля, стига да се понапудря малко. — Очите ѝ крадешком го стрелнаха. — Нали през лятото в Атланта играх същата роля...

— Да, помня — сухо я прекъсна Къл и остави чашката. — Хайде, на работа!

Искаше ѝ се да поговорят още, да го попита защо бе скъсал с нея така ненадейно. Но това бе станало отдавна и нямаше пряка връзка с разговора им сега. Беше актриса, нуждаеща се от пари, а Къл — режисьор. Съвсем скоро работата му щеше да свърши и тогава на сцената щеше да го замени постановчикът, Дик Хамилтън. Оставаше ѝ да вижда Къл само няколко седмици и всеки ден да изживява покрусата от миналото. Бет стана и се запъти към сцената. Все някак щеше да преживее и това. Бе издържала шест години без него, нима още няколко седмици имаха значение?

На третия ден мизансценът бе отработен, ролите — заучени и можеха да репетират без текстовете в ръце. Нейните реплики вървяха гладко, оставаше само да им придаде необходимия емоционален заряд. Къл обаче намираше грешки на всяка крачка, въпреки че тя добре помнеше неговите наставления от краткото лято в Атланта.

Към края на репетицията изпита умора и отпадналост. Загубила бе нагласата да прекарва дълги часове на сцената и сега ѝ бе трудно да се приспособи към работен ден от десет сутринта до осем или девет часа вечерта. На всичко отгоре ѝ притреперваше отвътре заради натякванията на Къл и единственото, което желаше, бе да се сгуши в леглото. Той обаче я върна от вратата. Беше навъсен.

— Не си отивай, Бет. Трябва да поговорим.

Доплака ѝ се. Толкова беше уморена!

— Къл... — подхвана тя умолително, а очите ѝ завистливо изпращаха отиващите си нейни колеги.

— Сама поиска ролята! — На лицето му бе застинат ожесточен израз.

Изгледа го през сълзи.

— Като съм такава глупачка! По-добре да се бях оставила да ме приберат в затвора!

— Запази емоциите си за сцената, там ще ти трябват повече. — Посегна за своята папка и кръстоса дългите си крака на стола. — Да видим. Започва да притъмнява... На тридесет и пета страница, където казваш на Дейвид, че си бременна.

— Нали го правя точно както го искаше тогава, в Атланта...

— Това не ти е Атланта! — Очите му ядосано проблеснаха. — И вече ти казах да не възкресяваш сенки от миналото.

— Опазил ме Бог! — съгласи се тя с потъмнели очи и гневно отметна златистата си коса. — Вече не съм онази наивница, която не знае какво иска!

Той хвърли папката и се надвеси заплашително над нея.

— Все същата си! Невъзпитаната, своенравна, късаща нервите малка глезла! Но докато играеш в моята пиеса, ще правиш това, което ти кажа, ясно ли е?

— Да, сър! — изсъска тя. Усещаше достойнството си стъпкано, стискаше юмруци до болка, за да не закрепци.

— Не е лесно да прекършиш гордостта си, нали? — Погледът му внимателно я изучаваше. — Винаги си реагирала прекалено импулсивно. И всеотдайно.

Не би могъл да я обиди по-жестоко. Затвори очи и сълзите бликнаха, въпреки че не издаде никакъв звук.

— Бет...

Тя се извърна и избърса сълзите си.

— Уморена съм, Къл. — Със стиснати зъби събираше последните остатъци от достойнство. — Нищо, карай нататък.

Той доста се колеба, преди да вдигне папката и да седне. Когато Бет окачи палтото и се обърна към него, лицето ѝ бе спокойно, но

съвсем бледо. Това не му убягна. Присви очи, като че видът ѝ го дразнеше.

— Извинявай — неочаквано каза тя. — Трябваше да започна като сервитьорка или нещо подобно. Съжалявам, че съм тук.

— И аз — сухо отрязва той. — Ала вече е късно да променяме каквото и да било. Нямам повече време за губене. А колкото до твоята интерпретация на ролята, оттогава са минали шест години. Не можеш ли да запомниш, че съм се променил, както и виждането ми за пиесата?

— Да — нервно въздъхна тя.

— Започваме от монолога ти на тридесет и пета страница.

Бет започна, като си припомняше всичките му напътствия. Той закима присвил очи, без да изпуска и най-незначителното движение на тялото ѝ.

— Много добре — рече той, когато гласът ѝ стихна. — Ето това е! Сега вече разбираш, нали? В този трогателен момент трябва максимум емоции! Искам река от сълзи в залата, когато ти се къса сърцето над дилемата дали да запазиш детето, или не!

— Разбирам. — Облече палтото си. — Само че подобна емоционалност в монолога досега ти се струваше прекалена.

— Значи остарявам.

— И аз — тихо се съгласи Бет. Вдигна своя свитък и го пъкна под мишница заедно с чантичката. — Напоследък в много твои пиеси се говори за бременност. А не си бил женен — отбеляза тя, докато го чакаше пред вратата. — Не искаш ли...

— Стана късно. — Погледна часовника си. — А имам още една среща. Но мога да те закарам.

— Няма нужда! — Не искаше той да види къде живее. — Ще взема такси.

— Както искаш, миличка! — Намръщи се. Обръщението му ѝ причини болка. Някога, много отдавна, бе влагал истинския смисъл в него...

Изпрати я до таксито и веднага си тръгна. Тя се насили да не се обърне след него. Стигна вкъщи и минута по-късно беше в леглото. Унесе се още щом сложи глава на възглавницата...

Спа неспокойно и тръгна за театъра много рано. Влезе в залата с чаша кафе половин час преди репетицията. Дейвид Хадисън седеше на един стол, забил поглед в ролята си. Бет грациозно приседна до него. Той вдигна поглед и се усмихна.

— Преговарям един неподатлив момент.

— Сигурен ли си? — любопитства тя. — Стори ми се, че споменаваш нещо за... майката на... ролята.

— Всъщност си права. Паднала ми се е черната работа. Виж, твоята роля е съвсем друго нещо.

— Да се сменим тогава? Давам ти я заедно с кафявата торбеста рокля за бременни!

— Едва ли ще се харесам така на Къл. — Дейвид се засмя. — Прекалено съм висок!

— Колко жалко. — Отпи от кафето. — Да ти отсипя ли? Май не си голям почитател на кафето?

— От отбора на кока-кола съм. — Отпусна свитъка, скръсти ръце и втренчено се вгледа в нея. — Казвали ли са ти, че...

Преди да завърши, тя стана, праметна с царствен жест шала си през рамо и отправи към него най-смразяващия си поглед.

— Добри човече, имай приличието да не се заглеждаш — подхвана Бет с отработен британски акцент. — Неугодни са ни поданиците, чийто взор своеволничи по посока на Нашата персона!

Дейвид избухна в смях и заръкопляска.

— Довела си я до съвършенство! Елизабет си от глава до пети!

Тя направи дълбок книксен.

— Подобно мнение много Ни радва.

— Колко пъти си я играла? — заинтересува се той, когато Бет се върна на мястото си.

— Поне десет. Даже и в една „гола“ постановка... Само че убедих режисьора да съм с корсет.

Той поклати глава, като изучаваше изящните черти на лицето ѝ, тъмните, с необикновен сив оттенък, очи и огнената коса.

— Никога не бях виждал подобна прилика, а съм в театъра от десет години! Навярно я играеш възхитително!

— Харесва ми, ала след време доскучава. Въпреки че Елизабет е изключителна личност. Съмнявам се някога да е имало жена с толкова силен дух.

— Започнала си в Атланта, нали? Гледах те в същата пиеса само веднъж, преди шест години. Беше чудесна!

— Какво си правил в Атланта?

— Търсех роля, обаче тогава не успях. Вместо това попаднах в Ню Йорк, на добро място.

— Играеш добре — прямо заяви Бет, отпивайки глътка кафе. — Не си ли класик по образование?

— За Бога, така е, Ваше Величество — изрече на свой ред Дейвид с британски акцент и се засмя. — Минал съм през всички шекспирови пиеси. Но ми се иска да сменя това амплоа.

— Ако вие двамата ми отделите малко време — прозвуча рязък глас зад тях, — бих предложил да започнем.

Двамата скочиха на крака и едва тогава забелязаха, че всички останали вече са по местата си, а Къл е най-малкото нетърпелив. Когато се качиха на сцената, ги изгледа свирепо. Настроението му не се оправи до обяд. Все по-често стоварваше гнева си върху Бет, докато в края на репетицията в очите ѝ заискриха сълзи.

— Да вървим, Бет — протегна ѝ ръка Дейвид, когато тя се сви от нощния студ на изхода. — Ще те почерпя едно хубаво кафе.

— А може ли и пастичка? — измъчено се усмихна тя.

— Всичко, което поискаш! — Провери в портфейла си. — Е, не съвсем...

— Не си очаквал, че човек на изкуството може да бъде толкова гладен, нали?

— Ти пък какво се оплакваш! — върна ѝ закачката Дейвид. — След като си на върха...

— Така ли изглежда? Да беше дошъл да видиш къде живея!

— Може ли? — В погледа му светна надежда.

Тя не се колеба дълго. Омръзнала ѝ бе самотата, а и нямаше защо да се срамува от колегата си заради жалкото жилище. Вероятно и неговото не беше по-люксово. Хвана го под ръка и тръгна, без да забележи зелените очи, които ги изпратиха.

Вятърът пронизваше с ледени иглички, макар че скоро трябваше да настъпи пролетта. Свита в тънкото си палтенце, Бет поведе Дейвид нагоре по стълбите. Стигнаха. Бебето пищеше както обикновено, но фалшивият глас си бе дал почивка.

— Заповядай. Не е Бог знае какво, но може да се живее.

— Господи! Мислех, че се шегуваш. — Той изумено се огледа. — Какво се е случило?

— Падна ми се некадърен борсов посредник. Не само ме вкара в губещи инвестиции, ами забравил и за данъците. Сега в джобовете ми дрънкат само центове. Все пак данъчните агенти се оказаха порядъчни хора. Изглежда са свикнали със загубенячки като мен.

— Ако съдя по играта ти в театъра, никак не си загубена. — Огледа кухненския бокс. — В това ли вариш кафето?

— Да. Не си ли виждал джезве? Върши работа като всяка кафеварка.

— Каква реликва! — Наля вода и щедро изсипа смляно кафе направо от буркана.

— Кафето все си е кафе, както и да се прави.

— Може би. — Той запали газовия котлон, сложи джезвето и седна срещу Бет до кухненската маса. — Как стигна до театъра?

— Майка ми ме убеди, че искам точно това. Раздвоена бях между сцената и волана, затова тя се намеси с аргумента, че за дама е по-приемливо да бъде актриса, отколкото шофьор. Честно казано, и сама щях да стигна до същия извод. Нищо друго не съм желала по-силно от това да стана актриса. А ти?

— Същата история. — Показалецът му чертаеше фигурки по избелялата покривка. — Още като дете играх катерица в една пиеска и ми хареса. Не съм си представял, че мога да правя друго. Докато учех, се издържах сам. И за какво? За да съм никому неизвестният актьор, седнал пред теб.

— Не си прав. Спомням си, че игра в един сериал.

— Цели шест седмици, докато ме застреляха. — Подпря се на лакът. — Знаеш ли колко хубаво умирам?

— Знам, разбира се. Жалко, че в нашата пиеса умираш зад кулисите. — В очите ѝ светнаха весели искрици.

— Представяш ли си да умра просто така? — Дейвид направи възмутена физиономия. — Без хората да чуят моите стонове, крясъци, приритване или нещо подобно.

— Къл би трябвало поне да те убие — предложи тя.

— Струва ми се, че иска да направи точно това. — Не откъсваше поглед от нея. — Но първо ти си на мерника. Не съм виждал режисьор да се отнася така с някого. Какво си му сторила, че е толкова ядосан?

— Дишам същия въздух... — Лицето ѝ помръкна. — Е, може и да има причина, но да не задълбаваме. Искаш ли торта? Случайно има малко.

— Каква е?

— Шоколадова.

— М-м-м! Любимата ми торта!

Бет раздели единственото парче, докато Дейвид наливаше кафето в тумбести напукани чаши, купени на старо.

— Нали е чудно? — засмя се тя, докато се наслаждаваха на мизерната вечеря. — Да живея в разкошния апартамент на Парк Авеню, да ходя в кожени палта и коприна и да не подозирам какво пропускам?

— Наистина ти е трудно.

— Знаеш ли, не е така страшно. Изглежда бях объркала ценностите. Мислех само за пари, слава и кариера. А сега виждам, макар и по принуда, как живеят повечето хора. Много отрезвяващо е. Просто корекция на посоката, нищо повече!

— Вярно, не може да не се замислиш, когато видиш колко хора не постигат успех като твоя. Още не съм живял на Парк Авеню. Ако това стане някога, няма да забравя откъде съм тръгнал.

— Сигурна съм, че няма да забравиш. Само че трябваше да започнеш не с „ако“, а с „когато“!

— Да допуснем. Но всяка седмица нещо ме разколебава и трябва да удавам разочарованието в евтино вино.

— Разочарованието сполетява всеки от нас, то е част от живота. Само не бива да се предаваш. Гледай напред. Аз винаги се опитвам. Представям си например какво ще ми донесе тази Коледа. Дотогава ще съм платила данъците, ще играя в хита на Бродуей и ще съм щастлива като никога досега!

— Няма ли мъж в тази идилия?

Тя поклати глава, леко усмихната.

— Не съм изкушила мъж дотам, че да ме вземе на сериозно. Даже не мога да си представя подобно нещо. — „Възможно ли е, след раните, нанесени от Къл!“, добави мислено. Но как да го изрече пред почти непознат човек!

— Надявам се някой от близките дни да те изненада приятно. — Гостът ѝ остави празната чаша. — Беше хубаво, но ще се прибирам.

Иначе няма да има време да подремнем преди репетицията. Не усетих как минава времето!

— Пак заповядай. — И поканата, и усмивката ѝ бяха искрени.

— С удоволствие. Лека нощ, Бет.

— Лека нощ! — Заклучи след него и въздъхна. Хубаво беше, когато не е сама!

Оттогава двамата се сприятелиха. Сближаването им обаче имаше поразителен ефект върху Къл. Вече не минаваше ден, без да ги подложи на гръмотевични нападки. И бездруго работата с него непрекъснато събуждаше у нея старите нежелани чувства. Всеки негов поглед я караше да тръпне.

Една вечер, на слизане от сцената, Бет се спъна и щеше да падне лошо, ако в последния момент Къл не я бе подхванал. Погледна го, за да благодари, но изразът на лицето му накара сърцето ѝ да забие лудо. Желязната ръка за момент я притисна, докато очите му се плъзнаха към нейните устни и спряха там. Стори ѝ се, че усеща вкуса на целувката му.

— Нещо си разсеяна. — Гласът му бе дрезгав. — Пази се да не паднеш, мила. Тази роля не се играе с гипсиран крак!

— Ще внимавам — неуверено отвърна тя и опита да се усмихне.

Продължи да я гледа вторачено още малко.

— Хайде. Ще те закарам.

— Не! — отрязва тя.

Този път обаче Къл нямаше намерение да я слуша. Изведе я като опърничаво дете до поршето си и буквално я набуца в него. В съзнанието ѝ отчаяно се загнезди въпросът как да се измъкне от ужасното положение. Можеше ли да му покаже къде живее? Унижението би било непоносимо!

— Съвземи се, страхливке, и кажи накъде.

— В Куинс... — Едва си поемаше дъх.

— Не живееше ли на Парк Авеню? — Изгледа я, сбърчил недоумяващо вежди.

— Да, докато имах пари. Наложиха ми огромен данък, Къл. Сега пестя. Така че вече не живея в онзи апартамент.

— С мъж ли живееше?

— Джанет би побесняла, ако я наречеш мъж — процеди Бет през зъби. — И въобще не е твоя работа с кого живея!

— Онова лято обаче беше. Малко оставаше да те взема при себе си.

— Мен? — Признанието я шокира.

— Теб. — Погледна я насмешливо, докато изправяше кормилото след завоя. — Ако тогава не беше девствена...

— Толкова ли те плашат неопитните?

— Само ти. Не исках да се възползвам от чувствата ти към мен. Още повече, че женитбата не беше понятие от моя речник. И сега е така!

— Не очаквай подобно нещо от мен! — изрече тя колкото може по-сдържано, а ръцете трескаво притискаха чантичката в скута ѝ. — Сега ме интересува само как да се издигна.

— Вече си звезда — охотно я поправи той. — Само заради теб гледах пиесата на Люис. Там беше дяволски добра.

— Благодаря. — Поразяваше я за втори път, толкова трудно бе да се чуе похвала от него.

— Сега накъде?

— Вляво, после надясно, в онази пресечка.

Той спря отпред и погледна сградата. Угаси двигателя и издърпа ключовете.

— Къл, не ме изпращай догоре — помоли тя.

— Само ще погледна.

Нямаше смисъл да спори. Тя сковано пое по безкрайните стъпала. Отключи и го въведе. Погледът му обходи квартирката с очевидно отвращение. Накрая, поразен, изпъшка.

— Какво не ти харесва, Къл? — Ядосано хвърли чантичката на креслото. — Тук е топло и сухо, а на всичко отгоре съседите веднага ще дотичат, ако извикам за помощ. Освен това, както знаеш, в Атланта квартирата ми не беше по-добра!

— Тогава беше друго — изръмжа Къл. — Още не беше пробила!

— Все още пробивам. Искаш ли кафе, или гледката ти стига?

— Приличам ли ти на сноб?

Тя сложи джезвето на котлона и извади напуканите чаши.

— Никога не си бил сноб.

— И аз се надявам да е така! — Възседна един стол. Беше неотразим с русата коса проблясваща под лампата, със зелените очи, сякаш съвсем прозрачни на фона на загорялото лице. — Израснах в охолство, но никога не съм гледал отвисоко на нищетата. Късметът ми е случаен. По същия начин можеха да ми се паднат бедни родители.

Бет си спомни произхода му. Един от неговите предци е бил херцог, а много от роднините му и сега бяха титулувани. „Класически прав нос, гордост за всеки семеен портрет“, установи тя, загледана в лицето му. Съседът отдолу бе започнал да приглася фалшиво на запис от оперна ария.

— Верди? — Къл наостри слух.

— Невероятно, но позна! — отвърна му със смях. — За човек без слух е страшно ентусиазиран. Не ми пречи, вече свикнах.

— Сигурно му се привижда кариера в Метрополитен опера. — В гласа му прозвуча състрадание. — Колко малко хора постигат мечтите си! — добави с отсъстващ поглед.

— Какво още не ти стига? Извоюва име на добър писател и режисьор, екранизират твоя пиеса... Постигнал си всичко!

— Наистина ли? — Впи очи в нея, докато поемаше чашата от ръцете ѝ. — Не всичко, Бет! Мечтаех за нещо, съвсем непостижимо за мен.

— За какво? — небрежно попита тя, намествайки се срещу него.

— За теб в леглото ми — прошепна тихо той. — Желаех те до самозабрава!

Позабравената болка внезапно стегна сърцето ѝ.

— Колко забавно. Кога беше това — преди или след като ме унижи пред цялата трупа?

Ледените нотки в гласа ѝ го сковаха за миг.

— Така и предполагах — още ти е тежко. При това вината не е твоя. Само че тогава няха друг избор. — Очите му не се откъсваха от нейните и в тях като че ли се таеше разкаяние. — Ти беше влюбена в мен. И то прекалено силно. А аз няха какво да ти дам... Освен целувки под звездите или най-много — мимолетна връзка. Трябваше да спра, и то навреме!

— Можеше просто да ми кажеш...

— След като се бе вкопчила в мен сляпо, като териер? — Поклати глава със съмнение. — Думите нямаше да помогнат. Трябваше

нещо драстично. А Глория беше готова, отдавна ми се натискаше. Сигурен бях, че твоята гордост ще те спаси!

— Разбира се! — Тя сухо се изсмя. — Спаси ме, та стигнах чак до Ню Йорк! Значи изобщо не си помисъл какво ще направят с мен в театъра?

— Защо, какво е станало? — Лицето му се скова.

— Твоята „помощница“ изнесе цяло представление... Как съм ти висяла на врата... И още куп „шегички“ по мой адрес. Станах за посмешище на трупата. — Очите ѝ потъмняха от горчиви спомени. — Накрая трябваше да се махна.

— Съжалявам. — Рязко пое въздух. — Извинявай, тогава изобщо не ми дойде наум...

— Точно така, защо да се напрягаш? Аз ти се натисках, а ти нямаше нищо против да се позабавляваш, така ли беше?

— Не! — Той притвори очи. — Раздялата ни беше едно от най-тежките неща в живота ми!

— Толкова ли обичаш експериментите с невинни душици? — Засмя се горчиво.

— Само че едната беше моята! Може да съм единак, но не съм двуличен егоист, Бет! Цял живот ще съм самотен, ще поглеждам към жена само за разнообразие. Но не и към теб! — Чудно, в погледа му просветна нежност. — Един ден ще се омъжиш, ще имаш деца, както мечтаеше... Три, нали така?

Нещо в гласа му я накара да стисне очи до болка. Къл погледна часовника си и стана.

— Трябва и да почиваме. Репетициите са мъчителна работа, нали, миличка? Благодаря за кафето.

— Винаги си добре дошъл! — тихо промълви Бет, докато отиваха към вратата.

Внезапно той спря, обхвана лицето ѝ и впи поглед в очите ѝ.

— Все си така хубава, Бет... И тази коса! — В гласа му се долавяше несдържан копнеж. — Винаги съм мечтал да я видя разпиляна върху възглавницата до мен...

Дъхът ѝ секна. Не беше честно, че само с няколко думи още можеше да я накара да примира! Усети го — топъл и близък, поиска да се притисне до него, да се надигне към твърдите устни и да ги целуне, само още веднъж! Гласът на разума обаче надделя.

— Никога няма да ме видиш така! — едва успя да изрече тя.

— Какво, предизвикваш ме? — Повдигна брадичката ѝ, свел глава с полуотворена уста, за да остави върху нейната мигновено разтърсващо парване. — Вече не съм благородният платонично боготворящ те момък, Елизабет! — Шепнеше, но всяко движение на устните му се забиваше в съзнанието ѝ. — Защото не си девойче, както тогава! Сама си го просиш!

Не я пускаше — огъната назад, притисната към него. Устата му се плъзна по нейната, хапейки по познатия начин, преди да започне да я целува разпалено, дълбоко, както той обичаше. Вдигна ръка да го отблъсне, ала пръстите ѝ се отпуснаха върху копринената риза под мекия пуловер. Спомни си как тогава, в парка, когато едва не стигнаха докрай, едва не я бе смазал под тежестта си върху буйната трева.

— Къл! — простена тя и изведнъж го прегърна, а тялото ѝ потрепери.

Той прошепна нещо неразбираемо. Ръцете му я повдигнаха, докато езикът си проправяше път през меките топли устни и превръщаше страстната целувка в акт на притежание.

Притисна се плътно към него, стенеща, разтопена от емоции, покорена напълно. Отново беше осемнадесетгодишна, Къл пак беше неин, а тя бе влюбена, обичаше го до захлас...

Внезапно я пусна. Очите му горяха, разтърси го рязък смях.

— Не! О не, меднокоса главичке, няма да го бъде! Втори път не се хващам на въдицата! Плети си мрежата за Хадисън, но мен не закачай!

В следващия момент вратата се тръшна. Бет се вторачи в нея и дълго остана така, преди да се съвземе. Започна да прибира чашите. Вдигна неговата и я загледа. Поддаде се на вътрешен импулс и целуна мястото до което бе долепал устни. Докато я миеше, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Ако бе хранила надежда, че Къл ще омекне, макар и малко, след страстната целувка, дълбоко грешеше! На следния ден той беше полют и от зимна виелица. Натякванията му плющяха като камшик. Направи я на нищо само заради миг забавяне между две реплики. Съчувствените погледи на колегите не ѝ помагаха.

— Сега пък защо те преследва, Бет? — попита я Дейвид, когато излизаха за обедна почивка.

— Защото още дишам! Не се чуди, с него отдавна сме врагове.

— Сериозно ли говориш? — В погледа му гореше любопитство.

— Няма значение. Отивам да хапна в парка.

— Да дойда с теб?

— Благодаря, не. Искам да съм сама.

Изпрати я с огорчен поглед. Тя го усещаше впит в гърба ѝ и едва не се обърна да го повика. Дейвид търсеше у нея това, с което тя не разполагаше. Нямахше какво да му даде, дори надежда. Принадлежеше изцяло на Къл, независимо дали я желаше, или не. Приседна на пейка край езерото в парка и се загледа в децата, хранещи патиците. Веселата глъчка я накара да се усмихне. Би искала да има деца от Къл, само чувствата му към нея да бяха истински! Веднъж беше готова да го повярва...

Тогава, в един ден като този, небето бе ведро и тревите избуяваха под топлото слънце. Двамата с Къл се бяха скрили под един дъб в усамотена част на парка в Атланта и безгрижно разговаряха за слава, богатство, перспективи...

Беше облечена в лека бяла рокля с еластична горна част, откриваща напълно загорелите рамене. Той носеше любимите си джинси и винена риза, над която русата му коса сияеше като злато. Зеленият поглед потъмня, когато се плъзна от разпиляната червеникава коса към дългите стройни крака, открити от надигналата се високо над коленете пола.

— Какъв би искал да бъдеш? — попита го тя тогава, изпъната по гръб на тревата.

— Твой любовник! — беше троснатият отговор.

Притворила очи, с ръце под главата, тя се изсмя, но смехът ѝ звучеше тъжно.

— Някой ден... Защо не?

Внезапно той се хвърли върху нея и очите ѝ се разшириха от смазващата му тежест, преди Къл да се подпре на ръце, надвесен над нея.

— А защо не днес, Бет? — промълви той, търсейки устните ѝ.

И по-рано се бяха целували. Мимолетни, откраднати целувки. Няколко пъти — и по-дълбоки, задъхани. Но сега бе различно. Устните му галеха, притискаха и хапеха нейните бавно и настойчиво, докато тя усети тялото си като чуждо. Ръцете ѝ затрепериха, когато езикът му проследи очертанията на устата и проникна зад леко съпротивяващите се устни.

Къл се надигна, опрян на лакът, за да положи нежно ръка на талията ѝ. Дланта му се задържа там, преди да се плъзне нагоре и леко да обгърне гърдата. Дъхът ѝ секна. Той вдигна глава, но не отдръпна ръката си. Очите му нежно попитаха нейните. Открил в тях смаяното ѝ покорство, пръстите му изтеглиха надолу еластичната материя, докато напълно изложиха гърдите ѝ на слънчевите лъчи пред неговия замъглен поглед. Бет затаи дъх. Беше потресена. Никога не бе позволявала мъж да я гледа така! С жадно присвити, помътнели от меките заоблени форми, очи. Ограждаше ги покоят на пустия парк. Тишината нарушаваха само приглушени гласове на птици.

— О, Бет! — Посегна към втвърдените връхчета на гърдите ѝ, като че за първи път докосваше жена така. — Знаеш ли изобщо какво става с тялото ти?

Не знаеше, но той ѝ обясни. С нежен, разтапящ шепот, докато се навеждаше да ги целуне. Бет си спомни, че тогава извика, преди устата му да сподави неволния стон. След това я взе в обятията си, нежните длани и пръсти я галиха и изучаваха, докато по пламналите ѝ бузи се отрониха сълзи.

Нейните ръце също се движеха трескаво, опитвайки да махнат пречещата им риза, за да докоснат плътта на мускулестата му гърд. С отривист смях той изхлузи дрехата и се отпусна по гръб, като придърпа ръцете ѝ.

— Докосни ме, както го правех аз! — задавено промълви Къл. Замъглените от страст очи проследиха нерешителните ѝ пръсти, насладиха се на смайването в погледа ѝ, докато тя колебливо го изучаваше. — Не спирай! — чу го да шепне, когато ръцете ѝ трепетно стигнаха до кръста му. Взе дланите ѝ, премести ги... И сърцето ѝ спря от резкия стон, изтръгнал се от гърлото му. Твърдото тяло над нея я изгаряше, караше всичките ѝ фибри да тръпнат в предчувствие на блаженство. Усети ръцете му под роклята... И само приближаващите хора попречиха на любовната им игра...

Още чуваше отчаяния стон, изтръгнал се от гърдите му, потръпването на тялото му, отдръпващо се от нейното. Най-лошото бе, че се наложи той да я облече, защото Бет трепереше твърде силно, за да го направи сама.

— Недей! — прошепна той, притиснал я към голите си гърди. — Толкова е хубаво! Точно както си го представях. Искаме да се любим и толкова! Най-обикновеното нещо на света! Като дишането. Изобщо не трябва да се срамуваш.

— Не се срамувам... Само не съм на себе си!

— Представи си на мен какво ми е!

Вдигна очи към него и примря от щастие. Гледаше я като най-голямата скъпоценност на света — влюбено!

— Къл, обичам те! — промълви тя, усетила как стремежът към него помита всичките ѝ задръжки. — Искам да съм твоя жена и да имам деца от теб!

Страстното опиянение по лицето му помръкна. Винаги беше така, когато ставаше дума за деца или друго обвързване. Обхвана лицето ѝ в ръце и сякаш надникна в душата ѝ. После я целуна, както никога дотогава, нито пък след това. Любеща, нежна, страстна целувка, в която вложи цялото си сърце.

— Да, знам — отвърна ѝ също шепнешком, — и няма да го забравя, докато съм жив!

Не го разбра. Той ѝ помогна да стане и тръгнаха към нейната квартира, хванати за ръце. Там тя свенливо го покани да влезе, но Къл поклати глава.

— Ти си девствена, миличка. — Гальовно отстрани косата от лицето ѝ. — А на мен, въпреки че днес се размекнах, ми е останал достатъчно здрав разум — трябва да се разделим. Няма какво да ти дам, Бет! Нима не разбираш?

— Не мечтая за охолство! — гневно подхвана тя.

— Знам. Нито пък аз. Нямах това предвид. — Устните му нежно докоснаха челото ѝ. — Ти заслужаваш много повече, отколкото мога да ти предложа, миличка. Един ден ще го разбереш и ще си ми благодарна! Сбогом, Бет...

В онзи момент тя не знаеше, че я напуска завинаги. По-късно същия ден той обяви за заминаването си — мрачно, без да поглежда към нея. А вечерта го видя прегърнат с Глория. Така, само за няколко часа, се бе озовала от седмото небе в преизподнята...

Преглътна остатъка от сандвича с очи, замъглени от сълзи. Посегна към чашката кафе, но дръпна ръка като опарена. Беше познала мъжа, изправил се ненадейно до нея.

— Всичко това навява спомени, нали? — студено попита Къл, като хвърли поглед наоколо. Беше с обичайните си джинси и жълта памучна риза. Бет прокле наум мъжественото му излъчване и копнежа си по него, който не я напускаше.

— Мислиш ли? — попита тя с безгрижен поглед, който би ѝ донесъл „Оскар“ за най-добра женска роля.

Той повдигна брадичката ѝ. Очите му се впиха в нейните.

— Не си прави труда да играеш пред мен. Познавам те прекалено добре.

— Да, наистина ме познаваш. — Смехът ѝ беше през сълзи.

Вдигна чашката и я задържа до устните си. Ако не му обръщаше внимание, сигурно щеше да си отиде. Грешеше. Той с въздишка се отпусна до нея и протегна дългите си крака.

— Сутринта доста се потрудохме, а ни остават още няколко часа. Проклети репетиции, не мога да ги понасям!

— Ако знаеше как ги мразя аз, особено твоите! — подхвърли тя, загледана в облаците. После се извърна към него. — Комплекси ли избиваш, като ме унижаваш пред всички?

Къл си изсмя.

— Знаех си, че ще стигнем до тук. — Очите му гледаха сериозно и изпитателно. Изведнъж гневно отряза: — Желая те, Бет! Мислех, че след толкова години няма да ми действаш като наркотик, но съм се лъгал! Откакто се разделихме онази вечер ходя като замаян.

Спокойно, момиче, мина ѝ през ума. Това е някакъв номер! Усмихна му се безгрижно.

— Разбирам, че не си свикнал жена да ти отказва. Само че, Къл, аз помня. По мен още личат следи от подметките ти.

— Болеше ме не по-малко от теб, когато трябваше да те напусна, Бет. — Погледът му бе измъчен. — Аз те обичах!

Никога не ѝ го бе казал. Сега го чуваше от устата му и бе готова да заплаче заради всички напразно пропиленни години, по нещастната им загубена любов!

— Така ли? — Устните ѝ затрепериха върху чашката. — Дяволски своеобразен начин избра да го покажеш!

— Нямах намерение да се женя — напомни ѝ той. — И сега не искам. А какво беше ти? Момиченце, мечтаещо за семейство, деца и вечно щастие...

— Е, можеш да се гордееш със себе си — успя да се спасиш!

— Може би. А ти? Защо ти не се омъжи, Бет?

— За това трябва да съм благодарна на теб, драги! Оперира ме успешно от любов. Вече не съм способна да се привързвам. Не забелязваш ли белезите по душата ми или се правиш на разсеян?

— Не прехвърляй вината! Бях честен с теб от самото начало. Фантазьорката беше ти!

— Тогава бях само на осемнадесет. И ти бе първият мъж, който събуди трепет у мен. Разбрах какво значи да съм жена!

— Чак пък дотам! — Ехидно се усмихна.

— Е, заслугата не беше твоя, разбира се. — Пренебрежително поклати глава, за да го уязви повече. С радост забеляза как Къл примижва и стиска зъби. — Първият ми любовник не беше от твоята категория, но какво да се прави — просякиня като мен не може да подбира!

Лицето му беше бледо, ала каквото и да изпитваше, зелените очи не го изразяваха. Извърна глава към езерото.

— Накара ли те да страдаш?

— Разбира се. — Тя се мъчеше да говори с нехаен вид, а стомахът ѝ бе свит на топка. — Но след него вече беше лесно. Би трябвало да ти благодаря, че ме излекува от задръжки. — Погледна го крадешком и остана доволна от вида на здраво стиснатите му устни. — Последния ден в парка беше образцово упражнение. Жалко само, че хората го прекъснаха!

Той отривисто се обърна към нея, блясъкът в очите му я изненада.

— Чудесно беше, нали? Само че тогава съвсем не ме блазнеше ролята на треньор.

— Само затова ли ми обърна гръб? Не беше ли от страх да не забременея нарочно, за да те обвържа?

Странен, развълнуван израз пробяга по лицето и помрачи погледа му.

— Не си от тези, които могат да задържат мъж насила!

— Затова ли ми навря в лицето любовницата си? — продължи атаката тя, без да забелязва болката в погледа му. — Нищо, това ме вразуми. Втори път няма да го допусна.

— Завчера не изглеждаше толкова пресметлива, миличка — подхвърли той и се изправи. — Напротив, вкопчи се в мен доста разпалено за преситена жена.

Бет съумя да свие рамене с неповторимо презрение.

— Случва се да остана и по-дълго време на сухо. Разбира се, и Дейвид е нещо...

— Не се захващай с него! — неочаквано изстреля той.

— Чакай, нали уж не си егоист?

Предизвикателството се оказа прекалено за експлозивната му натура. Грабна я за ръката и като я завлече зад стената от храсти, яростно я дръпна към себе си.

— Дявол да те вземе, Бет! — Рязко впи устни в нейните.

Този път тя успя да се сдържи. Издевателствата му я бяха смразили. И все пак, въпреки решителността ѝ, чувствената сила на целувката я накара да примре от желание. Уплаши се. Трябваше да прехапе език, за да не изстене, да впие нокти в дланите си, за да не го прегърне. Желаше го, обичаше го! Но се боеше от него. Можеше пак да я отблъсне, а не би могла да го понесе отново! По-добре беше въобще да не започват! Само след секунда той се опомни. Вдигна глава с въздишка и се вгледа в нея.

— Страхуваш ли се?

— Точно така — отвърна му с лека усмивка. — И повече не те желая.

Той пхна ръце в джобовете и подигравателно се усмихна.

— Бих могъл да те убедя в обратното, стига да исках. Но не заслужаваш този труд, миличка. Сега мога да имам всяка жена, която пожелае. Така че си остани с твоя Дейвид! — Обърна ѝ гръб и се отдалечи.

От една страна Бет тържествуваше над поражението му. И в същото време искаше да се хвърли на земята и да заплаче с пълен глас.

„Господи, Къл! — мина през ума й. — Защо няма начин да ме обикнеш? Можех да бъда всякаква, да правя всичко, само ако ми беше дал шанс!“

Но той ясно бе показал, че го интересува само тялото й, а Бет се уважаваше достатъчно, за да се превърне във вещь. Вдигна салфетката и чашката, пристъпи към кошчето и ги изхвърли. Заедно със спомените си...

ТРЕТА ГЛАВА

Репетираха вече втора седмица. Джанет я беше поканила на вечеря, но Бет нямаше никакво време да отиде. Къл налагаше неимоверно темпо. Сега заедно с нея под ударите на гнева му редовно попадеше и Дейвид. При всяко негово дребно объркване Къл даваше воля на нервите си и постоянните му заяждания предизвикваха нови и нови грешки. През почивките тя и Дейвид прекарваха доста време заедно, няколко пъти я беше изпратил до вкъщи. Това бе достатъчно да вбеси Къл.

Днес обаче той беше направо извън себе си. Мяташе се по сцената като разярен бик. Не бе дошла обедната почивка, а Бет вече не издържаше. Знаеше, че Къл си отмъщава за станалото в парка. Щеше да стъжни живота ѝ, както и на всеки, който имаше нещо общо с нея. Нямаше смисъл да продължава. По-добре беше да напусне и да потърси роля другаде. Не би издържала да гледа издевателствата над Дейвид. Не беше честно.

Когато всички излязоха, отиде при Къл. Завари го наведен над папката. Той вдигна глава, остро я изгледа и изръмжа:

— Какво? Не си ли гладна?

Тя скръсти ръце и сви юмруци, за да събере смелост.

— Напускам.

— Какво-о-о? — Къл се надигна.

— Напускам! Не е честно Дейвид да страда само защото се държи приятелски с мен! А може би целиш единствено да си отида. Така или иначе, постигна своето. — Подаде свитъка си.

Той само го погледна.

— Репетираме от две седмици. Вече не сменям артистите.

— Само ги инквизиращ, нали?

— Сама поиска ролята, миличка — подигравателно рече той. — Както и Хадисън.

— И с това заслужихме отношение като към престъпници! Вече казах: съжалявам, че се явих за тази роля. Бог ми е свидетел, че повече

няма да направя подобна грешка! Но ако това е причината Дейвид да страда, то...

— Той сбърка! Затова си изпати. И ще пати, докато греши. Очаквам от състава си съвършенство, а не детинщини! Ще изхвърля всеки, който не си гледа работата!

— Обаче гледаш само към нас двамата!

— За вас е по-добре да си учите ролите, вместо да се лигавите в кревата!

Бет го зашлеви — рязко и безцеремонно, без да се интересува от последствията. Той дори не мигна. Остави внимателно папката, хвана я през кръста и я огъна под напрегнатото си тяло.

— Чаках това! Молах се да те видя отново страстна и разгорещена!

Устата му се впи в нейната и годините на раздяла сякаш вече не съществуваха.

— По-силно — пошепна Къл над устните ѝ. — Целуни ме, както в парка, когато лежахме на тревата и ти умираше да усетиш ръцете ми под блузата си. Помниш ли, Бет?

Тя помнеше. Изправена на пръсти, ръцете ѝ го притеглиха, устните се разтваряха пред проникващия му език. Цялата гореше, изпаднала в унес, усещаше само устата му — твърда, събуждаща огнена страст. Той вдигна глава. Дишаше тежко, очите му пламенно търсеха нейните.

— Шест години! Но трябваше само едно докосване и те сякаш не са съществували. Желая те, и то повече, отколкото тогава!

Нямаше сили да му отговори, сякаш не можеше даже да диша. Също задъхан, той се наведе и я вдигна на ръце.

— Няма да можем да се любим на сцената, Бет, ала в моя кабинет има мека кушетка. Достатъчно е голяма, за да легнем и да си представим, че пак сме млади!

— Къл... — прошепна тя.

— Не, не говори, миличка! — също така шепнешком ѝ отвърна той. Погали я с устни, докато отваряше с лакът вратата на кабинета. — Остави ме първо да те целувам няколко минути, за да притъпя този дяволски глад. След онази вечер постоянно халюцинирам, а насън те усещам в прегръдките си. Желая те!

Тя също го желяеше, стремеше се отчаяно към него, ала това само усложняваше нещата. Още беше девствена, въпреки че той не би го повярвал, а тя не би искала да провали всичко, като си позволи набързо да легне с него. Още го обичаше, дявол да го вземе! Все още! Въпреки годините, въпреки всички унижения! И го желяеше... Само че той искаше нещо, което не беше достатъчно.

— Къл, недей... — помоли Бет, когато той внимателно я положи върху дългата кушетка, жадно опипвайки я с очи през обтегнатите джинси и черната блуза.

— Няма смисъл да се съпротивляваш. — Легна до нея. — Колкото и да беше отдавна, не съм забравил погледа ти, замъглен от страст.

— Никога не си стигал докрай — разтреперана, напомни тя.

— Заради девствеността ти, миличка! — Пръстите му докоснаха твърдата гърда. — Не можех да ти я отнема — нали бъдещият ти съпруг би искал да е първият?

— А сега?

Дланта му я обгърна, очите следяха предателската реакция на тялото ѝ, тръпнещо под милувките.

— Сега си на двадесет и пет и вече не си девствена. А и по всичко личи, че не се каниш да създаваш семейство. Сега е друго. Можем да сме заедно и да се любим.

— Това ще е секс, а не любов.

— Това, което ще дадем един на друг, не е само секс. Между нас има нещо повече и ти го знаеш! — Устните му се плъзнаха по гърдата ѝ. Бет се изви, от гърлото ѝ се откъсна стон. — Когато за първи път направих това, ти заплака! — Наслаждаваше се на покорното ѝ тяло. — Лежахме под един дъб в парка. Целунах те и преди да разбереш какво правя, открих гърдите ти. Господи, колко хубава беше! Ти опита да протестираш, но те целунах... Ето така. — Ръката му се плъзна по блузата и бавно, грижливо я разгърна. Устните му опитаха голата кожа и втвърдения тръпнещ връх на гърдата.

Ръцете ѝ импулсивно се стегнаха на тила му.

— Точно така беше — шепнеше той, докато сваляше блузата и устата му отново търсеше нейната. — Точно така, само че сега си още по-хубава и ме желяеш по-силно. Помогни ми...

Тя напипа копчетата на ризата и му помогна да я свали. Само веднъж бяха стигали дотук, през онзи вълшебен ден в парка, когато се прегръщаха, упоени от допира на телата си и болезненото желание да си принадлежат напълно...

— Ти си... — прошепна той. Голите му гърди притиснаха нейните. — Господи!

Цялата гореше. Беше толкова отдавна, бе чакала твърде дълго, бе го желала много силно и ето — сега щеше да го има! Та той също я желаше!

— Къл! — Ръцете ѝ галеха плещите, кръста, по-надолу, както тогава, когато го бяха довели до умопомрачение. — Къл, сега... Моля те...

— Желаш ли ме? — тихо отвърна той, като повдигна бедрата ѝ.

— Желая те!

Дланите се плъзнаха под джинсите ѝ по топлите заоблености, бедрата му се наместиха между нейните.

— Погледни ме — дочу тя настойчивия му шепот. Отвори замаяно очи, усетила как се отпуска върху нея. Почувства парещата му близост и собствената си страдна готовност. Сякаш отстрани чу вика си — приглушен висок стон, изпълнен от щастие и копнеж. Видя лицето, очите му, поглъщащи я с жаден поглед. Безпощадно я притискаше.

— Сега?

— Сега! — прошепна задавено тя.

Устните му се разтвориха, очите не я изпускаха. Бедрата му се напрегнаха в бавен чувствен тласък.

— Така ли?

— Да! — изстена тя и се изви в дъга.

— Тук? — продължаваше изтезанието той, устата му се спусна над нейната.

Повече не бе в състояние да отговаря. Съзнанието ѝ бе обзето от представата за неизбежното, тялото молитвено го очакваше.

— Първо ще те съблека. След това ти ще съблечеш мен. После ще те обладая тук, на кушетката...

Бедрата ѝ продължаваха възбудено да се движат, докато ръцете му не ги укротиха.

— Не още — изпъшка той. — Не ме подлудявай, защото няма да мога да ти дам всичко, което искаш. Отпусни се, докато махна тези дрехи...

Ръцете му бяха на колана, когато външната врата хлопна. Погледите им се срещнаха, той изруга. Бет затвори очи, усетила как се отдръпва от нея и се изправя. Не можеше да помръдне. Остана легнала, с отметната блуза и голи гърди.

— Колкото и да ми се иска да те гледам, по-добре се облечи. Ей сега някой ще ни потърси.

— Аха... — Приседна и се загърна с треперещи пръсти.

Къл коленичи пред нея и нежно откри гърдите ѝ. Очите му поглъщаха гледката с израз на обожание. Наведе се и устните му — меки, топли и влажни — докоснаха напрегнатото зърно и започнаха да го смучат. А когато пак бе премаляла от чудото на възбудата, усети как ръцете му закопчават блузата ѝ.

— Тази вечер — каза той, като я гледаше в очите — ще те заведа вкъщи. И ще се любим цяла нощ...

В очите ѝ заблестяха сълзи. Обичаше го. Изглежда всичките ѝ мечти внезапно се сбъдваха. Как би могла да му откаже? Ако всичко, което можеше да има, беше една нощ с него, какво друго можеше да направи?

— Струва ми се, че съм те чакал цял живот. — Той стана да оправи ризата си. — Всяка жена, която съм докосвал през тези шест години, беше ти!

Признанието му отприщи нейните сълзи. Беше искрен — издаваше го всяка черта на лицето му! Но ако толкова я желаше, не би ли могъл да изпитва към нея някакво чувство? Бет стана и започна да се реши. Изпитваше странно смущение пред него. Освободен от упойката на страстта, разсъдъкът ѝ отново преценяваше трезво. Спомни си болката, когато я беше отблъснал. Имаше ли достатъчно сили да я преживее отново?

— Бет? Не се измъчвай. Тази вечер ще поговорим. И ще помислим какво да правим.

— Какво можем да измислим? — Тъжно поклати глава. — Ще ме заведеш в спалнята, аз няма да се дърпам, а на сутринта няма да те има...

— Не! — Прегърна я с дълга нежна въздишка. — Не съм посилен от теб. През изминалите шест години познах ада. Ще се любим, но това не значи само една нощ! — Усмихнат, прокара пръст по устните ѝ. — Разкарай Хадисън. Ти си моя! Тази вечер ще ти го докажа...

В отговор тя можа само да се усмихне. На сцената закънтяха стъпки — артистите заемаха местата си. Забърза натам, убедена в щастието си. Никога не си беше представяла, че би желала да се отдаде на мъж, без да му стане съпруга. Сега обаче нямаше на какво да се надява. Такъв беше светът. А тя беше израснала с представата, че хората се влюбват, създават семейство и имат деца. Да можеше да помири изгарящото я желание с убежденията си! Предпочете да пренебрегне угризенията на съвестта и да се съсредоточи изцяло върху ролята. Къл очевидно беше доволен, даже намери добра дума за Дейвид. Горкият, той загуби ума и дума!

Към осем и половина, много преди края на репетицията, Бет стана нервна. А когато актьорите започнаха да излизат, вече тръпнеше от предчувствия и възбуда. Къл я гледаше както никога дотогава и я караше да примира от неудържим копнеж.

На излизане Дейвид се озърна, но я видя загледана в Къл. Огорчен, затвори вратата след себе си. Останаха сами.

— Боиш ли се? — опита да се пошегува Къл на излизане.

— Не знам — отвърна тя. Тялото ѝ трепереше.

— Е, сега поне не си девствена. — Засмя се, а тя усети как сърцето ѝ се свива. — Така че един проблем отпада. — Обхвана раменете ѝ и я притисна към себе си. — Бет, душата ми гори за теб! През последните дни не съм в състояние да мисля за друго.

Бяха пред неговото порше. Прегърна я и я облегна на колата. Бедрата му притиснаха нейните към вратата и я накараха да усети с тялото си неговата възбуда. Когато успя отново да погледне потъмнялото му от страст лице, тя едва дишаше.

— Аз... съм мечтала как ще бъде с теб — отрониха треперещите устни. — В леглото... С хладни чаршафи и запалени лампи.

— Така ли искаш?

— Да! Искам да те гледам през цялото време!

Той избоботи нещо неразбираемо и се наведе за една дълга целувка.

— Да тръгваме — задавено прошепна, когато я пусна. — Докато още мога да карам!

Пътуваха мълчаливо до сградата в Манхатън, където се намираше мансардният му апартамент. Сковано застанаха един до друг в асансьора. Едва когато заключи входната врата, Къл я погледна в очите.

— Искаш ли първо да пийнеш нещо?

Тя бавно поклати глава. Шест години бе чакала, обречена на този мъж. Сега искаше само да е в обятията му. Пристъпи, обви ръце и се притисна към него със стиснати очи.

— Къл... Няма да бързаш, нали?

— Ще направя каквото поискаш. — Устните му докоснаха ресниците, носа, устните ѝ. — Желая те, Бет, но ще се сдържам колкото мога по-дълго. Така добре ли е?

— Да! — Тя смутено извърна глава. — Къл, аз... Нямам нищо... Ти можеш ли...

Докосна с пръст устните ѝ. Този път смехът му бе странен, сякаш изпълнен с горчицина.

— Да, да, остави това на мен. Не се бой! — Вдигна я и тръгна към просторната спалня, застлана с бежов килим и кремаво шоколадови мебели. Леглото бе огромно. Положи я върху него и се изправи — с напрегнато лице и горящи зелени очи.

Бет неволно приседна, когато го видя да се отдръпва, но той я накара да легне:

— Всичко по реда си! — Започна да се съблича бавно, за да ѝ позволи да го разгледа.

Следеше движенията му замаяна. Усети как лицето ѝ пламва, ала не отклони поглед. Той изглеждаше възхитително, също като снимките в списанието, което ѝ бе показала Джанет, само че по-изкусително. Не можеше да откъсне очи от него!

— Май се срамуваш, а? — засмя се Къл, като я изправяше на крака.

— Да, малко — призна тя и прехласнато докосна гърдите му.

Той се зае с копчетата и токата ѝ. Безмълвна и неподвижна, Бет наблюдаваше как сваля дрехите от стройното ѝ тяло. Накрая се остави да я огледа от глава до пети. Лицето му изрази неподправено мъжко задоволство.

— Отдавна ли не си била с мъж?

— Защо? — Нервно трепна.

Къл докосна гърдите ѝ внимателно и ласкаво.

— Защото ти личи. Успокой се, ще бъда много внимателен. —
Наведе се да я целуне. — За мен ще си... като девствена!

Устните ѝ отбягнаха неговите.

— Да, наистина беше... много отдавна.

Той тържествуващо се усмихна. Ръцете му я прихванаха отзад, за да я притиснат по-плътено към него. Дъхът ѝ секна и тя простена. Устните му разтвориха нейните — нежно и бавно, и в този момент я разтърси шокиращият допир на голото му тяло. Олюля се, замряла в ликуване, че е обичана и желана. Усети, че я повдига и полага на леглото. После се отпусна до нея. Лампите ги обливаха със светлина, но Бет вече не се стесняваше от погледа и галещите му ръце. Усещаше милувките като насън. И толкова го обичаше! Заради любовта можеше да пожертва принципите си, нали? Трескаво потръпна, когато долови промяна в движенията му, а очите се вдигнаха към нейните, за да следят реакцията ѝ.

Нежното докосване на пръстите му отне дъха ѝ.

— Да, ето... — промълви той. — Така и предполагам... —
Склони глава и притисна лице към гърдите ѝ. Приласка ги, първо с кожата на страните и брадата си, после — с топли приканващи устни.

Това беше началото. През следващите минути тя отново откри себе си и него, научи неща, които възпламениха у нея неподозирана страст и копнеж. Ласките му — замайващо бавни, я поведоха към забравата. Безсилно разтваряше уста за глътка въздух, разтърсвана от въздишки и стонове, а погледът му неотстъпно обгръщаше и изучаваше. Когато вече се мяташе в транс и молеше за пощада, Къл се надигна. Ръцете му успокоиха конвулсиите ѝ, подготвиха я... И за миг всичко около нея изчезна. Остана само неговото лице очите ѝ — разширени, питащи, притварящи се в агония...

Дочу смаяния му шепот:

— Ти си девствена!

Почувства го отново, изпънат над нея. Горещите устни се спуснаха, тялото му я смаза, сякаш светът се стовари върху нея и я запрати, заслепена и гърчеща се, в бездна от дива наслада. Вълните на

екстаза я задушаваша, докато изнемогващото ѝ тяло не замря в блажен покой...

Дойде на себе си, притиснала лице към неговата влажна, надигаща се гърд. Повдигна клепачи. Замаяният ѝ поглед се плъзна по къдравите тъмноруси косми и спря във вдлъбнатината между изпъкналите мускули — там, където се долавяха ударите на сърцето му. Още биеше ускорено, като нейното. Сякаш насън го чу да шепне:

— За мен ли си се пазила през всички тези години?

— За какво говориш?

— За твоята девственост! За това, че стана жена само преди десет минути. Поне в това съм сигурен!

Бет затаи дъх. Чуваше го, но я изпълваше такова блаженство, че не знаеше дали не халюцинира.

— Сигурен... — отвърна му като ехо шепотът ѝ.

— Нали не ми се сърдиш, ако изглеждам прекалено самодоволен? Досега не съм бил с жена, която го прави за първи път. Но теб изглежда не те болеше много?

— И да ме е боляло, едва ли бих могла да го почувствам — измърка тя. — Къл, нали не ми се сърдиш, че те обичам?

— Не — веднага прозвуча отговорът, — ни най-малко. Защото и аз винаги съм те обичал!

Тя рязко вдигна глава. Трябваше да погледне лицето му. И го видя — излъчващо страст, нежност и... любов? Да — любов!

— Но защо тогава... — Загорча ѝ, не можа да довърши.

— Защото беше малка. — Отметна кичур коса от челото ѝ, за да го целуне. — Това, което направихме сега, е всичко, което мога да ти предложа, Бет. И днес не съм по-близо до женитбата, отколкото бях преди шест години. Обичам те до полуда. Но не мога да те направя своя съпруга...

— Не те разбирам...

— Не очаквам да ме разбереш, мила. — Гальовно прокара пръсти по бузите, брадичката, надолу, размекнат от сладостна умора. Нежно я целуна по подпухналите устни. — За всичко си има причина.

— Тогава... какво искаш?

— Да се любя с теб. — Ръката му продължаваше да се плъзга по тялото ѝ, докато то не потръпна в неочаквано силен спазъм. — Непрекъснато!

— И докога? — Запазваше самообладание с последни сили.

— Докато продължават репетициите — пошепна той, като се навеждаше за нова целувка. — Може би и след това. Не можем ли да си го позволим?

— Къл, трябва да знам...

Но устата му покри нейната, тялото му я притисна, проникна в нея и бавният ритъм на неговите движения започна да разпалва нов огън... Заспах едва на разсъмване, а дотогава не ѝ бе останал дъх за още въпроси...

Беше като в Атланта, само че още по-хубаво. Не се отделяха един от друг. Дейвид Хадисън трябваше да се примири, макар и с нежелание. Бет го съжали, но така беше обзета от магията да обича и да бъде обичана, че не го забелязваше дни наред.

Всяка вечер тя и Къл се прибираха в апартамента и се любеха на просторното легло. Когато посъбра опит и преодоля донякъде задръжките си, ѝ направи впечатление, че той не взема никакви предпазни мерки. Една нощ, докато лежаха пред телевизора, Бет се претраши.

— Не че имам нещо против да забременея — знаеш колко обичам децата — изчервена, пророни тя и усети как той се напруга, — само че ти изобщо не ме пазиш.

Като че отговорът дълго му убягваше. Бет усети бурното надигане на гърдта му под бузата си.

— Така е, права си — каза накрая той. — Знаеш ли, вече сме към края на репетициите. Скоро отивам в Холивуд най-малко за месец. Ти пък ще си във Филадельфия за пробите. Защо не прекъснем за малко...

Тя трепна като ударена и се вторачи в него ужасена. И дума не беше обелвал за отиване в Холивуд! Дали не искаше да ѝ каже, че му е омръзнала, че всичко е свършено?

— Не ме гледай така! — Гласът му беше изпълнен с мъка. Прегърна я отново и я притисна до болка към себе си. — Господи, само не ме гледай така. Аз наистина те обичам!

— Тогава защо пак ме напускаш? — Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Нищо подобно! Нали ти казах за филма? Трябва да довърша екранизацията на място. И да одобря артистите. Не мога да се откажа! Освен това — въздъхна и нежно докосна челото ѝ с устни — и ти ще трябва да се мобилизираш, за да грабнеш наградата и тази година! Така ли е?

— Да... — Усмихна се неуверено, после отново го погледна със страх. — Нали не скъсваш с мен? Няма да го понеса, Къл!

Той преглътна с мъка, лицето му пребледня.

— Малко ще си поемем дъх, това е! — Усмиваше се, но в очите му се таеше нещо страшно. — Обичам те, Бет! Повярвай!

— Вярвам ти. — Тя се сгуши до него и облекчено въздъхна. Ако бе видяла лицето на Къл обаче, нямаше да ѝ е леко. Беше като на човек, раздиран от противоречиви чувства...

Тогавя за първи път я върна в квартирата ѝ. Тя не опита да се противопостави. На лицето му беше застинал познатият ѝ непреклонен израз. А може би наистина имаше право. След като постоеше до късно сам пред телевизора, без тя да е до него, за да го топли в леглото, щеше да я приеме обратно. Беше сигурна в това!

Генералната репетиция приближаваше. Съставът се готвеше за преместване. Сценографът завършваше декорите, реквизитът и костюмите бяха опаковани за изпращане във Филадельфия. Настъпи денят, когато тя откара Къл с колата, за да хване самолета за Калифорния.

— И да ми пишеш — промълви Бет, отчаяно взирайки се в очите му, докато той оглеждаше пребледнялото ѝ лице.

— Разбира се. Милата ми, много си бледа, да не ти е зле?

— Нищо особено. Вероятно Джанет ми е лепнала вирусчето си. Завчера вечерях у нея.

— Пази се! Скоро се връщам, няма и да усетиш, че съм заминал...

— Не ми се вярва — промълви тя. Едва сдържаше сълзите. Имаше чувството, че внезапно губи нещо невъзвратимо. Очите ѝ трескаво търсеха в неговите потвърждение, че още държи на нея, че това не е краят... Но погледът му не говореше нищо.

— Сбогом, мила! — прошепна той и се наведе към нея.

Беше най-нежната им целувка. Бет безпомощно се притисна към него, потърси опора в силата му. Когато неговите устни меко обгърнаха

нейните, сълзите ѝ бликнаха... Къл се отдръпна, ръцете му неуверено се задържаха на раменете ѝ.

— Дръж се, сладката ми! Сбогом! — За последен път ѝ се усмихна, вдигна сака си и влезе в ръкава към самолета, без да се обръща.

Тя се прибра съсипана. Цял ден не сложи нищо в устата си. Проклетият вирус упорстваше, заради него едва се държеше на крака. Двете седмици пробни представления ѝ се сториха най-дългите в живота ѝ. За щастие пиесата беше приета добре, не се налагаха никакви промени. Постановчикът се обади на Къл да му съобщи за възторжените реакции на публиката.

— Къл предаде ли нещо за мен? — попита обнадeждена Бет.

Дик я изгледа недоумяващо.

— Не. Мислех, че вече ти се е обадил! Ако не се лъжа, двамата си гукахте много мило, преди да замине, нали?

Тя успя да изобрази нещо като усмивка и се извърна. Значи — край! Ако не я бе лъгал, че я обича, щеше да ѝ се обади или да пише. Но всичко се свеждаше до сексуалното желание. Беше утолил апетита си и повече нямаше нужда от нея! Сигурно вече имаше друга, някоя холивудска красавица...

Строполи се на стола в гримьорната. Как не бе забелязала опасността? Защо му се беше доверила? Нещастна глупачка!

През нощта след последното представление му се обади от стаята си в хотела. Беше измолила номера му от постановчика. Знаеше колко се унижава, обаче ако не го чуеше от самия Къл, нямаше да повярва, че между тях всичко е свършено. Той се обади разсеяно, сякаш вниманието му бе заето с друго.

— Къл? — Гласът ѝ трепереше. — Как си?

— Добре, Бет — отвърна той хладно. — Разбрах, че пиесата има успех.

— Да, аплодисменти и бисове. — Пръстите ѝ нервно мачкаха шнура. — Ще дойдеш ли за премиерата в Ню Йорк?

— Боя се, че не, миличка — прозвуча небрежният му отговор. — Потънал съм до гуша в работа. — Последваха приглушени фрази. Говореше с някого в стаята. — Какво, Шери? Благодаря, не искам повече. Хавлиите са в банята, мила. — Гласът му отново прозвуча ясно: — Извинявай, Бет, не съм сам.

— Да, вече чух — промълви тя, преглъщайки сълзите си. — Извини ме, че те обезпокоих. Довиждане.

Остави слушалката и зарίδα. Сърцето ѝ се късаше. Шери! Добре, че той не можеше да я види как страда. Господи, защо беше толкова наивна? Е, сега вече знаеше истината, този път поне не се беше погаврил с нея пред всички! Преживяла бе една раздяла с него, щеше да преживее и втора. Какво друго ѝ оставаше? Само че след това се почувства толкова отпаднала, че едва ходеше. Дейвид вече явно се безпокоеше за нея.

— Виж какво, имам приятел, наскоро отвори частен кабинет. — Не издържа той, когато пак бяха в Ню Йорк, един ден преди премиерата. — Нека да те прегледа, крайно време е!

— Добре — въздъхна Бет. — Поне да се успокоиш. Нищо ми няма, само нервите ми не издържат.

Отиде при лекаря и целенасочените му въпроси я поразиха като гръм от ясно небе.

— Да не би да мислите, че съм бременна! — възмути се тя.

— Точно така — уверено отвърна той. — Само спокойно, не е настъпил краят на света! Не обичате ли децата?

Задавиха я сълзи.

— Докторе, не съм омъжена... И играя главната роля в пиеса на Бродуей, утре е премиерата! Едва свързвам двата края, а мъжът, който ме докара дотук, вече не се интересува от мен. Какво по-лошо от това?

Той се трогна, помоли сестрата да ѝ донесе чаша кафе и започна да успокоява пациентката си:

— Ще имаме резултати от изследванията утре сутринта. Чак тогава можем да сме сигурни. За всеки случай ще ви дам адреса на добър акушер-гинеколог. Но най-много се нуждаете от хубава почивка и богата на белтъчини храна.

Бет измъчено се усмихна.

— Значи все пак е краят на света? — Поклати глава и излезе при Дейвид в приемната.

— Какво ти каза? — попита я той, вече на улицата.

— Че съм бременна.

Дейвид замръзна.

— Я повтори!

— Според него съм бременна — механично повтори тя. И се разсмя. — Къл току-що ми тръшна вратата, пиесата още не е започнала, нямам пукнат грош... Господи, Дейвид, така умея да обръщам живота си с краката нагоре! А го обичах! И това е цялото ми прегрешение! Обичах го до полуда, проклет да е!

— Трябва да му кажеш — тихо отбеляза той. — Според мен нямаш друг избор.

— Как ли пък не! Едва ли ще подскочи от радост. Макар че е не по-малко виновен — каза тя, като се сети за безгрижното му отношение към контрацептивите.

— Има право да знае.

Тя вдигна поглед към него и изведнъж изпита вина.

— Прости ми, ако разрушавам някакви твои илюзии. Знаеш ли, влюбих се в него още осемнадесетгодишна. Не можех да направя друго, Дейвид!

— Разбира се. — Той стисна ръката ѝ. След това се вгледа в нея усмихнат. — Ще се грижа за теб. И ще ти стана съпруг, ако той не иска! Какво ще кажеш? Може да гладуваме, но затова пък хлапето няма да е разглезено.

Бет го прегърна като брат.

— Дейвид, толкова те...

— Да не си посмяла! — намръщи се престорено той и се отдръпна. — Казах, че ще се грижа за теб, и ще го направя, но не започвай да ми се натискаш. И то в твоето положение! Направо ме шашваш!

Тя се разсмя и го хвана подръка.

— Е, има микроскопичен шанс да не съм бременна. Ще стискам палци.

Но колкото и да ги стискаше, това не ѝ помогна. На сутринта се обади сестрата, за да ѝ съобщи резултата от лабораторния анализ. Бет наистина беше бременна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бет машинално остави слушалката. Странно, ала съобщението я успокои. Неизвестността отстъпи пред чувството за отговорност. Остана неподвижна на стола, забила невиждащ поглед в телефона.

Бременна! Докосна корема си и се вгледа в него, сякаш можеше да види детето. Тя и Къл бяха създали нов живот... За миг мисълта я порази. От деня, в който срещна Къл, бе поискала да има деца. Желаше ги така страстно, както и него. За нея те бяха част от живота, както и любовта, затова възприе бременността си с мълчаливо ликуване. Сега той щеше да се върне! Не можеше да остави детето им без баща. Проблемът беше как да му съобщи...

Отпусна се в креслото. Мислите ѝ бяха заети с възхитителната новина. На устните ѝ трепна усмивка. Дете! След като бе мечтала толкова години, чудото беше станало! Дали Къл щеше да се зарадва като нея? Бе признал, че я обича. Не се съмняваше в любовта му. Иначе щеше ли да е нежен? В този момент обаче си спомни неговото постепенно отдръпване, изражението му, когато тя се разплака при новината за заминаването му. На всичко отгоре се бе появила и онази жена в неговата стая, когато му се обади в Калифорния! Шери... Дали беше познанство за една нощ, или сериозна връзка? Господи, дали през цялото време не бе жадувал за Шери?

Рязко се изправи и закричи из стаята. Беше си представяла всичко съвсем просто — как щеше да се свърже с Къл и да му каже; как той щеше да засияе и да долети при нея, за да се оженят... А нещата се оказваха много по-сложни!

Непрекъснато беше повтарял, че не желае семейство, че не възнамерява да се обвързва. Имаше ли тя право да го насилва? Ако не искаше да бъде баща, не беше ли по-добре детето да има само майка, която го желае и обича?

Напрегнатите мисли я измориха. Сви се в леглото и затвори очи. От Дик, постановчика, беше измолила малко допълнителна почивка. Трябваше да поспи. Довечера беше премиерата. Като нищо можеше да

се провали от притеснение как Къл ще реагира на новината. По-добре беше да мисли за това по-късно...

Събуди се, все така изпълнена с тревога. Бързо се облече и отиде в театъра.

— Сега по-добре ли си? — обади се от мястото си зад кулисите Дик, надвиквайки шума и суетящите се техници.

Бет му се усмихна. Благ по душа, той бе около петдесетте.

— Много по-добре съм — излъга тя. — Било е дребна настилка.

— Ще изкараш ли до края? — Гледаше я с тревога.

— На премиерата? Че как иначе!

— Тогава иди да се приготвиш.

Всички се тревожеха, даже Дейвид. Спря я пред гримьорната.

— Как си? — Лицето му беше загрижено.

— Отлично, благодаря — отвърна тя бодро.

— Успя ли да кажеш на Къл?

— Не... — Усмивката ѝ се стопи.

— Бъди спокойна, ще поруменее от щастие. — Измъкна демонстративно чифт протъркани зелени чорапи. — Талисманът ми. Не излизам без тях на премиера.

— Поне переш ли ги? — засмя се тя.

— Е, да, но магията остава. Ти имаш ли талисман?

Тя въздъхна и посочи малкото сребърно кръстче на шията си.

— Майка ми го даде, когато за първи път излязох на сцена. Не го свалям по време на представления.

— Всички артисти са малко смахнати.

— Ексцентрични — поправи го Бет. — Къл например винаги носи ключодържател с тюркоази. Какво пък, нали не вреди...

— Сигурно помага. Бет, искам тази вечер да покажеш на какво си способна!

— Ще опитам. Ако и ти помагаш!

Той ѝ намигна и отмина. Тя седна срещу огледалото и се зае с грима. Сърцето ѝ заби ускорено — сети се, че в залата може би беше и Къл. Нима щеше да пропусне тази премиера? Ако го видеше след представлението, щеше да му каже.

А ако премиерата се провали? Гневно сви вежди. Никога не е била мекушава. Разбира се, че щяха да пожънат успех! Нали пиесата беше на Къл! А ако е довел и Шери? Сърцето ѝ се сви.

Нанасяше сенки, когато вратата рязко се отвори и влезе Къл — във вечерен костюм, по-импозантен от всякога. Огледалцето се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти и се търкулна по отрупаната тоалетка.

— Изненадах ли те?

— Да, малко — призна тя. Искаше да се хвърли към него, ала изразът на лицето му я възпря. — Изглеждаш добре.

— Калифорнийският климат се отразява благотворно на всеки — небрежно отвърна той. — Как си с нервите?

— Винаги се притеснявам преди премиера. — Прокара четката по косата си, като се стараяше да овладее треперещата ръка.

— Обаждах ти се тази сутрин. Нямаше те, затова позвъних на Джанет. Каза, че си с Дейвид.

— Аха. — Не посмя нито да се съгласи, нито да отрече. — Защо дойде?

— За да ти пожелаая успех.

— Успехът ми зависи само от мен! — Усети внезапен прилив на сила и увереност. — Как е Шери? И тя ли е тук?

— Бет! — Лицето му се вкамени.

— Не се бой, няма да направя скандал — прекъсна го тя.

— Знам. — Внимателно се взираше в нея. — Не си такава...

— Бременна съм. — Не предполагаше, че ще се изпусне. Каза го по-скоро като отмъщение за хладното му държание. Съжали, ала вече бе късно. Впи поглед в него с отчаяна надежда да долови някаква реакция. Едната му вежда се вдигна.

— Какво?!

— Бременна съм!

— Това знам. Такава ти е ролята.

— Къл, ролята няма нищо общо! — Учудена, забеляза как той побледня и в очите му просветна ярост. — Нали ти казвах, че въобще не се пазим...

В настъпилата тишина се чуваше само тежкото му дишане. Не бе помръднал, а ѝ се струваше, че се надвесва над нея — огромен, със заплашителен поглед и стиснати юмруци.

— И от кого си бременна? — Гласът му беше леден.

— От теб, разбира се! Сякаш не знаеш, че бях девствена!

— Но си била и с Хадисън след като заминах!

— Никога не съм спала с него — тихо изрече тя. — Само с теб.

Той се изсмя. Тихо, горчиво. След това отметна глава и се разтреса от смях, облегнат на вратата, с ръце в джобовете.

— Значи си бременна, и то точно от мен!

— Естествено, че от теб!

— Виж ти! Истинско чудо на физиологията!

— Чудо ли? — Бавно се изправи на треперещите си крака. — Не спа ли с мен?

— Спах, миличка — подигравателно проточи Къл. Присви очи и тя потрепери. — Също както и с десетина други. И нито една не забременя, въпреки че никога не сме се пазили!

Устните ѝ трепнаха. Какво искаше да каже?

— Още ли не разбираш? Ако наистина си бременна, Бет, и ако не правиш жалък опит за изнудване чрез заплахата да ме злепоставиш публично, значи просто не си наред. Работата е там, миличка — смени тона той и лицето му омекна, — че аз не мога да стана баща. Един от най-добрите специалисти гинеколози ми каза, че би било истинско чудо, ако жена забременее от мен. Стерилен съм.

Стерилен, стерилен, стерилен... Думата се заблъска в главата ѝ като ехо. Той още говореше, каза ѝ нещо обидно, ала тя не чуваше. Гледаше го с разширени от ужас очи, докато смисълът на думите му достигна до нейното съзнание. Значи той не вярваше, че детето е негово! Че е бременна от него. Но тя бе абсолютно сигурна — просто защото нямаше друг, освен него!

— Няма друг, освен теб... — прошепна Бет.

— О, разбира се! Станало е чудото на столетието, нали? Запомни, Бет, ако кажеш някъде, че детето е от мен, ще изгниеш по съдилищата! Няма да ти простя, ако се наложи да доказвам недъзите си и с мен да се гаврят всички булевардни издания! — Очите му горяха от ярост. — Освен това ще направя така, че няма и да помислиш повече за театър. Затова запази лъжите за себе си, миличка!

— А... детето? — Причерня ѝ.

— Да му мисли Хадисън, проблемът не е мой!

— Къл! — изкрещя тя.

Той се обърна от прага и я изгледа с такова презрение, че тя затвори очи.

— Никога ли не си се питала защо в повечето мои пиеси се говори за майчинство? Или защо избягах от теб в Атланта? Ти толкова искаше деца! — Изсмя се студено. — Преди малко, когато най-сетне разбра, трябваше да те снимам. На лицето ти беше изписано истинско откровение. Как можех да се ожена за теб, след като...

Усети, че ѝ призлява. Седна и пое дълбоко дъх.

— Ще припадаме ли? — подигравателно подхвърли той. — Отивам да известя щастливия татко. Сигурно с радост ще се погрижи за теб. Желая ти успешна премиера, Бет. Искам те на сцената, ако ще и да пълзиш до нея. Ясно ли е?

Излезе и тръшна вратата. Тя си припомни всички обидни прозвища и мислено му ги прикачи, свита на две, докато гаденето ѝ премина. Бе съсипана, но никога не би го показала пред него. Трябваше да издържи! И да играе като никога досега! Точно ставаше, когато влезе Дейвид, пребледнял и разстроен.

— Добре ли си? — обади се той още от вратата.

— Би трябвало аз да те попитам — отвърна тя, все още изтръпнала, но изпълнена с достойнство. — Да не те е ударил?

— Не, макар че малко оставаше да го направи. Господи, сляп ли е? Какво му струва да признае детето?

— Не му се става баща, това е всичко. Ужасно съжалявам...

— Няма за какво, освен че ти се е паднал стопроцентов негодник. Бъди спокойна. Няма да те оставя. Ще се оженим.

— Не! — Пристъпи и нежно го целуна по бузата. — За мен си като по-голям брат. Ако се позамислиш, това съвсем не е лошо. Обичам го, Дейвид! И ще го обичам, макар че в този момент бих го удушила, ако ми падне!

— Да ти помогна ли? — засмя се той.

— Не, по-добре забрави... Все пак, благодаря ти, че мислиш за мен!

Той нежно я прегърна.

— Мисля за теб повече, отколкото бих искала, Бет. Само не се безпокой. Вредно е за бебето.

— Колко трогателно! — разнесе се рязък глас зад тях. На вратата стоеше Къл. — Вече ви търсят. Май забравихте за премиерата. Все ще издържите няколко часа без прегръдки. Хайде, вдигат завесата!

— Готов ли си, мили? — Демонстративният ѝ жест към Дейвид допълни и без това красноречивата картина, която двамата представляваха в очите на Къл.

— На всичко, скъпа. — Дейвид ѝ предложи ръка и я поведе.

Бет дочака реда си и излезе на сцената с увереност, каквато не бе изпитвала от времето, когато играеше Елизабет Първа. Външността ѝ, всеки неин жест приковаваше погледите и очароваше. Когато завършваше монолога си, в залата цареше гробна тишина. А когато след първото действие завесата се спусна, последва буря от нестихващи аплодисменти.

Дейвид я прегърна възторжено.

— Боже мой, Бет, ти надмина себе си! С такава игра тазгодишната награда ти е вързана в кърпа!

— Глупости. — Усмивката ѝ беше унила. — Бременна артистка в ролята на бременна. И това ако е игра...

— Я не се занасяй! Беше чудесна! — Погледна я недоумяващо. — Как да не се гордея с теб?

— Благодаря. Бъди спокоен, шоуто продължава — добави тя, а сърцето ѝ се късаше.

— Как е? — обади се Дик отстрани.

— Добре — бързо се отзова тя и той отмина. Бет погледна въпросително Дейвид. — Да не би и Дик да знае?

— Ами... Казах му. — Дейвид направи виновна гримаса. — Боях се да не се заяде за нещо. Знаех, че не бива, само че, дявол да го вземе, кой би се погрижил за теб? Във всеки случай — не Къл, да върви на...

Стана ѝ мъчно. И Дик вече знаеше! Сега новината неминуемо щеше да се разчуе. Но би ли могла да напусне? Имаше нужда от заплатата!

— Дейвид, много мило от твоя страна, само че...

— Знаем, остави. — Нежно я целуна по бузата. — Нека поговорим за това по-късно.

Той забърза към вратата, когато реквизиторката приготви за обличане другата, скроена за напреднала бременност, рокля.

Пиесата беше дълга, а и Бет се уморяваше много по-лесно отпреди. Мисълта обаче, че Едуард Макълоу я гледа от залата, я крепеше, въпреки че краката ѝ трепереха. Щеше да му покаже! Нека мисли каквото ще! Щом можеше да допусне, че му е изменила, значи

изобщо не ѝ вярваше! А това означаваше, че не би могъл да я обича. Защото любовта беше преди всичко доверие! Доверие от начало до край!

Чувстваше се измамена и унижена. Детето беше единственото, което ѝ напомняше за него, без да я разстройва. Не се боеше даже от перспективата да го отгледа сама. Щеше да се справи. Усети напиралните сълзи. Защо Къл не ѝ вярваше? Какво толкова чудно се беше случило? Нямахше съмнение, че не е стерилен, иначе как би могла да забременее? Сигурно е живял с мисълта за стерилитета си прекалено дълго, за да я преодолее отведнъж.

Някой ден той сигурно щеше да разбере. Само че тогава щеше да е късно. Оставаше и ужасяващата възможност той винаги да смята, че детето е от Дейвид — дори да е русо и със зелени очи! Обикновено хората вярваха в това, в което искат. А Къл не искаше да е баща! Още повече, че щеше да се наложи да признае нейната правота.

Когато завесата се спусна за последен път, Бет бе изтощена до припадък. Но трябваше да излезе пред аплодиращата публика, която я обсипа с цветя. Не бе в състояние да сдържи сълзите си. Премиерата бе надминала всички очаквания. Очертаваше се огромен професионален успех. Доходите бяха обезпечени, финансовите проблеми отстъпваха на заден план. Само че личните сега започваха...

Прибра се в гримьорната. Трябваше бързо да свали грима и да се преоблече, преди да са нахлули почитателите. Приемаше поздравленията, задъхана от вълнение. Когато обаче се появи Къл, подръка с умопомрачителна блондинка, всичко сякаш се сгромоляса. Този път Дейвид не бе наблизо, за да я подкрепи.

— Беше наистина великолепна, миличка — подхвана с безизразно лице блондинката, стиснала ръката на Къл. — Знаеш ли, и аз щях да стана актриса, само че мама не искаше и да чуе за подобно нещо. Хареса ми твоята интерпретация на ролята. Според Къл си талантива, ала исках лично да се убедя. Наистина играеш добре.

— Благодаря — учтиво отвърна Бет, като се питаше какво би казала красавицата, ако научеше от кого чака дете артистката пред нея.

— Трябва да тръгваме — обърна се блондинката към Къл, — ако искаме да хванем самолета за Холивуд. Къл ще остане у нас и ще работи върху филмовия сценарий, нали, мили? Въпреки че заради мен едва ли ще свърши голяма работа — добави предизвикателно тя.

— Играй все така, Бет — сдържано я похвали Къл. — Тази вечер показва на какво си способна.

— Не се безпокой за мен, скъпи — саркастично отвърна тя. — Не се предавам лесно.

— Така е, вече ми го доказа, нали?

— Ще имам грижата да получиш покана за сватбата — с усмивка излъга Бет, защото всяка негова дума ѝ причиняваше болка и събуждаше у нея желание да го нарани също така безжалостно.

Ала той не реагира. Само повдигна вежда.

— Както искаш. Ще го преживея някак. Тръгваме ли, Тами?

Блондинката отвори уста да каже нещо, но Къл внимателно я изтика навън.

— После, скъпа. — Позасмя се и подхвърли през рамо: — Сбогом! — Вратата хлопна зад него.

Бет се свлече на стола. Шери. Тами. Ето какви бяха жените на Къл. С ослепителна външност, богати и аристократични. Всичко, което тя не можеше да бъде. Заедно със сълзите я изпълни отчаяние. Вече нямаше никаква надежда! Грабна палтото си и се запромъкна към изхода през тълпата почитатели. Стори ѝ се, че Дейвид я вика, но не се обърна. Бе потресена от поведението на Къл, от преднамерените му подигравки и от факта, че беше довел със себе си тази жена.

Вървеше като сляпа. Не я плашеше нито мракът, нито студът. След известно време забеляза, че отива към реката. Вървя дълго. С всяка крачка краката ѝ отмаляваха и в съзнанието ѝ се блъскаше споменът за казаното от Къл: „Стерилен съм... Стерилен... Детето не е от мен...“

Грохотът на уличното движение ѝ изглеждаше нереален. Взираше се в светлините, без да ги вижда. Стигна брега. Беше така изтръпнала от болка и отчаяние, че даже не се сецаше за детето. Заби поглед в черната повърхност на водата, питайки се дали би могла да намери покой там. В следващия миг, със замъглено съзнание, се приготви да скочи.

— Бет! Не!

Мъката и страданието в крещящия глас я спряха. Премигна и обърна глава. Видя Дейвид. С всички сили тичаше към нея.

— Дейвид?

Треперещ и задъхан я сграбчи и стисна в прегръдките си.

— Глупачка! Загубена малка глупачка!

По лицето ѝ рукнаха сълзи. Едва сега осъзна чувствата си и покрусата от раздялата с Къл.

— Той мисли, че детето не е негово... Домъкна онази руса аристократка, за да ме унижи и каза... че го изнудвам!

— Нали знаеш, че не е така! — Дейвид я притисна по-плътно към себе си. — Побъркано момиче, забрави ли за детето? Господи, ако не беше това ужасно предчувствие, ако не бях тръгнал след теб... Просто не искам да мисля, какво щеше да стане!

Тя се тресеше от ридания, притисната към гърдите му.

— Не можех да понеса... След тези ужасни шест години, откакто ме напусна... Сега направо ме уби! Той ме унищожи, Дейвид! А толкова го обичам!

— Стига, това е най-лошото място, където човек може да се озове през нощта. Хайде, ето такси. Да се прибираме.

— Имаш ли пари за такси? — успя да промълви тя, докато изтриваше сълзите.

— Нямам, разбира се. Но ще се качим. В петък дават заплатите. Дотогава ще изкарам.

— Ще приготвя да хапнеш нещо — предложи задавено Бет.

— Готвено? Не някоя суха коричка?

— Разбира се. — Успя да се усмихне и се притисна към ръката му. — Какво ще кажеш за един омлет?

— Звучи страхотно! Качвай се.

Тя мълчаливо го заведе в квартирата си. Влезе в кухнята като автомат, изтръпнала от ужас при мисълта, че е била на крачка да погуби и себе си, и детето. Ръката ѝ бавно се плъзна по корема.

— Вече няма страшно — каза Дейвид, който я следеше с поглед. — Нито за теб, нито за бебето.

— Просто не ми се вярва, че съм се канела да направя такова нещо. Знаеш ли, не съм от тези, които се самоубиват. Обикновено издържам на всичко.

— Явно си преживяла жесток шок. Като се прибави и напрежението от премиерата, нищо чудно, че си се огънала. При тези обстоятелства би могло да се случи с всеки.

— Ако не беше ти, сигурно щях да скоча.

— Все пак, може би в последния момент щеше да се опомниш.

— Не знам. — Угаси котлона и прехвърли омлета в чиния. — Никога не ми се е случвало. Просто не съзнавах какво правя.

— Трябва ти почивка. Идния понеделник ще те заведе в парка.

— Не! — Лицето ѝ пламна.

— Тогава ще отидем на кино — побърза да предложи той. — Дават хубав трилър.

— Да отидем. — Седна и опита да се съвземе. — Обичам трилърите.

— И аз. Защо не се оженим, сигурно ще открием и други общи интереси.

Каза го на шега, ала тя почувства, че той наистина го желае. Изкуши се да се съгласи, да прехвърли негодите си върху неговите рамене и да му позволи да се грижи за нея. Но не би било честно. Не можеше да му отвърне с това, което той очакваше от нея. Нямаше никакъв смисъл да се преструва. Не можеше съзнателно да го накара да страда...

— Тогава наистина ще гладуваме — също шеговито отвърна тя. — Парите няма да ни стигат даже за сандвичи.

— В свободното време ще разнасям реклами — засмя се Дейвид. — Като сандвич — на гърдите и на гърба.

— Бебето няма да те хареса.

— Като търпеливи родители ще го накараме да свикне.

Тя се засмя. Говореха за детето, сякаш вече беше голямо.

— Ще го кръстя Буик.

— Буик?

— Ами да, винаги съм мечтала за сребрист буик.

— Не си от най-скромните! — Избухна в смях.

— Защо, не го ли заслужавам? — Бет се замисли за миг. — Или... Какво ще кажеш за Джейсън? Не е ли хубаво име? Ще го кръстя Джейсън Кларк.

— А ако е момиче?

— Тогава ще я нарека Джаки. Само че ще е момче.

— Сигурна ли си?

Тя помръкна.

— Къл е бил едно дете в семейството, но майка му е имала двама братя, а баща му — още пет, все момчета. Така че е почти сигурно.

Дейвид отпи от кафето. Трябваше да смени темата.

— Къде си научила да готвиш?

— У дома. Бях дванадесетгодишна, когато мама каза, че момичетата трябва да знаят да готвят. — Облегна се и потъна в спомени за детските си години, мирни и щастливи до момента, когато срещна Къл.

Неусетно бе дошло време за сън. Дейвид се приготви да си върви.

— Мога да остана, ще спя на дивана — предложи той на вратата.

— Не се безпокой за мен. Мина ми желанието да скоча от някой мост. Къл само ще се зарадва, така че бих навредила единствено на детето.

— Така те искам! Трябва да се напиш и утре няма да се познаеш. Така се излекува един мой приятел. Беше си наумил да скача от покрива. Водата не била достатъчно твърда — добави той шеговито, като внимателно я наблюдаваше.

— Вярвам ти. Благодаря, че си ми приятел. — Надигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— За мен е истинско удоволствие. — Той нежно я докосна по лицето. — Лека нощ, Елизабет Първа. Харесваш ми, когато не губиш кураж.

— Днес почти го загубих, нали? Но това няма да се повтори. Заради бебето. И няма да позволя на Едуард Макъллоу да го докосне, както и мен. Отмъщението е сладко нещо, нали така казват? Някой ден ще му домъчнее за мен. Само че ще е късно!

— Знам, че ти е тежко, Бет. Но всичко ще мине. Само стискай зъби и нещата ще се оправят!

— Ти така ли правиш?

— Да. А ти винаги мислиш за Коледа, нали така? — Тъжно се изсмя. — Главното е да издържим дотогава.

— Благодаря ти.

— А сега гледай да поспиш. Сутринта ще дойда да те взема.

— Дейвид... — подхвана Бет разтревожено.

— Шшшт. Толкова искам да се грижа за някого, защо да не е за теб и бебето? — тихо я успокои той.

— Не е честно...

— Такъв е животът. Който не рискува, не печели. Нека не сме дребнави. Ако Къл се върне, ще си отида. А ако не...

— Сигурна съм, че няма... — Тя се извърна. — Само че не мога да ти дам нещо, с което не разполагам. Не искам да страдаш заради мен.

— Предпочитам да страдам заради теб, отколкото заради друга — отсече той. — Хайде, лягай си. Довиждане, до утре. — Обърна се и си тръгна.

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта Джанет дойде да приготви закуска. Носеше цял куп вестници.

— Дейвид каза, че не ти е добре — сияеща, подхвана тя от вратата, — така че днес си моето малко момиче. Критиците се прехласват от похвали! Всички са в краката ти, сладурано!

— Нещо не ми се вярва... — Бет се надигна в леглото, пребледня и хукна към банята, притиснала с шепа устата си.

Когато се върна, приятелката ѝ я изгледа угрижено.

— Да-а-а, хлътнала си не на шега! Горкичката ми Бет! Той знае ли?

— Да.

— И какво чака още, няма ли да се жените?

— Не.

Джанет изръмжа и тресна с тигана по котлона.

— Защо?

— Не вярва, че е от него.

— Я виж ти! — Седна на леглото до нея и притисна буза към лицето ѝ. — От къде на къде?

— Да не кажеш на някого?

— Я стига, нали знаеш, че съм гроб!

— Твърди, че е стерилен.

— Стерилен?!

— Да — изстена тя. — Според него съм спала с още някого. Абсолютно е сигурен, даже не иска и да чуе, че детето е негово! Не знам кой му е втълпил, че не може да има деца, но да знаеш какво ми беше, когато го изтърси!

— Представям си. И какво смяташ да правиш?

— Ще го родя.

— Сериозно? Как ще се справиш сама?

— Пиесата има успех, така че вече печеля доста. Колкото да платя данъците. — Бет въздъхна. — Ще живея тук, докато стане време

за родилния дом. После ще мисля за пелени, ританки и така нататък. Джанет, цял живот съм искала дете. Обичах Къл, ти знаеш. — Гласът ѝ се прекърши. — Ако не него, нека имам поне детето му! Ще го обичам, ще се грижа за него и ще го обожавам вместо баща му. Ще се справя. Колко други могат да си позволят извънбрачно дете?

— Може би си права. — Замислено я гледаше. — Само че всичко така се обърква...

— Дейвид ми предложи да се оженим.

— Страхотно! Явно е готов да гладувате заедно. — Джанет горчиво е засмя. — Поне е добър човек...

— Да, само че не го обичам. По-скоро бих го приела като чичо на детето.

— А мен — за леля? Двамата с него ще уредим кръщенето и всичко останало, нали?

— Чудесна идея. — Бет стана и залепи чело на прозореца. — Я виж ти, навън е почти пролет! А за Коледа ще имам най-хубавия подарък... — Обърна се и изразът на лицето ѝ накара Джанет да се усмихне.

— Наистина великолепен подарък — съгласи се тя. — А сега какво ще кажеш за порция пържени яйца? Трябва добре да се храниш, като за двама.

— Давай ги насам. А аз ще потърся кетчупа. — Докато слагаше чиниите на масата, Джанет скръцна със зъби...

Дните летяха. Бет просто нямаше време за самосъжаление. Цялата беше погълната от работата в театъра. Имаха вечерни представления от вторник до събота и дневни във вторник, събота и неделя. За почивка ѝ оставаше единствено понеделник и обикновено го прекарваше заедно с Джанет и Дейвид.

Не можеше да им се начуди. И двамата сякаш бяха решили да я пазят от целия свят. Нея и детето... Невъзможно беше останалите в театъра да не забележат какво става с Бет. И тогава започнаха истинските проблеми.

Някакъв журналист надушил новината, без тя да разбере. Един местен вестник веднага я публикува. На страницата за светски клюки се мъдреше тлъсто заглавие:

Когато го видя, Бет щеше да припадне. Статията хвалеше оригиналната идея — главната роля да се повери на бременна. Журналистът се задълбочаваше в предположението, че когато дойде време, Бет ще бъде сменена от друга артистка, но само докато роди. Разбира се, отговорът на въпроса кой е бащата деликатно бе оставен на въображението на читателите.

Дейвид обаче изглеждаше доволен.

— Отлично! — заяви той, когато тримата с Джанет се отбиха на кафе в едно закътано барче. — Тази статия отвори очите на всички. Сега няма да е нужно да се напрягаш излишно.

— Вече забравих какво значи умора — навъсено процеди Бет. — В театъра всички ме пращат да си почивам...

— Наистина не изглеждаш преуморена — засмя се Дейвид. — Наляла си се, наистина си като от мляко и кръв!

— Какво толкова има? Това, че не ми се затваря ципа и не ми стават старите блузи не е причина да ме наричате „дунда“ — тросна се Бет и с предизвикателен вид поръча паста със сметана...

Къл беше изчезнал. От премиерата бяха изминали две седмици, играеха пред препълнена зала и този понеделник бе решила да се поглези. Изяде цялата паста.

— Не трябва да прекаляваш със сладкиши — укори я Джанет.

— И повече трябва да се движиш — добави Дейвид.

— Добре, спирам да ям пасти и отивам на разходка — съгласи се тя и ги спря с ръка, когато се надигнаха да я последват. — Вече съм голяма, мога и сама. Засега довиждане.

— Чакай ни за вечеря — обади се Джанет.

— За най-здравословната вечеря — туршия с кисело мляко и картофено пюре! — засмя се Бет.

Джанет смутено надигна чашата с кафе, а Дейвид сведе поглед. Бет бодро се отдалечи. Джанет и Дейвид страхотно си подхождаха! Хвърли поглед назад. Май от двамата щеше да излезе хубава двойка. Загледа се във витрините по улицата. Миналата седмица бяха

репетирали и заедно със спектаклите ѝ се беше събрало по двадесет часа на ден в театъра. Едва издържа. Почивният ден беше истинска благодат. Освен това лекарят ѝ бе предписал лекарство срещу сутрешното гадене и сега се чувстваше значително по-добре. Заедно с поливитамините, които вземаше, тя кипеше от енергия, сякаш беше шампионка по лека атлетика.

Чувстваше, че започва да натежава, въпреки че външно още не ѝ личеше особено. Панталоните ѝ можеха да се отпускат и не ѝ стягаха, носеше по-широки горни дрехи. Днес беше облечена леко, като за ранна пролет — бяла памучна блуза, свободна и женствена, и светлосини панталони. Усещаше косата си, разпусната по раменете. Изпълваше я сила и надежда. Отново се радваше на живота, въпреки съкрушителния удар, нанесен ѝ от Къл. Всички я обграждаха с внимание, особено след появата на статията. Никой не знаеше от кого е детето, но повечето се спираха на Къл или Дейвид. Предвид поведението, предположенията клоняха към Дейвид. Само въодушевен и грижовен мъж като него би могъл да бъде бащата! Бет се усмихна. Радваше се на бременността си. Още не бе казала на родителите си, но те сигурно щяха да я разберат. Пък и в град като Ню Йорк едва ли някой щеше да забележи отсъствието на съпруг. А родителите ѝ можеха да обясняват на тесния кръг от приятели каквото си искат.

Зави по тясната уличка пред квартирата си и спря ужасена. Пред входа на сградата бе спряло червеното порше. Вътре нямаше никой, но тя знаеше кой я чака. Очите ѝ се плъзнаха по металната плетеница от стълби. Подвоуми се дали да се качи. Тръпнеше от нетърпение да го види, но дали нямаше да стане още по-лошо? Спря, скована от нерешителност.

Внезапно от входа излезе Къл. Русата му коса бе разрошена от вятъра. Беше в бежови панталони и бяло поло под туидовото сако. Забеляза я и тръгна към нея с решителни крачки.

Тя не побягна. Продължи да стои с ръце в джобовете на жилетката. Външно бе съвсем спокойна. Къл застана пред нея. Погледът му неволно се плъзна по свободно падащата блуза.

— Кой се е раздрънкарал пред вестникарите?

— Не аз, ако си тръгнал да ме търсиш заради статията — отвърна му със същия студен тон, с който той зададе въпроса. — И без

нея си имах достатъчно проблеми. Изтръпвам, като си представя, че родителите ми могат да я видят.

Къл пристъпи по-близо и я изгледа заинтригувано.

— Не изглеждаш много добре, Бет.

— Просто съм бременна. Първите месеци не са от най-приятните.

Той отметна глава и пъкна ръце в джобовете.

— Ще го задържиш ли?

— Да, разбира се — прошепна тя.

— Хадисън доволен ли е?

Можеше да й спести обидния въпрос и саркастичния тон. Но от неговата гледна точка те може би бяха оправдани. Изпълни я горчивина. Къл бе уверен, че детето не е негово! Вярваше на някакъв лекар. Този лекар сигурно не вярваше в чудеса, ала тя — да. Защото носеше едно от тях в себе си.

— Детето ми не е от Дейвид — отчетливо произнесе Бет.

— Тогава от кого? — подигравателно подхвърли Къл. — От пощаджията?

— Това не е твоя работа — отвърна тя с хладно достойнство. — За мен се грижат всички, с изключение на бащата.

— Той не го ли иска?

— Детето е от теб, Къл! — язвително възкликна Бет. — Можеш да отричаш до второ пришествие, ала фактът си е факт. Жалко, че не вярваш, но истината е само една.

— Ти не разбра ли какво ти казах? Аз съм стерилен, Елизабет! Запомни това! Не мога да имам деца, колкото и да се мъча! Детето не е от мен!

— А от кого може да е, след като си единственият ми мъж?

— От Хадисън — изсъска той със зловна гримаса. — Увърта се около теб още от първия ден.

— Той ми е приятел, харесва ми, но нищо повече. Никога не бих легнала с него.

— Как ли не! — изсмя се Къл.

— Толкова невероятно ли е твоят лекар да допусне грешка? — на свой ред се разпали Бет. — Нали и той е човек! И пробите могат да бъдат разменени, и някоя лаборантка да обърка резултатите...

— Нито една жена не е забременяла от мен! — отрязва той.

— Твоите хубавици редовно си гълтат хапчето! Я ми кажи, колко от тях не го взимат? — Хапливо се изсмя. — И колко жени си имал досега, Къл? Трябва да водиш картотека, иначе сигурно ще объркаш бройката!

— Намери се коя да ми говори за бройки, жалка нимфоманка! — избухна Къл, вбесен от решителността ѝ.

Тя замахна с всички сили и замря, забелязала как плесницата ѝ остави червени следи по твърдата кожа на лицето му. Той даже не трепна. Продължаваше да я гледа с немигащи очи.

— Нямала съм друг, освен теб — промълви Бет с треперещ глас. — Само теб! Аз те обичах!

Лицето му остана безизразно, само ресниците трепнаха.

— Наистина ли? Тогава защо ти трябваше и друг, освен мен?

— Няма друг! — отрече тя нервно, чудейки се как да го убеди. Всякакви усилия явно бяха безсмислени. — Господи, как да ти го докажа?

— Много бих искал да можеш. Ако знаеше на какво съм готов, за да имам деца, Бет, как бих искал да съм бащата на бебето ти! Само че не вярвам в чудеса. Трябваше да опиташ тази игра с друг, който не е циник като мен.

— Лъгала ли съм те някога?

— Откъде да знам? Ти си добра актриса, миличка.

— Пред теб не играя. — Докосна гърдите му, впила поглед в неговото лице. Но то беше безизразно. Бе ненадминат в уменията да крие емоциите си. Никога не се беше чувствала по-безпомощна. — Значи искаш просто да се отървеш от мен. Затова ли са всички тези обвинения?

— Така ли мислиш? — Продължаваше да я гледа с немигащи очи. — Откъде знаеш какво изпитвам?

— Никой не би могъл да знае, майстор си в маскировката. А аз не се научих да отгатвам чувствата ти. Просто се хвърлих в прегръдките ти. Толкова дълго мечтах за това! Имах глупостта да допусна, че изпитваш нещо към мен. Каква наивница съм, нали? За теб съм била само едно хубавичко тяло!

— Не съвсем — процеди той през зъби. Погледна към корема ѝ, замижа и пое дъх. — Малко оставаше да ти направя предложение. Така ми липсваше напоследък! Просто щях да си загубя ума по теб.

— Кога? Преди или след Шери и Тами? Обвиняваш ме в какво ли не, а сам си се оплел с любовниците си. Всяка нощ ги сменяш. Просто се чудя как изкара толкова, дълго с мен!

— Остави! Не ти прилича да говориш глупости.

— Глупости ли? За теб наистина бях забавление, евтина играчка, защото досега бях като сляпа. Е, поне останалата част от живота ми ще мине, без да се топя по теб, Къл. Слава Богу, вече прогледнах!

— Едва ли си струва да се радваш, че си самотна майка!

— Е, поне ще знам, че няма на какво да се надявам. Досега не беше така. Все търсех обич...

— Обичаше ли бащата на това дете?

— Да, колкото и да е чудно. — Въздъхна и разнежено му се усмихна. — Тоест, колкото и да си опърничав.

— То не е от мен, макар че ти се иска!

— Щом са ти казали така, добре. — Потрепери от внезапно пронизалия я студ и се загърна в жилетката. — Е, сигурно вече те чака някоя, а и аз нямам намерение да замръзвам. Така че — довиждане!

— Моите почитания на любовника ти!

Тя рязко се обърна. Тъмните ѝ очи горяха.

— Направи си нови изследвания. Ако не те е страх.

— Няма защо.

— Ще има! Един ден ще проумееш истината, но ще е късно. И това ще е най-жестоката подигравка. Да имаш дете, което никога не си видял! Да се откажеш от онова, за което си се клел, че искаш повече от всичко! — Обърна му гръб и се отдалечи, без да обръща внимание на напрежението, сковало неговото тяло, на изострените черти на лицето му. В този момент изобщо не се интересуваше дали ще го види отново...

ШЕСТА ГЛАВА

Сблъсъкът подейства на Бет като студен душ. След злополучния понеделник наладата от живота се изпари. Не можеше да си прости, че сляпо му се е доверила. Но би ли могла да допусне, че той ще обещае да я пази, а после най-безцеремонно ще откаже да признае безспорната истина?

Думите му я бяха прерязали като нож. Апетитът ѝ изчезна. Скоро Дейвид забеляза това и след вечерното представление я заведе в една денонощна закусвалня с намерението да я натъпче с лакомства. Идеята му се оказа съвсем навременна. Тя вдъхна миризмите със затворени очи, вслушвайки се в шумоленето на първите дъждовни капки.

— Добре ли си? — Дейвид ѝ се усмихваше от високото столче до нея.

— Всичко е чудесно, благодаря — въздъхна тя. — Досега даже не усещах колко съм гладна.

— И тази вечер имахме успех, как мислиш? Изглежда пиесата е страхотна, защото салонът е препълнен.

— За малко да проваля всичко, когато се спънах. Добре, че ти ме подкрепи.

— За мен беше удоволствие. Хората го приеха съвсем естествено — успокои я Дейвид. — В залата никой не гъкна.

— Ролята е такава, че могат да очакват всичко. — Отпи от кафето с помръкнало лице. — Навярно Къл вече е при новата си любимка. Видя ли я на премиерата? Ослепителна. Неотразима.

— Не. Бях зает с шепата мои почитатели. — Той се наведе и настойчиво се вгледа в нея. — Защо не се оженим, Бет? — неочаквано изрече той. — Ще гледаме заедно бебето.

Тя замръзна за миг, после остави вилицата.

— Не мога, Дейвид. За мен си приятел, най-добрият от всички. Но не мога да отида с теб по-далеч. Създадена съм само за един, въпреки че той се оказа празноглаво магаре, при това — съвсем сляпо.

— Но аз не искам нищо!

— По-скоро нищо няма да имаш. Не, благодаря, но не мога! Проблемът е само мой.

— Проблемът засяга всички! Джанет също е загрижена за теб. Направо се бои, че си сама в онази квартира.

— Така ли? — Тя се разсмя. — При такива добри съседи!

— Да-да, даже не знаеш как се казват!

— Знам. Господин Бартоломю е певецът с фалшивия глас. Има фигура на оперна звезда, с изключение на израза на лицето.

— И на призиванието — вметна той.

— Няма значение. Голям добряк е, винаги поглежда от прозореца, когато вечер закъснявам. Каза, че ще ми е трудно без татко, ала тъй като истинският е далеч, той ще го замества. — Тя се просълзи. — Да ти кажа честно, Дейвид, хората са толкова добри към мен, че...

— Недей. — Хвана ръката ѝ. — Бет, недей. Какво ще кажеш, ако отида и съобщя на Къл истината за нас двамата?

— Няма да ти повярва. Заяви, че ме обича, обаче не вярва, че детето е от него. И това е най-голямото му нещастие, защото от всичко на света най-много искал да има деца.

— Тогава защо не се ожени и не си отгледа дете?

Бет не можеше да му каже истината. Само сви рамене.

— Не знам. Сигурно не му допада идеята да се обвърже с една жена. — Очите ѝ потъмняха. — Май много бързо му омръзнах.

— Бет... — изстена Дейвид.

— Нищо, нищо. Човек се учи, докато е жив. Само се почувствах глупаво, като евтина играчка.

— Ти не си глупава!

— А каква съм? Даже не възроптах! Боже мой, Дейвид, моите родители се старая да изградят у мен ценностна система като ориентир за цял живот! Винаги съм знаела, че ще се омъжа и ще имам деца. Не съм допускала, че ще забравя всичко заради някаква илюзия. И докъде стигнах? Бременна и изоставена... Какво да кажа на мама и татко? В тяхното малко предградие на Атланта всички ги уважават... Как ще понесат такъв позор?

— Слушай! — задъхано подхвана той. — Да се оженим! Така нищо няма да узнаят. Бебето ще носи моето име и...

— Само че няма да е честно от моя страна, не разбираш ли? Дейвид, аз не те обичам! Една грешка не се поправя с друга!

— Господи, колко си упорита!

— Не, глупава съм! Само че моментът не е подходящ за самосъжаление. Трябва да се стегна!

— Мислиш ли, че ще се справиш сама? — Гледаше я недоумяващо.

— Няма да съм сама. Нали имам теб и Джанет, за да ви се оплаквам?

— Така е — усмихна се той. — Откога познаваш Джанет?

— Откакто се помня. Заедно решихме да станем артистки. Само че театърът ѝ се стори несигурно нещо и стана помощник дизайнер в модна къща. И преуспява. Някой ден ще е сред най-известните имена в модата.

— Интересно би било да видя нещо, сътворено от нея...

— Интересуват те роклите, а? — лукаво се подсмихна Бет.

— Не, само това, което е в тях. — Дейвид се замисли. — Каквото и да облече, Джанет винаги изглежда чудесно.

— Така е — съгласи се Бет.

— Излиза ли с някого?

— Не. Ненавижда мъжете.

— Я гледай ти! — Той се облегна назад. — И защо?

— Попитай я сам. — Погледна часовника си. — Дейвид, всичко е много вкусно, ала вече е късно, а утре ни чака тежък ден. Имаме дневно представление и...

— Знам, знам. — Изправи се с въздишка. — Колко още мислиш, че ще издържиш?

— Жилава съм, не се безпокой. — Тя също стана. — Освен това за мен театърът не е работа, а забавление. А и твоят приятел, докторът, каза, че докато мога да почивам достатъчно, няма защо да се боя от физически усилия. Даже напротив, ще са ми от полза при раждането.

— А каза ли ти дали бебето ще е момче, или момиче?

— И да знаеше, нямаше да му разреша да ми издаде тайната — твърдо заяви тя. — Искам да е изненада. Тръгваме ли?

— Веднага щом пожелаеш, повелителко!

Когато се прибра, в квартирата ѝ цареше неприятна тишина. Бет закрачи из стаята, загрижена повече за своите родители, отколкото за себе си. Досега не се беше сетила за тях. Колко ли ще страдат... Приседна и се замисли. Защо забравяше за всичко, когато бе с Къл? Сигурно защото беше толкова влюбена, че живееше в някакъв нереален свят. Сега плащаше за безразсъдството си. Искаше да има дете, щеше безумно да го обича и въпреки всичко животът ѝ беше объркан завинаги...

За повечето от нейните връстнички сексът беше нещо съвсем обикновено. В град като Ню Йорк да живееш с мъж не правеше впечатление на никого. Но за Бет не беше така. Бе сдържана и държеше на принципите си. До момента, когато в живота ѝ се появи Къл и събуди у нея страстни желания. Е, какво пък, мечтите ѝ се осъществиха. Но ето докъде я доведоха. Нейните приятелки никога не забременяваха. А тя? Само няколко нощи с Къл — и вече чакаше бебе!

Най-лошо от всичко бяха думите му, че възнамерявал да се ожени за нея, преди да разбере за бременността ѝ! Идиот! Да твърди, че мечтае за дете, а сега да не го иска! Била му изменила с Дейвид. Да допуска такъв абсурд! Та дори в мислите си тя не бе способна на подобно нещо! Той беше единственият мъж, когото бе обичала и желала. И щеше да си остане единствен, въпреки че в този момент го ненавиждаше с цялото си същество.

Грешката беше нейна. Можеше да му откаже от самото начало и да се отдръпне. Най-малкото имаше възможност да се противопостави на безумната си страст към безчувствения драматург. Но тя даже не опита. И сега плащаше за всичко.

В съзнанието ѝ зазвуча нейният монолог в началото на пиесата. Бет отчаяно затвори очи. „О, Господи! — откъсна се от устните ѝ. — Смили се и ме научи какво да правя!“

Изведнъж ѝ стана по-добре. Побърза да си легне. За първи път от дълго време спа непробудно.

В края на седмицата отиде при финансовия си посредник със сумата, необходима за изплащане на данъците. Посрещна я с дълги извинения. Секретарката му била допуснала грешка. Необходими били още няколко хиляди долара! Бет хлъцна. Това означаваше, че следващите месеци щяха да ѝ остават пари само за наема и за оскъдна храна.

Прибра се обляна в сълзи и се отпусна на стола. Беше смазана. Какви беди още можеха да я сполетят? Бавно написа чека. Не можеше да не плати, трябваше да приключи със злощастния си опит да забогатее. Прикрепи го към данъчния формуляр, напъха го в адресирания плик и залепи марката. Край на медицинските прегледи и консултациите! Оставаше ѝ само да стиска зъби.

Изпи чаша билков чай и се отправи за последния контролен преглед. Като капак на всичко лекарят откри, че е анемична, предписа ѝ по-скъпи витамини и я посъветва да отиде на още един преглед. Когато му заяви, че не може да си го позволи, той ѝ отвърна с назидателна лекция за нуждите на нейния организъм и на бебето. Какво ѝ оставаше да направи?

Само след седмица приятелите ѝ забелязаха промяната у нея. Джанет започна да я разпитва, Дейвид ѝ пригласяше, докато не измъкнаха от нея всички подробности за ужасното положение, в което беше изпаднала.

— Боже мили! — изпъшка накрая Джанет. — Така ще се съсипеш! Бет, нека се обади на родителите ти...

— Да не си посмяла! — възпротиви се Бет. — Няма да те погледна повече! И без това мама страда от сърце.

— Добре, не се разстройвай — побърза да се съгласи приятелката ѝ. Седна до нея. — Само че не можем да оставим нещата така...

— Какво толкова? Ще се справя. Свикнала съм да пестя.

— В твоето положение? — тросна се Джанет. — По дяволите, Къл може да ти осигури царски живот!

— Къл не дължи нищо нито на мен, нито на детето — ядосано я прекъсна Бет. — Сама съм си виновна! И не желая повече да разискваме този въпрос! Бъдете добри другарчета и ме оставете на мира. Ще пием ли кафе?

Джанет обаче не беше от тези, които се предават лесно. Един ден, изгубила търпение, тя се обади на Къл, а после, потисната и нервна, призна на Бет какво е направила.

Бе рано утро. Джанет ѝ донесе пастичка и чашка кафе от близката сладкарница и я завари да разтребва, наметнала стария си халат. Когато проумя несвързаните фрази на своята приятелка, Бет се

вкамени. В протъркания бледосин халат, с разпуснати коси и широко отворени очи, тя беше олицетворение на отчаянието.

— Моля те, не ме пъди! — промълви Джанет. Устните ѝ трепереха. — Просто не бях на себе си... Бет, направо ми се плачеше, като си мислех какво ти е... Само заради този негодник! Господи, колкото и малко да те познава човек, веднага би разбрал, че не си способна да легнеш с мъж, когото не обичаш. А за теб е нямало друг освен Къл. Ако не беше такъв пън, отдавна щеше да го разбере. И да ти помогне!

— Не очаквам нищо от него — успя да изрече Бет. — Не искам да ми се мярка пред очите. Достатъчно злини ми е причинил. Няма да понеса да види докъде съм стигнала!

Гласът ѝ изтъня. Джанет също беше готова да заплаче. Взе пастата и чашката от ръцете на Бет и я притисна към себе си.

— Прости ми, ако можеш — през сълзи промълви тя. — Май ти направих мечешка услуга...

— Няма страшно. Важното е, че се мъчиш да ми помогнеш. — Погледна приятелката си в очите. — Как успя да го намериш?

— Обадох се във филмовото студио в Холивуд. Бет, ужасно съжалявам...

— И какво ти каза? Да не би да дойде? — В гласа ѝ прозвуча страх.

— Не знам. — Джанет се извърна. — Не го питах. Успях само да му кажа какъв мръсник е. Разкрещях се като луда и... Не мога да понасям типове като него! Ще се омъжиш ли за Дейвид? Каза ми, че ти е предложил.

Явно отговорът ѝ имаше особено значение за Джанет и побърза да поклати отрицателно глава.

— Не, отказах му. Не го обичам, въпреки че е чудесен човек.

— Бедният актьор е жив дявол! — Нервно се изсмя, като избягваше да погледне Бет в очите. — Не вярвам някоя да припада по него.

— Напротив, много е мил! И страшно забавен. Един ден ще бъде звезда.

— Кой го знае — заядливо подхвърли приятелката ѝ.

— Можеш да мразиш мъжете, но не бъди предубедена към всички. Защо не проявиш благосклонност към него? Смятам, че му

харесваш. Не забелязваш ли колко търпеливо понася капризите ти?

— Наистина, напоследък не е заядлив, както по-рано.

— Може би си му дала някакъв повод?

Джанет се изкашля и се спусна към масата.

— Пастите изсъхнаха, кафето изстина... Бет, наистина съжалявам, че позвъних на Къл!

— Нищо, карай да върви. Къл си е Къл, сигурно отдавна е забравил какво си му казала. Няма да се втурне от оня край на света само за да ме види. Не му е в характера. Мммм, кафето си го бива, нали?

Джанет не каза нищо. Но тя не можеше да забрави смаяното мълчание от другата страна на телефонната линия, когато Къл разбра какво става с Бет. Не би се обзаложила, че няма да пристигне в Ню Йорк. Все повече я обхващаше страх, че е навлякла нови проблеми на приятелката си. А Бет вече си имаше предостатъчно грижи!

СЕДМА ГЛАВА

Бет се боеше, че няма да се възстанови. Поради анемията всяко движение беше истинско мъчение за нея. Държеше се на крака само с усилие на волята. Забеляза, че дубльорката ѝ усилено репетира. Представленията трябваше да продължат, с или без примадоната. Само че как щеше да оцелее без заплатата, ако останеше без работа? Успя да отиде на следващата репетиция, но по средата се свлече на пода. Дейвид ѝ помогна да се прибере.

— Май е по-добре да остана с теб — нерешително се спря той на вратата.

— Не прави глупости — сопна се Бет от леглото. — Сама ще се оправя. Малко съм се разкиснала, нормално е за бременна.

— Никак не е нормално! — Той въздъхна. — Добре, обади ми се в театъра, ако имаш нужда от нещо.

— Разбира се. — Опита да му се усмихне бодро.

— Хайде, поспи. Ще намина следобед.

— Не прекалявай, Дейвид. Нищо ми няма. Освен това, винаги мога да се обадя на Джанет.

— Няма значение дали на нея, или на мен.

— Просто съм свикнала сама да се грижа за себе си. А и господин Бартоломю...

— ... е като истински баща, само да ти чуе гласа и ще дойде... Остави, Бет, чувал съм го сто пъти. По-добре помисли какво още можем да направим.

— Бебето и Бет няма да се предадат лесно, досаднико!

Дейвид се засмя и излезе. Тя въздъхна и зарови лице във възглавницата. След малко надигна глава и се загледа в старите си обувки. Едната почти се бе разлепила. Е, или ще трябва да внимава да не загуби тока, или ще ги даде на поправка. Отминало беше времето, когато можеше да ги хвърли и да купи нови. Вече не можеше да си позволи подобен лукс.

Всичко изглеждаше толкова безнадеждно! Колкото и да се старееше, нещата вървяха от лошо към по-лошо.

Внезапно на входната врата се почука силно и настойчиво. Дейвид е, предположи тя с усмивка и стана да му отвори. Сигурно се връщаше да постои още малко при нея.

— Нали ти казах, нищо ми... — подхвана тя, докато наместваше секретния ключ. Отвори вратата и... замръзна — пред нея стоеше Къл, явно вбесен. Тя отстъпи назад. — Заповядай. — Обърна му гръб и го остави да затвори вратата. — Не ми казвай защо си тук. Джанет вече си призна.

— Само не ме убеждавай, че не си я накарала да ми се обади! — Зелените му очи горяха в закана.

Бет предизвикателно отметна глава и впери поглед в него.

— Давай, какво чакаш? Излей, каквото ти се е насъбрало.

— Не помня да съм се ядосвал така! — Гласът му беше равен. — И ти, и аз знаем, че детето не е от мен. Няма да ме върнеш, колкото и приятелки да намесваш в отношенията ни. Само още повече ще ме настроиш срещу себе си. Каквото и да говориш или правиш, няма да ме убедиш, че не си се позабавлявала с още някого!

— Не се навивай излишно. — Скръсти ръце на гърдите и решително изпъна рамене. — Не искам нищо от теб. И никога не съм искала. Дейвид и Джанет просто са загрижени за мен. Джанет ти се е обадила на своя глава. Много ще се радвам, ако повече не ми се мяркаш пред очите!

— Щом Хадисън е толкова загрижен, защо не се ожени за теб?

Започваше втръсналия ѝ вече спор. Тя отчаяно вдигна ръце и се отправи към кухнята.

— По-добре да говоря с някой пън! — сопна се тя на джезвето, което плакнеше.

— Не съм дошъл да се караме — прозвуча зад гърба ѝ. — Искам само да ти кажа, че ако не престанеш да ме сочиш публично като баща на това дете, следващата ни среща ще е в съда!

— Великолепна идея! — разсеяно промърмори Бет. — Вече виждам заглавията: „АКТРИСА ЗАБРЕМЕНЯЛА ОТ ТОАЛЕТНА ЧИНИЯ“.

— Престани! Няма нищо смешно!

Може би беше прав, но на Бет не ѝ оставаше друго освен да се смее или да плаче, а вече бе плакала предостатъчно.

— Това обяснение е толкова добро, колкото и твоето! — Обърна се към него.

Джезвето зад нея закърри.

— Глупачка такава — внезапно избухна Къл. — Не разбираш ли, че бих дал всичко, само и само аз да съм бащата? След толкова мои пиеси за бременни, след като мечтая за свои деца... Какво още да направя? Може би искаш да ти дам телефона на лабораторията, сама да провериш изследванията. — Видът му беше отчаян. — Това ли ти е нужно, за да проумееш колко абсурдни са обвиненията ти?

Бет мълчаливо наблюдаваше напрегнатото му лице. Изглеждаше състарен. Не си беше доспивал от дълго време, изглежда имаше неприятности. Вероятно някоя от неговите хубавици му създаваше проблеми. Тази мисъл я разстрои още повече.

— От теб е можело да излезе чудесен прокурор — замислено отбеляза тя. — Да пропилееш толкова патос и убедителност с някакви си артисти...

— Разбираш ли изобщо какво ти говоря?

— Съмняваш ли се, Къл? Толкова ли е трудно да схвана, че ме обвиняваш в измама? Само че това се отнася за теб — повиши тон тя, когато той опита да я прекъсне. — Твърдиш, че съм спала с още някой. Това показва само колко малко ме познаваш. Така си бях загубила ума по теб, че не бих допуснала друг до себе си. Как си ме представяш с друг любовник?

— Може би си пийнала малко повече на някое събиране...

— Или са ме изнасилили извънземни от летяща чиния?

— Не можеш ли да се държиш сериозно? — отново избухна Къл.

— В никакъв случай — отчетливо произнесе тя. — Защото, ако приема думите ти сериозно, ще трябва да изпадна в истерия. Тогава ще дотича господин Бартоломю и сигурно ще те убие. — Бет примигна. — Виж ти, каква идея!

— Бартоломю? — Присви очи. — Той често ли се отбива при теб?

— Така-а-а, давай, Къл, не спирай! Само един Бартоломю не стига. Защо не прибавиш и пощаджията и сополанкото от гастронома, и шофьора от автобуса, и продавача на сандвичи? Господи, аз съм била

истинска проститутка! Погледна ли дали нямам червен фенер на входа? Може би...

— Стига! — изръмжа той.

— Защо? За да изсмучеш от пръстите си още по-чудовищни обиди? — Пое дъх и се зае да вади чашките за кафе. Наля воднистата кафява течност. Беше сипала по половин лъжичка от праха. Не заради кофеина, а защото вече не можеше да купува както по-рано. Какво да се прави, бебето искаше жертви.

„Горкото детенце! — мина ѝ през главата. — Да му се падне такъв шантав баща! — Прокара ръка по заобления корем и се усмихна. — Нищо, миличко, всичко ще се оправи!“

Усети, че Къл е зад нея. Обърна се и видя, че е твърде близо. Изненадано се отдръпна.

— Къде ще седнеш? Всъщност нямаме голям избор...

— Този стол ще се разпадне всеки момент — сухо отбеляза Къл, но явно мислеше за друго.

— Виж там — небрежно махна с ръка Бет и понесе чашата си към продънения диван.

Чу го да отваря шкафовете, а после и хладилника. Последва още по-дълга пауза. Едва когато дочу дълга въздишка, се сети защо той се бави. Запасите ѝ се състояха от малко мляко на прах и къс топено сирене — безплатни мостри от някаква фирма за диетични храни, парче хляб, суха супа, захар и сол. Щеше да има пари за продукти утре. Когато седна срещу нея, на лицето му бе изписано какво мисли.

— Няма да умра от глад — побърза да каже Бет с най-безгрижен израз. — Утре е денят ми за покупки.

— Трябва да се храниш пълноценно. Особено през първите месеци. — Не сваляше очи от нея, стиснал горещата чаша.

— Не може да бъде! Лекарят е пропуснал да ме предупреди.

— Ходиш ли изобщо на лекар? Джанет спомена, че трябвало да се откажеш и от прегледите!

— Това не те засяга.

— Съобщила ли си на родителите си?

— Не. — Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— О, Боже! — Къл подсвирна от изненада, после се премести до нея. — Предполагах, че поне те знаят.

— Едва ли ще понесат дъщеря им да има извънбрачно дете — тъжно призна Бет. — Майка ми има болно сърце, подобна новина ще я довърши. Двамата са много религиозни, Къл. Като малка винаги ме водеха на църква.

— Добре, тогава аз ще се погрижа за теб — отрязва той с гримаса, сякаш тази мисъл му беше по-неприятна от зъбобол.

— Няма да го бъде, драги! — намръщи се тя. — По-скоро бих приела милостиня от някой престъпник, отколкото от теб.

— Да не мислиш, че така ще изкараш дълго?

— Другите как карат? И аз ще издържа. Гледай си любовниците и удоволствията, а ние с детето ще се грижим сами за себе си. Нали един ден и то ще порасне?

Той отново огледа корема ѝ, после отвърна очи.

— Трябва да се храниш.

— Не съм останала гладна! Знам какво ми е необходимо. За нищо на света не бих пренебрегнала бебето. Трябва малко да пестя, затова не си позволявам всичко.

— Там е работата! — пламна той и процеди през зъби: — Това дете има баща и той трябва да се погрижи за теб!

— Така ли? Детето е само мое!

— Не ми повтаряй приказката за безгрешното зачатие!

— А ти как искаш? Ако ти вярвам, само така съм забременяла.

Къл скочи на крака. Едва се сдържаше. Ядосано я изгледа, надигна за последен път чашата и я остави на масичката.

— Така няма да стигнем до никъде — изрече след кратко мълчание. — По-добре да си вървя.

— Ето най-доброто решение! — Дългите ѝ ресници трепнаха. — И не забравяй да поздравиш Мери, Кети, Шери, Тами или както се казва онази, с която си лягаш напоследък.

Думите ѝ явно го вбесиха, но не ѝ отвърна.

— Лека нощ. — Къл отвори вратата.

— Ще се погрижа Джанет повече да не те безпокои! — извика Бет след него. — Даже ако трябва да ѝ зашия устата.

Вратата се затръшна. Когато го загуби от поглед, решителността ѝ се стопи. Все пак бе доволна, че не му позволи да се наслаждава на нейната безпомощност. Сега вече сигурно не вярваше на чутото от

Джанет. Щеше да се махне от живота ѝ, най-сетне щеше да я остави на мира.

Мъжът навън не подозираше колко ѝ е тежко. Стоеше гологлав под ръмвящия дъжд, без да го усеща. По дяволите, как тази жена не можеше да проумее истината. Защо ѝ беше да го убеждава, че е бременна от него? Не можеше ли да разбере какво значи тя за него? Закрачи по тротоара. Чувстваше се самотен и безпомощен. Това, което чу от нея, не му даваше покой. Беше казала, че прекалено го обича, за да тръгне с друг, и изглежда не лъжеше. Точно това го измъчваше — логиката в думите ѝ. Наистина не беше способна да му измени. Би го забелязал веднага. Но тогава как...

Напрегна се да си спомни точно какво беше казал лекарят. „Вероятността да имате дете е нищожна“ — бе заключението на специалиста. Къл присви очи. Нищожна, но дали никаква? А ако не беше никаква... Значи, оставаше някаква възможност?

Веднага отхвърли тази мисъл. Бет си играеше с него. Отмъщаваше му, че я напусна, нищо повече. Сигурно не беше толкова увлечена по него, колкото показваше. Навярно бе тръгнала с другия веднага след заминаването му за Холивуд.

Предположението му се стори съвсем правдоподобно. Но в следващия момент се сети, че от заминаването му до новината за бременността ѝ бяха изминали само три седмици. И нейната пълнота, и заобленият корем показваха нещо друго. Не бе забременяла в негово отсъствие. Това бе станало, докато бяха любовници! Ето какво не можеше да понесе.

Опомни се в супермаркета с кошница в ръка. Какво пък, ще ѝ занесе нещо за ядене. Чието и да е детето, не можеше да я остави гладна. Хвана се, че мисли дали бебето ще е момче, или момиче. С усмивка си спомни необикновената външност на Бет, тъмнорусата ѝ с червеникав оттенък коса, тъмните очи и светла кожа, луничките между извитите вежди, над красивия нос. Въздъхна. Дъщеричка с нейната външност би била голяма сладурана. А когато пораснеше, щеше да тръгне на срещи и момчетата щяха да тичат след нея. Усмивката отстъпи място на заканителен израз. Нямаше да позволи на никой да наскърби неговото момиченце! Само че, сети се, нямаше да е негово.

— ... ще желаете ли още нещо, господине? — за втори път го попита момчето зад щанда за колбаси, с възможно най-учтив вид. Този

мъж гледаше така, като че бе готов да убие някого!

— Моля? — стресна се Къл. Едва сега забеляза, че кошницата му е пълна. Тръгна към касата и извади портфейла си.

По пътя към квартирата на Бет отново се замисли. Нищо лошо нямаше в желанието да ѝ помогне. Поне парите не бяха проблем за него. Толкова искаше да има дете — същество, нуждаещо се от грижи и обич. Единственото, което му липсваше в живота, бе обичта. Беше израснал откъснат от родителите си, зад стените на скъп пансион. Майка му и баща му не го искаха край себе си. Съвсем млад се запозна с момиче, което му се стори подходящо за съпруга. Направиха обичайните изследвания. Сам поиска да проверят способността му да има деца. И тогава започна неговата трагедия. Вече съвсем бегло си спомняше момичето. Съчини някакъв предлог, за да отменят сватбата и го остави, обляно в сълзи. От този ден се пазеше от подобно обвързване като от огън. Докато срещна Бет. Нито заробващите контракти и непосилният труд, нито стремежът да изглежда хладен и недостижим му помогнаха да я забрави. Продължаваше да се стреми към нея, въпреки убеждението, че между двамата е застанал друг мъж.

Почука на вратата, притиснал пакета с покупките към гърдите си, и нетърпеливо се послуша. Бет чу ударите. Нямаше да им обърне внимание, ако не очакваше Дейвид или Джанет. Отвори и видя на прага Къл. Пак той!

— Върви си!

— Само след като оставя това в кухнята — отрязва Къл. — И нито дума повече! Нали по-рано казваше, че си готова да пожертваш всичко, даже проклетата си гордост, заради детето? Ето, сега е моментът да го направиш.

Докато тя търсеше отговор, достоен за наглостта му, той влезе и започна да изпразва огромния плик.

— Няма да приема нищо от теб! — сухо заяви Бет.

— Ако искаш, го изхвърли през прозореца!

Подреди в хладилника сиренето, млякото и месото, заедно с пресните плодове, само при вида на които на Бет ѝ потекоха слюнки. Появиха се и марули, и любимите ѝ френски хлебчета. Усети в очите си сълзи и побърза да ги изтрие. Само това оставаше, да се разреве заради някакви си марули!

— Не са ми е необходими твоите подаяния! — подхвана тя.

— Все нещо ще ти допадне, миличка! — Смачка празния плик и го хвърли под мивката. — Квартирката ти е по-лоша, отколкото моята в Атланта.

— На теб никога не ти се е налагало да пестиш. — Бет зиморничаво пъхна ръце под пуловера. — Още тогава беше пълен с пари, чудеше се къде да ги пилееш!

— Да, но не бяха мои. — Той сложи обемист пакет с кафе на рафта и потърси с очи джезвето. — Предпочитам да печеля сам.

Бет пое дълбоко дъх и извърна поглед.

— Благодаря за покупките. Ще ти ги платя, като взема заплатата.

— Не съм искал такова нещо!

— Все пак ще го направя. — Изглежда го с най-неприязнения израз, на който беше способна.

— Сигурна ли си, че не си преродената Елизабет Първа? Сякаш си слязла от портрета, на който е най-нацупена!

— Вече едва ли мога да заслужа нейната репутация. — Отиде до прозореца и погледна сивата дъждовна картина навън.

— Разбрах, че заместничката ти репетира извънредно.

Беше я засегнал по болното място, но тя не се издаде.

— Да, вярно е. И сигурно от утре ще играе вместо мен. — Трябваше да се насили, за да изговори спокойно това, от което най-много се страхуваше. Ако не се върнеше на сцената, от какво щеше да живее? Тя заби очи в пода. — Изглежда трудно понасям анемията.

— Лекуваш ли се? — В гласа му прозвуча загриженост.

— Не е нищо сериозно. А лекарствата са скъпи.

— Така и предполагам. Ще ти донеса всичко необходимо.

— В никакъв случай! По-добре да умра!

— И дотам ще стигнеш, ако не се погрижиш за себе си. А за да съм сигурен, че ще го направиш — добави Къл и продължително я изгледа. — Реших да се оженя за теб!

ОСМА ГЛАВА

Да се оженят? Добре ли бе чула? Онемя, разширила очи от удивление.

— Нищо ли няма да кажеш, Бет? Говоря сериозно, така че се успокой и престани да ме гледаш подозрително.

Наистина не можеше да повярва. Разбира се, нима след нанесените ѝ унижения можеше да си въобрази, че той гори от любов? Бе заявил, че е много загрижен за нея, но мъжете лесно обещаваха, когато си наумят нещо. Ако наистина я обичаше, щеше да ѝ повярва, че детето е негово, въпреки уверенията на авторитетния специалист. Очевидно предложението му бе продиктувано само от съжаление!

— Благодаря — каза тя накрая и се отпусна на дивана. — И все пак няма да се омъжа за теб, Къл.

Той понечи да каже нещо, но мълчаливо се свлече до нея и чак тогава успя да проговори:

— Ще ти трябват много средства, разбери! Господи, по-рано едва издържаше себе си, а сега трябва да поемеш отговорността и за детето. Ще имаш разходи за прегледи и престой в болница, може би много големи. А после — грижи за бебето, нови прегледи при лекар, витаминозна храна.

— Всичко това ми е известно!

— Ако не потърсиш помощ от родителите си, не виждам как ще се справиш! Много добре го знаеш. Хадисън и Джанет не могат да ти помогнат, имат си достатъчно проблеми. Аз съм единственият с такива възможности.

— Проблемът не е твой!

— Но ти самата твърдиш обратното. Ще признаеш ли, че детето не е от мен?

Тя стана.

— Ще те изпратя до вратата, Къл. Сигурно отдавна те чакат.

— Обещай да помислиш. — Изправи се. — Готов съм да се оженим.

— А аз — не. Разбери ме! — отвърна тя колкото може по-меко. — Предложението ти е само благотворителен жест. А за целта съществуват специални дружества. Пак ти благодаря, но бебето и аз смятаме да се справим със собствени сили.

Къл се намръщи. Не беше очаквал подобна реакция.

— Учудваш ли се, скъпи? — засмя се тя, като му отваряше вратата. — Всъщност всичко е много просто. Не мога да свържа живота си с мъж, който не ми вярва. Това изобщо няма да е живот! По-добре да се мъча сама.

— Май ще повтаряме едно и също до втръсване. Защо по-добре не ми кажеш истината?

— Колкото и да ти е чудно, вече я чу. Но ти изглежда, си не по-малко глух, отколкото сляп. Сбогом, Къл. Беше ми приятно да се срещнем още веднъж.

— Дик Хамилтън няма да има друг избор, освен да те освободи — процеди той през зъби. — Всички ние сме заложили много на тази постановка. Не можем да те носим по сцената!

— Ако е така трябва да го чуя от Дик — озъби се тя, макар че Къл беше прав. — В края на краищата, той е постановчикът. Твоята работа по пиесата свърши!

— Още не съм казал последната си дума!

— За тази вечер я каза. Лека нощ. Уморих се. Бебето също иска да си почива.

— По дяволите! — Очите му се плъзнаха по тялото ѝ.

— И не ругай — срязва го тя. — Нали твърдеше, че няма нужда да взимам предпазни мерки? Ако някой е виновен да стигна дотук, това си единствено ти!

— Аз съм стерилен, дявол да те вземе! Стерилен!

Бет погледна корема си, после него.

— Аз пък виждам друго — хапливо подхвърли тя, хлопна вратата под носа му и превъртя ключа два пъти.

Дейвид се отби при нея след представлението. Изглеждаше притеснен.

— Утре преди репетицията Дик ще дойде да поговори с теб.

— Знам какво ще ми каже. — Бет измъчено се усмихна. — Нека не си прави труда. Всичко ми е ясно, няма нужда да ме успокоява. Наистина, не съм в състояние да играя повече.

— Бет, защo не се оженим? — простена Дейвид. — Ще се грижа за теб!

Тя се умълча. Хрумна ѝ, че дори и в „Рекордите на Гинес“ едва ли имаше жена като нея, която за два часа да е получила две предложения за женитба.

— Дейвид, само ще гладуваме заедно. Обичам те, но като по-голям брат. Освен това, Джанет никога няма да ми прости, ако ѝ отнема спаринг-партньора!

— Точно така, тя вижда в мен само боксова круша!

— Защо не я изведеш да вечеряте заедно. Зрението на жените удивително се подобрява, когато похапнат.

Дейвид помисли малко.

— Защо не, ще обсъдим спокойно какво да правим с теб — съгласи се той, като я гледаше с благодарност.

— Що за отношение? Като че съм вмирисано сирене, което не знаете къде да изхвърлите.

— На стълбите срещнах господин Бартоломю. Каза, че си имала гостенин.

— Беше Къл — мрачно потвърди тя. — Трябва да предадеш на общата ни приятелка Джанет да бъде така добра да забрави номера на телефона му!

— Той... грубо ли се държа? — Имаше вид, като че ще хукне след Къл и ще му размаже физиономията.

— Предложи ми да се оженим.

— Моля?! — Дейвид зяпна.

— Отказах.

— Ти си луда! Това щеше да реши всичките ти проблеми!

— Само щеше да създаде нови — равнодушно отбеляза тя. Не се чувстваше добре, изпитваше убийствена умора. — Убеден е, че детето не е от него. Как бих могла да се омъжа за човек, който го прави само от криворазбрано състрадание? Такъв не ми трябва. И без това съм запазила достатъчно. — Огледа стаята. — Май ще трябва да се преместя в приют...

— Не! — Беше ужасен.

— Не се безпокой, шегувам се. Има благотворителни дружества и църковни пансионии за закъсали като мен. Все ще намеря нещо.

— Ще го убия! — Той скочи със стиснати юмруци.

— Много ти е лесно. — Тя притвори очи. — Трябва ми само малко почивка. Утре сигурно ще измисля нещо. Не може да не се намери някаква работа за мен, нали така?

Видът му бе по-угрижен от всякога.

— Така е, но трябва да поспиш. Джанет и аз ще видим дали няма някакъв изход. Дик наистина се чуди какво да прави.

— Стига, не съм от вчера в театъра. Напълно го разбирам.

— Ако го видиш на какво е заприличал... Направо е болен!

Тя не беше по-добре, ала се усмихна насила и увери Дейвид, че ще намери изход. Но когато той си отиде, усети, че ѝ причернява пред очите. По-лошо от това накъде!

Беше почти полунощ, когато Джанет и Дейвид отново се отбиха при нея. Джанет беше зачервена и възбудена, а Дейвид изглеждаше смутен. Положително между тях имаше нещо, обаче Бет се престори, че не забелязва. Сви се на дивана в избелелия си пенъоар и заслуша задъханата Джанет.

— Една фирма, с която работя, е решила да изготви серия облекла за майки. Търсят бременна за манекен. Ако мислиш, че ще се справиш, веднага ще уредя нещата.

Бет тъжно се усмихна. Бъбривата ѝ приятелка не можеше да си представи какво значи бременност в съчетание с анемия.

— Мила моя, много съм ти благодарна. Само че щом не мога да стоя права на сцената, как си представяш да крача бодро на модно ревю?

— Така е, забравих. — Джанет въздъхна. — Отстрани изглежда толкова лесно... Съвсем не помислих как ще се чувстваш в твоето положение. Бет, извинявай, само исках да помогна...

— Стига ми грижата ти за мен. Да ти наля ли кафе?

— Не — отвърна вместо нея Дейвид. Хвана Джанет за ръката и я дръпна да стане. Очите му жадно се спряха върху възбуденото ѝ лице. — Ние, ъ-ъ-ъ, трябва да тръгваме.

— Да... — Джанет нервно пристъпи на място и смутено я стрелна с поглед.

— Приятна вечеря — усмихна ѝ се Бет.

На Джанет видимо ѝ олекна. Безмълвно бе попитала приятелката си дали има нещо против сближаването ѝ с Дейвид и Бет я беше

насърчила. Диалогът без думи завърши, а Дейвид, милият, даже не подозираше какво си бяха казали двете.

— Ще намина утре — обеща Джанет.

— Заедно с мен — добави той. — Лягай си вече, Бет.

— Разбира се. Лека нощ.

Заклучи врата след тях. Ето, на някои хора животът поднасяше и хубави неща. Беше доволна — нейните най-добри приятели откриха, че ги свързва и друго освен обичта им към нея.

Както и очакваше, Дик почука на вратата още на разсъмване. Предложението му обаче беше съвсем неочаквано.

— Като продуценти поемаме всичките ти медицински разходи. Оставаш в театъра с уговорката, че когато ти е тежко да играеш, ще имаш заместничка, както снощи.

— Почакай. Дик, не мога да искам от теб да... — смая се тя.

— Идеята е моя — отсече той. — Толкова си добра в тази роля, че без теб ще трябва да свалим пиесата от афиша. Хората плащат, за да гледат теб, а не някой друг. Така че ще направим всичко, за да се възстановиш, даже и да ти е необходимо денонощно медицинско обслужване. Как ти се струва?

Бет тихо се засмя.

— Ако можеше да си представиш какви ужаси си представях...

— Значи идеята е добра. Почини си. Само че първо си запиши час при лекаря.

— Тази вечер ще играя! Наистина, вече съм много по-добре — разприказва се тя. — Хладилникът ми пращи от продукти, не знам кога ще изям всичко. — Прехапа устни, когато осъзна какво бърбори. Дик не можеше да не знае, че Къл е пазарувал вместо нея. Но сега, след като отпаднаха медицинските разходи, щеше да си купува всичко за ядене.

— За нас си добро капиталовложение, не се безпокой — отбеляза Дик на излизане. — Сигурно и не подозираш колко сме доволни. Освен това сме и хора. Жалко, че едва сега разбрах как си объркала финансите. Можеше да измислим нещо.

— Не исках да създавам ядове на други...

— Какво нещо са жените! — Смаяно поклати глава и въздъхна.
— Е, съвземай се, майчице!

През следващите дни Бет почувства истински прилив на сили. Скъпите витамини, които ѝ предписа лекарят, я изправиха на крака и върнаха на сцената. Просто не вярваше на късмета си — изведнъж продуцентите да ѝ отпуснат безвъзмездно средства? Мярна ѝ се подозрението, че зад всичко стои Къл, но реши, че след последната им разпра сигурно се е отказал да ѝ помага.

С това убеждение живя цяла седмица. Докато един следобед той не се появи на вратата ѝ с огромен кашон в ръце.

— Вече изглеждаш по-добре. — Огледа я одобрително, докато тя се свиваше в износения пенъоар над дългата памучна нощница.

— Да, посъвзех се благодаря. — Смутено отметна разрошената си коса от лицето.

Къл влезе. Беше в джинси и риза, зелена като очите му.

— Донесох ти нещо. — Подаде ѝ кашона.

— Защо ми носиш подаръци? — подозрително го изгледа тя.

— От всички продуценти са. — Къл сви рамене. — Идеята е на Дик — добави и забеляза искрицата разочарование в очите ѝ.

Тя го отвори и извади три комплекта дрехи за бременни, много изискани и съвсем по мярка. Приглади към тялото си роклята с елече в кремаво и беж и пипна разкошната яка...

— Прекрасни са! — Засмя се, задъхана от радост. — Толкова мило от тяхна страна! Знаеш ли, тъкмо бях решила да потърся нещо на старо...

Лицето му се изопна. Извърна се, пъхнал ръце в джобовете.

— Решихме, че ще ти е приятно да облечеш нещо ново.

— Ще пиеш ли кафе? — Погледна напрегнатата му фигура.

— Аз ще направя. — Той влезе в бокса. — Твоето е вряла водица, боядисана в кафяво.

— Хубавото кафе е скъпо...

Къл издиша през стиснати зъби.

— Колко му е да купя! Господи, Бет, караш човек да води истинска битка, за да направи нещо дребно за теб!

— Имам достойнство! — Тонът ѝ беше хладен. — Не искам подаяния. Нито каквото и да било от теб!

— Даже и детето, което носиш?

— Нали не беше твое или си забравил? Досега само това твърдеше. — Погледът ѝ помръкна. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Прощавай. Не съм дошъл да те разстройвам.

Виж ти! Дотогава Къл никога не се беше извинявал.

Навярно някоя от жените му доста се е потрудила, докато го научи.

Бет се подпря на дивана и погали чудесните нови дрехи.

— Ще облека една за църква в неделя...

— Нали уж не ходеше?

— Да, доскоро. Само че господин Бартоломю реши, че това ще ми повдигне престижа и една неделя ме взе със себе си.

— Тази работа никак не ми харесва! — Откъсна очи от джезвето и ядосано я изгледа.

— Мога да ходя на църква, когато поискам! — не трепна тя.

— Ако искаш да ходиш, ще те водя аз!

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Ти даже не си влизал в църква!

— Чудесно! Сега ще вляза. Онзи фалшив баритон няма какво да се увърта край теб!

— А ако детето е негово? — попита тя с мила усмивка.

Къл нервно прокара пръсти през гъстата си коса.

— Не ме предизвиквай, че... От къде на къде ще е негово?

— Ето че кръгът на предположенията се стеснява. Още малко, и няма да останат никакви татковци. А каква хубава кръщавка можеше да излезе! Представяш ли си: Дейвид, господин Бартоломю, продавачът на сандвичи, пощаджията...

Той рязко се отдръпна от котлона и пристъпи с горящ поглед към нея. Преди да успее да отстъпи, тя литна нагоре, вдигната като бебе в неговата прегръдка. Удивително, мина ѝ през главата, колко са силни ръцете му!

— Знаеш ли какво ще те... — изсъска Къл.

— Какво? — Гледаше го, без да мига.

Той замръзна, сякаш се колебаеше дали ѝ отговори, или да изпълни закана.

— Елизабет... — дочу тя напрегнатия му глас. В следващия миг устните му се притиснаха към нейните.

Опита да му се възпротиви, но се уплаши да не я изпусне. Щеше да навреди на детето. Затова го остави да я целува, отпусната в здравите му обятия.

— Това нищо не решава, Къл — пошепна тя, когато Къл за миг си пое дъх.

— Така поне ме боли по-малко. — Бузата му докосна нейната, когато седна на дивана и я сложи в скута си.

— Не ти ли стигат другите жени? — заяде се тя.

Къл се вгледа в големите ѝ черни очи и се усмихна.

— Изглежда и ти не ми вярваш, както и аз се съмнявам в теб, нали? — Ръката му погали лицето ѝ, после се отпусна надолу, докато заедно с погледа му не стигна до закръгления корем. Пръстите му го докоснаха и Бет се стегна. — Не се бой — тихо, почти нежно, каза той. — Мисля, че няма нужда да ти обяснявам какво значи бременността ти за мен. Откакто се помня мечтая да имам дете. Само че никога не съм докосвал, даже не съм виждал бременна отблизо. Искам да знам всичко! Какво усещаш, какво мислиш... Да разбере как се променя жената.

— Тогава по-добре попитай в медицинския институт — предложи тя с последните остатъци от чувството си за хумор. Гласът му, топлата длан я лишаваша от способността да се защитава. Пръстите му се разпериха и почти покриха изпъкналия корем, внушавайки ѝ странно чувство за сигурност.

— Какво чувстваш? — Вдигна поглед към нея.

— Почти винаги ми се гади. — Очите ѝ се спряха на гърдите му, които бурно се надигаха и спускаха под зелената риза. — Много бързо се уморявам. И трудно заспивам нощем. Прибави и неприятните усещания на някои места.

— Къде?

Бет докосна гърдите си.

— Напрягат се. И непрекъснато се притеснявам... Май това е най-лошото.

— Защо, какво ти е?

— Да не искаш да ми е леко? И все пак се чувствам прекрасно. Не бях си представяла, че ще изпитам подобно нещо. Още някой и друг месец, и то ще почне да ритя, след това ще се роди, ще мога да го прегръщам и галя. И вече няма да съм сама. Ще съм потребна на

някаго. И някой ще ми принадлежи. — Тихо въздъхна и се усмихна. — Не можеш да си го представиш, нали, Къл? Да принадлежиш някому. Никога не си желал да се сближиш и обвържеш, нали? Живял си в самота и не искаш нищо друго.

— Искам да имам семейство — отвърна той тихо.

— Напротив. Едва ли говориш сериозно. По-скоро ти е изгодна тази небивалица за твоята стерилност. Помага ти да не се обвързваш. Служи ти като щит.

— Престани да измисляш! — Стана и нервно запали цигара.

Странно, отдавна не го беше виждала да пуши!

— Аха, така ли? — Тя също се изправи. — Уцелих болното ти място, нали? Твоята най-голяма тайна... Не можеш да си позволиш мисълта, че детето е твое, защото цялата ти философия ще се сгромоляса! Тогавя ще трябва да докажеш, че наистина искаш семейство, както винаги си се клел. Само че това не ти е по силите. Защото означава да правиш нещо, на което не си способен — да даваш!

— Никога не съм бил скъперник!

— Такъв си в твоите чувства! — Сключи ръце на тила, докато разглеждаше напрегнатия му профил. После спря замаян поглед на могъщата му фигура и трябваше да направи усилие, за да излезе от мечтателния унес. — Влюбен човек не би направил така, както ти постъпи с мен в Атланта! Унизи ме пред всички в театъра, и то нарочно! Казваш, че си искал да ме предпазиш от безплодна връзка и да ми спестиш напразните мечти за семейство, ала истината е друга. Ти пазеше себе си!

— Глупости — грубо изръмжа той.

— Така е, драги! Даже и когато започнахме нашата връзка тук, ти се дърпаше на всяка крачка. Само хормоните те доведоха в леглото ми, Къл, никаква любов или преданост! Аз бях жертва на илюзии, докато едно телефонно обаждане до Калифорния показа колко си ми предан. Шери, нали така й беше името...

— Остави тази жена! С нея нямам...

— Наистина ли? — насмешливо подхвърли Бет. — Обадох се да ти кажа, че съм бременна, а ти вдигна врява до бога! Виждате ли, бил сигурен, че не е от него! А много добре знаеше, че съм твърде влюбена

в теб, за да погледна друг. И въпреки това ме натика в миша дупка, защото съм те обвинявала неоснователно!

— Наистина не съм бащата!

— Горкият Къл! — Тя поклати глава. — Толкова си се вживял във фантазиите си, че не пускаш никого до себе си. Няма да позволиш на никоя жена да те обича, нито сам ще се влюбиш. Тръбиш, че искаш дете, обаче лъжеш. Ти не го искаш, Къл! Защото любовта означава себеотрицание и доверие — две неща, които със сигурност ти липсват.

— Не, грешиш! — Гласът му бе леден. — Готов съм на всичко, за да имам дете, съпруга, свое семейство!

— Готов бил... — иронизира го тя. Тези нелепи препирни им ставаха вече навик! Направи крачка към вратата и я отвори широко. — Затова животът ти е пълен с оргии, а жените прекарваш през леглото си, като че дъвчеш семки!

— Мисли, каквото искаш. — Гледаше я втренчено, без да обръща внимание на догарящата цигара.

— Благодаря за великодушното разрешение! Лека нощ.

— Още е светло.

— Престани да ми пълниш главата с купища безсмислени факти. И си върви, ако обичаш, защото за днес съм свикала сексуалния кръжок и ми остава да приготвя две тави сладкиши!

По-рано Къл би се разсмял, но сега лицето му остана студено и безизразно. Сякаш отразяваше същността му, която толкова дълго бе крил под маска. Изгледа я свирепо и в този момент тя изпита омраза към него.

Обвиненията ѝ съдържаха истина, но той не бе готов да я разбере.

— Ако сега прекрача прага ти, повече няма да се върна! — предупреди той. — Още веднъж те моля да се оженим. За последен път.

— Не желая да ти стана жена! Може би се смяташ за идеален съпруг. Богат, сексапилен и ненадминат в леглото, при това — с безупречно родословие. Само че какво да правя до такъв фантастичен мъж? Аз търся земен човек, който да ме обича! В това отношение, миличък, господин Бартоломю е с цяла класа над теб! Какво от това, че пее като развален банциг? Сърцето му е по-широко от Парк авеню!

— Тогава си прибери този дърт сладур — изфуча Къл на излизане — и върви по дяволите! Това вече не ме засяга.

— Щади си самочувствието, великане! — подвикна Бет след отдалечаващата се фигура и така тръшна вратата, че календарът падна от стената.

Естествено, след яростта дойдоха сълзите. Тя се свлече на дивана и направи това, което напоследък беше нещо обикновено за нея. Заплака. Проклети да са всички мъже с Едуард Макълоу начело! Дано никога вече не го видят очите ѝ!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бе попаднала в целта. Къл наистина се боеше от отговорността да обича, затова и се пазеше от обвързване. Навярно е бил лишен от обич в детството си. Бет знаеше много малко за този период от живота му — той избягваше да говори за него.

Сърцето ѝ бе сломено, но гордостта я държеше на сцената. Не можеше да подведе продуцентите. Влагаше всичките си чувства в пресътворяването на образа и със задоволство четеше отзивите, превъзносящи възраждането на великолепната пиеса на Къл.

След деня, в който за последен път бе дошъл при нея, той сякаш пропадна вдън земя. Никой не го беше виждал или чувал. Почти бе уверена, че той пак е в Калифорния и работи над своята екранизация. Във всеки случай бе глуха, когато споменаваха името му. Нямаше нищо общо с него. Трябваше да мисли за детето, което вече бе само нейно.

Благодарение на лекарските грижи, които щедро ѝ осигуриха продуцентите, тя се чувстваше все по-добре. Вече не я измъчваше отпадналост, анемията беше овладяна. Все повече харесваше ролята си. Липсваше ѝ единствено мъжът, когото обичаше. Навярно Къл никога нямаше да ѝ прости това, което му бе казала. От друга страна, трябваше да мине много време, преди да отзвучи болката от неговите обвинения. И особено от това, че отхвърляше детето.

Изминаха три дълги, изпълнени със самота седмици, преди да научи, че Къл е в Ню Йорк.

— Дик е бил у Къл вчера — подхвърли Джанет след представлението, докато Бет сваляше грима пред огледалото.

— И? — Сърцето ѝ се сви, но не издаде вълнението си.

— Решил е да се самоубива с работа — пренебрежително се изсмя приятелката ѝ. Къл определено не ѝ беше по вкуса, особено като знаеше отношенията му с Бет. — Заключил се в апартамента, хранел се от дъжд на вятър. Дик казал на Дейвид, че Къл е изхвърлил всичко написано досега и започнал сценария от самото начало. Имал

определен срок за предаване на ръкописа, но според Дик и за двойно повече време не би го завършил.

Бет веднага свърза чувото от Джанет с това, което бе казала на Къл. Съвестта започна да я безпокои. Знаеше, че той е способен да се натоварва до предела на човешките възможности, особено когато ставаше дума за спазване на срок. По цели денонощия работеше без храна и сън, буквално изцеждаше силите си до капка.

— Да не ти е жал за него? — Джанет внезапно се вгледа в нея.

— Оставаше и да го съжалявам — съгласи се Бет. Продължи енергично да четка косата си, но загрижените ѝ очи срещнаха погледа на приятелката ѝ в огледалото.

— Ама и тази твоя състрадателност! — меко я укори Джанет. — Някой ден ще те довърши. Къл не е твоя грижа.

— Така изглежда...

— Във всеки случай сам подписва договорите си.

Да, но Джанет не знаеше какво бе станало на последната им среща! Не подозираше, как го бе наранила Бет!

На другия ден Бет не остави Дик на мира, докато не ѝ каза всичко за Къл.

— Честна дума, нищо не разбирам — призна той и гневно пъкна ръце в джобовите. — Когато го видях завчера, беше блед като пергамент и слаб като чироз. Ако изобщо може да пише в това състояние, сигурно излиза пълна галиматия. Не слага в уста нищо, освен алкохол!

— Къл ли? — Беше поразена. Никога не го беше виждала да пие, най-много да вдигне чаша за наздравица, и то само за форма. Беше споменал, че поведението на нетрезвия му баща по приемите завинаги го е излекувало от този порок.

— Не ти се вярва, нали? И аз бях като гръмнат. Най-лошото е, че с нищо не мога да помогна. Опитах да му внуша да смени обстановката, но ми отвърна... Е, накратко, да му се махам от главата. Така и направих, защото ми е скъпа кожата. И няма да стъпя при него, ако не ме покани сам.

— Той зле ли изглеждаше? — Очите ѝ бяха печални.

— Да, Бет — с нежелание отвърна Дик. — Не знам точно какво му е, но защо би се наливал с алкохол?

Въпреки твърдението на Джанет, че здравето на Къл не я засяга, Бет чувстваше вина за състоянието му. Той бе бащата на детето й! Нима можеше да наблюдава отстрани как се изтощава до смърт? В никакъв случай! С него бе изживяла и мигове на щастие! Беше длъжна да предприеме нещо.

Пренебрегна гордостта си и още първата свободна вечер се отпрати към апартамента му. Стараеше се да не си спомня за щастливите седмици, които бе прекарала тук.

Мъжът, който надникна зад полуотворената врата, сякаш излизаше от гроба. Беше страшно отслабнал. Небръснатото му лице имаше пепеляв оттенък, зелените очи бяха кървясали. Косата му стърчеше сплъстена. Скъпата хавлия висеше раздърпана. Видът му беше направо окаян!

— Бет?! Ти? — Затвори очи и подпря глава на вратата.

— Точно така. Боже мой, какво се е случило? В такъв вид...

Той предизвикателно вдигна глава, но в следващия момент се олюля на босите си крака.

— Какво искаш? Сигурно си дошла за поредната психоанализа? Не, мадам, последният сеанс ми стига!

— Престани да ръмжиш! Ще уплашиш бебето — тихо отвърна тя и се промуши край него в апартамента. От гледката вътре би призляло и на чистачка с най-здрави нерви. Бет не би могла да си представи по-голяма мръсотия. Препълнени пепелници, немити чинии и чаши, пръснати навсякъде. По пода и мебелите бяха разхвърляни дрехи и смачкани хартии, а на килима се валяха размотани две ленти за пишеща машина.

— Махай се — избоботи Къл от входната врата, която стоеше отворена.

Бет свали износеното си палто. Отдолу бе облякла новата жълта рокля с пухкави къси ръкави. Вече се затопляше, въпреки че до лятото оставаха още няколко седмици.

— По-добре млъквай, скъпи — подхвърли през рамо Бет и огледа хаоса. — Защо не вземеш един душ? А аз ще приготвя нещо за вечеря.

— Нямам нищо за ядене.

— Тогава ще отскоча до магазина. Хайде, раздвижи се! — Тя затвори входната врата и го побутна към спалнята.

— Почакай, виж какво, Бет...

— По-добре си отваряй очите, защото ако се спънеш, няма да мога да те вдигна! Значи, първо в банята, после ще вечеряш.

Той опита да възрази, ала само разпери ръце и се скри в спалнята. Бет влезе в кухнята и отвори хладилника. Нямахше време. Първо трябваше да сготви нещо и да измие чинии за ядене. Пазаруването се отлагаше. В хладилника бе останала огромна пържола. Сложи я в тигана. Задуши консерва грах. Прибави към оскъдното меню и един морков. След това се зае със съдовете, нахвърляни в мивката. Когато почука на врата на спалнята, вече бе успяла да разчисти и подреди и хола.

— Е? — Къл се изправи на прага.

— Това вече е друго — одобри вида му тя. Бе облякъл синя копринена пижама. Косата му отново бе руса и лъскава, въпреки нездравия вид на лицето му. — Легни, а аз ще ти донеса вечерята в леглото.

— Вкъщи нищо не става за ядене... — подхвана отново той.

Без да му обръща внимание, тя донесе от кухнята поднос с неговата чиния и силно кафе. Сложи подноса в скута му в широкото легло и приседна на един стол. Загледа го как яде, забравила за чашата кафе в ръката си.

— Ти защо не ядеш? — Забеляза, че си е направила само кафе. — Бебето също иска подсилване.

— Бебето си има всички необходими витамини — безгрижно отвърна тя. — Специални са и мога да поваля бик с една ръка.

Той немощно се разсмя. Довърши пържолата, поля я с черното кафе и въпросително погледна Бет.

— Дик ли ти каза да дойдеш?

— Сама реших.

— За да ме пазиш от мен самия? — Гласът му беше слаб, но строг. — Благодаря, в състояние съм да се грижа за себе си.

— Не се и съмнявам, такъв мъжага! Достатъчен ми беше един поглед, като влязох. Кога си ял за последен път?

— Вчера изядох цяла кутия бисквити.

— А на лекар бил ли си?

— За какъв дявол? Нищо ми няма, малко съм уморен!

— А на мен ми се струва, че имаш температура. И си блед като мъртвец.

— Трябва да завърша сценария. Искам да го прочетеш. Това е най-доброто, което съм писал досега!

— Благодаря, ще почакам да видя филма. Искаш ли още нещо, преди да съм започнала отново да чистя?

— Остави къщата на мира! Имам си чистачка.

— Сигурно е починала от инфаркт. — Бет се изправи. — Стаите изглеждат като полесражение на командоси!

— Знаеш ли колко работа имам?

— Нищо чудно, че не си се оженил — въздъхна тя, като вдигаше подноса. — Едва ли ще се намери толкова смела жена, която да не побегне при вида на този хаос.

— Значи така? Тогава защо още си тук?

Тя спокойно го погледна. В очите ѝ просветна неувереност.

— Ще ти кажа, когато самата аз разбера. Искам да знаеш едно, Къл. Вече мога да мина и без нечия обич. Ти беше прав. С теб бяхме добри любовници и нищо повече. Най-накрая го осъзнах.

— За какво говориш? — Надигна се в леглото.

— Мислих доста. Сигурно ще си доволен да чуеш, че повече не съм луда по теб и няма да те обвинявам, че си баща на детето.

— Знаеш ли и аз си поблъсках главата — тихо започна Къл, като подбираше думите. — Колкото до детето...

— Влакът замина, скъпи — игриво го прекъсна тя. — Случаят е приключен. Завинаги! — Обърна се и тръгна към вратата с подноса.

— Бет, Бет!

— Стига! Опитай се да поспиш, Къл. Аз ще измия чиниите и ще заключа на излизане. Трябваше ти да се нахраниш и да имаш малко порядък наоколо. Мисля, че сега вече ще се съвземеш.

— Защо изобщо дойде? — упорстваше Къл.

— Така е по правилата. Връщам онова, което ти дължа. Ето че сме квит. Чао! — Затвори вратата на спалнята пред учудения му и съкрушен поглед. Самата тя изпитваше удивление от неочаквана си решителност и способност трезво да преценява чувствата, на които доскоро беше напълно подвластна. Господи, нима трябваше да преживее трагична любов и бременност, за да се научи да се владее?

Вече не ѝ оставаше друго, освен да се мобилизира и продължи напред без Къл!

Изглеждаше ѝ чудно, че той е сам. След като имаше толкова жени, нима никоя не се беше сетила за него в тежкото му положение?

На другата вечер го видя в служебната лежа на театъра. След представлението дойде в гримьорната ѝ, за да я заведе вкъщи.

— Обикновено я изпращам аз — хапливо отбеляза Джанет, която също я чакаше да си свали грима.

— Оттук нататък това е моя работа — отвърна спокойно Къл. — Някакви възражения?

— Почакай, виж какво, Къл — енергично се обърна Бет.

— Стоп, нито дума! — скара ѝ се той. — По-кратко, вредно е за детето. И не се бави. Време е да си почиваш.

— Е, щом е така, до утре, Бет! — неохотно се раздели с нея Джанет. — Ако ти трябва, викай. — Хвърли красноречив поглед към Къл, преди да затвори вратата.

— Грубиян! — нападна го Бет, когато свърши с грима.

— Понякога се налага — нехайно отвърна той.

Изглеждаше по-добре — отпочинал, освежен, елегантно облечен. Направо беше привлекателен. Бет смутено си представи мускулестото му тяло под изучаващите ѝ ръце. Действаше ѝ неотразимо, възбуждаше я, както никой друг.

— Не си ли излязъл прекалено рано за състоянието си?

— Твоите милосърдни грижи веднага ме вдигнаха на крака.

— Мога да стигна вкъщи и сама.

— Но е по-добре с мен. Хайде, сладкото ми майче. Ще ти дам да се сгушиш до мен, ако ти стане студено.

— В твоето порше човек не може да се обърне.

— Край, с поршето вече е свършено. Тази сутрин го смених. С линкълн. По-комфортен е.

— Поршето ми се струваше по-подходящо за безгрижен ерген.

— Остарявам, Бет. — Отвори ѝ вратата. — Безгрижните години отминават.

— Само не ме убеждавай, че си се отказал от ергенските удоволствия — засмя се Бет. — Няма да ти повярвам!

— Защо не?

Тя не обърна внимание на странните нотки в гласа му и се загърна, когато студеният нощен вятър я посрещна на улицата.

— Само това палто ли имаш?

— Какво му е? Не е толкова студено.

— За такова време трябва и кожена яка и качулка.

— Отлично. Ще знам какво да поръчам на Дядо Коледа догодина.

Той замислено я поведе към огромния сребрист линкълн.

— Защо не ми позволяваш да направя нещо за теб с моите пари? Мога да ти донеса всичко необходимо за детето.

— На мое място и ти едва ли би ми позволил да се грижа за теб — заяви Бет, когато се настани на предната седалка.

— Това е друго... — опита да възрази той.

— Няма никаква разлика! Свикнал си да бъдеш независим не по-малко от мен.

— Доколкото си спомням, никога не си отричала, че най-важното е детето.

— Да са живи и здрави продуцентите и всички приятели, благодарение на които вече не се притеснявам за лекари и храна. Повече не ми трябва.

— Има много други неща, които иска всяка майка. — Тя замечтано затвори очи, забравила за миг студа и уличния шум зад прозорците на движещата се кола.

— Разбира се, че има. И хубавите детски мебели от каталозите, и розовите пеленки, и дрешки за нея...

— За нея?! — изненадано я изгледа Къл.

— Прегледаха ме с ехограф. С него се вижда и пола на детето. Казаха ми, че ще е момиченце, Къл.

Той прехапа долната си устна, погледът му се спусна към надигацията се под палтото ѝ корем. Беше познал онзи следобед в супермаркета, когато си представяше своята дъщеричка! Да, сега бе сигурен, че е негова, но Бет вече не го обичаше...

— Избра ли ѝ име? — попита я с престолено безразличие.

— Спрях се на Кетрин. Или галено — Кейт.

— А какво ще кажеш за Елизабет?

— Вече стига една — промълви Бет. — Освен това, винаги ми е харесвало Хелън. Така се казва майка ми.

— Малко ако го променим и ще звучи още по-добре. Кетрин-Елийн.

— Да, така е хубаво. Всъщност как се казва майка ти?

— Мишел — сухо отвърна той.

— А баща ти?

— Томас.

Студеният му тон я озадачи.

— Живи ли са?

— Той е починал някъде във Франция, в компанията на две непълнолетни красавици. Майка ми стигна до клиника за алкохолици. Посещавам я един-два пъти в годината.

— Извинявай. Детството ти не е било леко.

— Да, израснах по пансион. Двамата не са искали да имат деца. Появил съм се по нещастна случайност. Смятаха ме за нежелана тежест в ленивото им ежедневие. Затова още шестгодишен ме пратиха в пансион. За мен това може би беше най-доброто решение и никога не ми е било мъчно за тях.

„Само така ти се струва“ — помисли Бет. Знаеше какво значи живот без обич и близки, които да се грижат за теб.

— Добре ли се чувстваш? — прекъсна мислите ѝ той. — Не е ли опасно да се натоварваш толкова в театъра?

— Напротив, даже е полезно. Това замества ежедневните упражнения. Иначе ще трябва да се излеждавам и да се съсипвам от страх да не ми се случи нещо. А сега правя точно това, което иска лекарят. И всичко ми е наред.

— Отсега аз ще имам грижата за това. Ще бъда твоя сянка!

— Добре съм! Разбери, напълно съм способна да се грижа за себе си и за детето. Ти нямаш никакви задължения.

— Имам!

— Нищо не искам. Вчера ти казах: за мен вече не си мъжът, който беше преди, Къл!

Лицето му замръзна в израз на отчаяние. Той извърна глава, за да не го вижда Бет.

— Не можеш да ми простиш отговора, когато ми каза за детето, нали? — тихо произнесе той.

— Беше жестоко от твоя страна — призна тя и се загледа в светлините край тях. — Тогава изпитвах такова напрежение, сякаш падах без парашут! А ти даже не поиска да ме изслушаш. От това ме заболя най-много. Сега разбирам защо не искаше да повярваш. Но вече няма значение.

— Сигурна ли си, че Хадисън не иска да се ожените?

— Да. Всъщност, май ще правят сватба с Джанет. Не са лоша двойка.

— Тогава какво ще стане с детето?

— Аз ще си грижа за дъщеря си. Защо да яделя с някого?

— Трябва да има баща! — решително заяви той. — Иначе кой ще я пази от негодниците, когато порасне?

— И с това мога да се справя.

— Но не така, както бащата!

Бет се престори, че се колебае.

— Тогава ще ми помогне господин Бартоломю!

— Дотогава два пъти ще е хвърлил топа!

— Не викай, какво ще кажат съседите? — укори го тя. Бяха спрели точно пред входа. Къл се задъхваше от ярост.

— Защо да не се омъжиш за мен? Ще я отгледаме заедно.

— Не, благодаря ти — тихо отвърна Бет.

— Тя ми е дъщеря.

— Не! — беше хладният отговор. — Няма да ме измамиш, като се преструваш на повярвал със закъснение. Не съм вече наивницата, която вярва в чудотворния глас на кръвта.

— А аз вярвам!

— Много съм уморена, Къл. Тази вечер не ми е до препирни. Благодаря, че ме докара до вкъщи.

Той излезе, за да ѝ помогне да слезе от колата. Погледна я нерешително, в очите му гореше желание и разкаяние. Бет почувства топлината на протегнатата му длан и ѝ се прииска да я задържи. Той не я пусна, даже докато заключваше колата и я изпращаше до квартирата ѝ.

— Ще бъда по-спокоен, ако дойдеш да живееш при мен — каза Къл пред вратата. — Даже да не сключим брак, ще си на сигурно място.

— Под охраната на твоята свита от красавици?

— Няма друга, освен теб, Бет!

— Да, и папата не е католик!

— Сега кой от двамата ни е Тома неверникът?

— Значи преподадените уроци са ми били от полза. — Тя отключи. — Още веднъж благодаря, че ме изпрати.

Къл леко докосна рамото ѝ. После я обърна, внимателно я притегли към силното си тяло и се вгледа в тъмните ѝ очи.

— Ще се грижа за теб, Бет. Дори и ако трябва да вода борба на всяка стъпка.

— Къл...

— Шшшт. — Той се наведе така, че тя усети ментовият аромат на дъха му да парва устните ѝ. — Приятни сънища, мила.

Нежното му обръщение ѝ прозвуча искрено. Затова и не се възпротиви, когато топлите му твърди устни докоснаха нейните. Тази негова нежност бе много трогателна. По-рано винаги, даже и в миговете на най-голяма близост, той взимаше, без да дава. Сега беше различен.

— Лека нощ, Елизабет. — Къл докосна с пръсти бузата ѝ.

— Лека нощ — отвърна тя.

„О, Къл — добави наум, — защо сега се преструваш, че ми вярваш, когато от самото начало реши, че те лъжа? Как мога отново да ти имам доверие?“

Изглежда той усети погледа ѝ, защото внезапно спря и се обърна. Усмихна ѝ се и махна с ръка, преди да завие зад ъгъла. Тогава тя бавно влезе вкъщи, изпълнена с въпроси, на които не можеше да намери отговор...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Едва ли допускаш, че изведнъж се е променил, нали? — попита я Джанет на другата сутрин, докато седяха в сладкарницата, недалеч от блока на Бет.

— Едва ли — съгласи се тя. — Според мен иска само детето. Знаеш как се разтапя при вида на деца. И тъй като никой друг не предявява претенции, решил е да си го присвои.

Джанет се загледа в димящото кафе.

— Не му позволявай пак да те омотае.

— Не се безпокой, няма да го допусна толкова близо. Знаеш ли, снощи научих за него повече, отколкото през всичките години, откакто го познавам. Наистина беше искрен! И това ме кара да мисля, че досега не е бил.

— Е, ако имаш късмет, може и да осъзнае какво е направил. Представяш ли си, да мисли, че детето е от Дейвид!

Бет откъсна очи от кафето и се вгледа в приятелката си.

— Ти какво? Разбира се, че не е! Дейвид ми е приятел. Никога не е бил нещо повече, така че престани да се измъчваш с празни предположения.

— Господи, Бет, исках само... — Джанет мъчително се изчерви.

— Хайде, стига, Агата Кристи! — Бет се развесели. — Много добре знаеш, че всички тези години за мен съществуваше само Къл. Даже и за отмъщение не бих легнала с друг.

— Знаех, само че... Друго си е да го чуя от теб!

— Е, вече го чу. Още нещо? — Поклати глава и се облегна назад. — Майчице, Джанет, просто не зная какво да... Оох! — Бет се хвана за корема и с мъка си пое дъх, затвори очи.

— Какво ти стана, Бет? — Джанет я гледаше уплашено.

— Вече рита, какво друго? Обикновено се раздвижват в средата на петия месец. Представяш ли си? Ще ставам майка и...

— Не... Не се оглеждай, бедата може да ни отминем!

Но Бет се обърна. Видя Къл, който я търсеше с поглед. Щом ги забеляза, бързо се насочи към тях.

— Какво правите тук? — Той се настани до Бет.

— Закусваме. Винаги идвам тук — обясни тя.

— И винаги хапваш кифла с кафе? Отлично. Омъжи се за мен и ще ти купя цялата сладкарница!

Бет се изчерви, а Джанет се ококори. Къл се обърна към нея:

— Предлагам ѝ за десети път. Правил съм ѝ предложения на закуска, на обед и на вечеря, пиян и трезвен. Отказва и толкова! Джанет, би ли ѝ обяснила, че съм богат? Че мога да ѝ дам всичко, което поиска? А на детето — добро образование и дрехи като на принцеса? И на всичко отгоре мога да се погрижа и за майката. Само да ми стане жена!

Двамата простовати мъже на съседната маса нададоха ухо и се обърнаха. Чутото беше къде по-интересно от скучната закуска.

— Ало, госпожице, нещо да ти хлопа? — обади се единият. — Я го виж какъв е хубавец. Освен това бебето иска куп неща!

— Ами да — добави другият. — Ние с жената сме отгледали шест! И да ти кажа, еднократните пеленки никак не са евтини.

— Най-лошото е — обърна се към тях Къл, — че детето е мое! А тя не иска да се оженим! Ще имам момиченце.

— Ау! — По-едрият засия. — Голямо сладурче ще е!

— Аха — присъедини се по-набитият. — Аз имам две.

— Що не го вземеш, миличка? — обърна се към Бет едрият. — Не ги слушай кво приказват за пробно съжителство и разни други щуротии. Майката и бащата трябва да са женени. Малките всичко виждат. И като не върви вкъщи, стават пълнци.

— Да, обаче той не вярва, че детето е негово — отвърна Бет.

— Вярвам! — тросна се Къл.

— Не вярваш — упорстваше тя. — Приказваш, колкото да се оженим. А всъщност само ме съжаляваш!

— Няма ли поне веднъж да ме послушаш? — повиши тон Къл.

— Хей, по-кратко, не плаши момичето — обади се мъжът през една маса от тях. — Не виждаш ли, че е чувствително?

— Правилно, чувствителна съм! — тръсна глава Бет.

— Ще станеш още по-чувствителна, ако не започнеш да закусваш както трябва! Трябват ти яйца, мляко, масло, витамини!

— А-а, тук е прав — застана на страната на Къл по-ниският. — Бебето иска много храна!

— И още как — намеси се и сервитьорката, донесла нова каничка кафе. — Няма да забравя каква гладница бях, когато бях бременна с моите.

— И моята жена нагъваше като хала! — съгласи се едрият, като придърпа стола си към масата на Бет. — Имаш ли киселини, миличка?

— Да и... — подхвана тя.

— Знам едно отлично средство в такива случаи...

Ниският също премести стола си и застави Къл да се придвижи надясно, съвсем до Бет. Той се усмихна и прехвърли ръка през раменете ѝ, когато и сервитьорката седна до тях. След това един през друг започнаха да обсъждат всичко наред — от киселините до политиката и театъра.

— А бе, виждаше ми се някак позната — възкликна едрият, когато разбра коя е Бет. — Всички говорят за тази пиеса. А ти пък си я написал, а? Бива си те!

— Не чак толкова. — Къл въздъхна и замислено целуна Бет по косата. — Иначе отдавна да ми беше жена.

— И как ще я карате — подхвърли Джанет — при тази върволица от хубавелки, която се точи след теб?

— Нищо подобно няма! — надигна се Къл. — Вече съм нов човек. Образцов съпруг и баща.

— Казах ти, че няма да се омъжа за теб! — тросна се Бет.

— Още не се знае — не ѝ остана дължен той.

— Хич и не се... Оох! — Тя отново се изпъна назад, когато едно енергично движение на бебето я лиши от дъх.

— Какво ти стана? — стресна се Къл.

— Рита — с вид на познавач обясни Джанет. — Бебетата така ритат понякога, че...

— Аууу! — отново се обади мъжът, седнал до Къл. — Виж го ти сладурчето! По-големият ми син също се въртеше в корема на жена ми като пумпал.

Къл вече не чуваше започналата дискусия за немирните бебета. Не сваляше очи от Бет. Дватамата с нея отново бяха сами в света, където съществуваше единствено другият. Тя взе едрата му длан и я притисна

към корема си. Зачака, прехапала устни. Детето ритна отново. И той го усети. Лицето му просветна. Разнеженият поглед срещна нейния.

— Здравата рита, нали? Според лекарите е добър знак, че се е раздвижила рано.

— Истинско чудо е двама души да създадат нещо толкова хубаво — промълви той.

Да, помисли тя, ако той можеше и да повярва, че детето е наистина негово. Не можеше да приеме, че внезапно е започнал да мисли другояче. Сигурна бе, че Къл все още се съмнява.

Разговорът около тях се въртеше на различни теми. Останалите не забелязаха, че Къл я хвана за ръка, кимна на Джанет и двамата с Бет излязоха.

— Къде отиваме? — попита Бет.

Усмихнат, той още по-здраво вплете пръсти в нейните.

— Знам един магазин с фантастични неща за бебета.

Тя трепна като ударена.

— Не разбра ли...

— Чуй ме! — Къл я обърна с лице към себе си. Стояха по средата на улицата — едър светлокос мъж и медноруса бременна жена в обятията му, заобиколени от препускащи в двете посоки коли. — Детето си е дете. Ти го имаш, а аз мечтая за дъщеря. Така че, ако ми позволиш да се грижа за нея, по-добре гледано дете няма да има! — Устните му трепереха. Бавно се наведе да я целуне и Бет почувства тръпки по цялото си тяло.

— Само че... — започна тя, когато устните им се отделиха.

— Аз съм ти необходим, Бет! Както на мен — ти и тя. Толкова неща ни свързват! И двамата обичаме театъра и децата. А с това чувство шега не бива! Като прибавиш и взаимното уважение, не е ли достатъчно за начало?

Бет прехапа устни. Детето не можеше без баща. А на нея ѝ беше нужен Къл. Само че как да се омъжи за него, когато той мислеше, че бебето е от друг?

— Толкова си ми скъп... Искам да живея с теб и с нея. Само че ти не искаш да имаш семейство.

— Боже мой, как да не искам! — изстена той. Устните му се притиснаха към нейните.

Тя усети, че коленете ѝ се подкосяват и се вкопчи в неговите силни ръце, за да не падне. Почувства, че Къл се усмихва.

— Май не те държат краката, душичката ми? Ела с мен, ще се любим до насита, Бет!

Думите му ѝ прозвучаха като омайваща песен. Тя си пое дъх.

— Да не си мислиш, че можеш да прелъстяваш бременни жени наред улицата!

— Нямам друг избор. Хайде! — Но преди да я пусне, той леко ухапа долната ѝ устна и я притисна между зъбите си. — Ще си поиграя така и с гърдите ти, Бет, точно както обичаш.

— Къл! — пламна тя.

— Хайде да отидем вкъщи, страхливке. Много добре знаеш, че искаш. — Дъхът му топло облъхна ухото ѝ.

— Днес е дневното представление, как ще...

— Нали си имаш дубльорка? Сега ще си само моя. Ти и аз. Ние тримата — поправи се той. — Нали?

— Да — въздъхна Бет.

Къл стисна здраво ръката ѝ и я поведе. Озова се в неговия апартамент, без да може да си спомни как бяха стигнали там. Седеше на коленете му и не можеше да си поеме дъх от жадните му ласки.

— Знаеш ли — проговори той между две целувки, — че законът е винаги на страната на собственика?

— Какво искаш да кажеш?

— Че си в ръцете ми и няма да те пусна да излезеш оттук! Защото си моя.

— Това си е чисто отвличане!

— Щом няма друг начин — сви рамене Къл. Ръцете му внимателно свалиха туидовото палто, което беше облякла над меката тъмночервена пола и бродирания блузон за бременни.

Хвана го за ръката, когато той се зае да сваля блузона.

— Къл, ужасно съм се подула... — нерешително каза тя и погледна корема си.

— И мислиш, че така те харесвам по-малко? Глупавичката ми женичка... — Вдигна я на ръце и със смях я понесе към спалнята. Положи я на леглото и с внимателни, опитни ръце я съблече. Остана надвесен над тялото ѝ — наедрияло, горещо и напрегнато. — Никога ли

не си чувала — промълви, като я галеше, — че няма нищо по-прекрасно от разцъфнала роза?

— Сигурно ще надебелея...

— Още по-добре! И всичко това ще е мое!

— Не изглеждам ли ужасно? — В гласа ѝ прозвуча съмнение.

— Почакай да се съблека и ще разбереш как ми изглеждаш.

Започна да сваля дрехите си под смаяния ѝ поглед, смеейки се предизвикателно. Никога преди не бе имала възможност да го гледа така. Винаги бяха прекалено припрени в началото. Сега обаче той не бързаше и я караше да примира при гледката на могъщото мускулесто тяло.

— Харесвам ли ти, Бет? — стресна я гласът му, когато се изправи, гол като антична статуя.

В погледа ѝ се четеше обожание. Това беше любимият ѝ! Бащата на нейното дете. Мъжът на мечтите ѝ.

— Повече от всичко на света! — унесена, промълви тя.

Къл седна до нея и притегли дланите ѝ към гърдите си. Остави ги да погаят топлите мускули, като следеше как изучават очертанията на тялото му.

— Никога не сме го правили така, нали, Бет? — прошепна той, докато я насочваше как да го докосва, да го разпалва с милувките си. — С истинска обич...

— За мен винаги е било така! — Вдигна премрежен поглед.

— Милата ми! А аз едва сега разбирам... — прошепна Къл, като се навеждаше към устните ѝ. — Като че съм друг човек.

Когато я целуна, тя усети разликата. Докосването беше омайващо, опияняващо. Сливане на душите, надделели над порива на телата. Щедро, пълно отдаване. Стори и се, че сърцето ѝ спира, трогнато от безкрайната нежност и пламенна преданост на прегръдката. Потръпна от кадифената твърдост на тялото му над нейното, парещата милувка на устата, следваща извивките и откриваща най-съкровените ѝ тайни.

— Прекрасна си! — пресипнало промълви той, когато устата му се спусна от кръста към бедрата ѝ. — Едва сега разбирам какво значи наслада!

Вече целият трепереше, но продължаваше да я гали, сякаш докосваше жена за първи път. Тя стенеше в унес, отдала му се докрай,

доверила се на опитните ръце и устни, които неспирно изучаваха блажено тръпнещото тяло.

— Къл, моля те! — едва успя да изрече Бет. Очите ѝ, вперени в неговите, бяха трескави и черни като искрящ хематит. Тялото ѝ се изпъна като струна под насочващото докосване на дланите му. Неговите очи също горяха с непознат плам, лицето беше унесено, изопнато под напора на неудържима страст. Той я повдигна и сложи бедрата ѝ върху своите.

— Не можеш ли повече, Бет? Затова ли така трепериш под мен?

— Не мога... повече — изстена тя. Ръцете ѝ се протегнаха, за да го притеглят към пламналото ѝ тяло. — Искам... те... Къл, ела!

Той я гледаше в захлас. Силните му ръце се пъкнаха под нея и я повдигнаха.

— Не! — спря я неговият шепот, когато Бет инстинктивно се присъедини към движенията му. — Не се движи. Остави на мен, мила. Нека аз... Отвори очи. Само гледай...

И тя ги отвори. Очите ѝ се разшириха от възбуда. Никога досега не бяха така открити един за друг!

— Къл...

— Да! Добре — простена той, затворил очи, устата му жадно поемаше въздух. — Да! Хубаво е. Толкова е хубаво този път! Да, Бет... Бет!

Тя вече не го чуваше. Разтърсваха я конвулсии, тялото ѝ се мяташе под изгарящия я натиск. Пулсът му бясно биеше под нейните длани, неистовите му тласъци се сливаха със задъханите ѝ стонове. От гърлото му се изтръгна вопъл. Тя се изпъна като лък към него, замряла в екстаз, накрая на силите си. И мигът настъпи. Внезапно, като вулкан от страст. Извиси я, отне дъха, гласа, разсъдъка ѝ. Хвърли я към неговото гърчещо се тяло. Чу прегракналия вик на Къл и оглушаващия тътен на сърцата им, слели се в едно...

Дойде на себе си, когато усети устните му. Целувките покриха ресниците, челото, слепоочията, шията ѝ. Галеше я, успокояваше я, пресушаваше сълзите ѝ. Отвори замаяно очи и видя неговото лице, предано и изпълнено с обич. Къл се засмя тихо и радостно.

— Моля се съседите да са излезли — прошепна той, — иначе полицията вече бърза да провери кого изтезават тук.

— Не знаех какво правя — промърмори Бет изчервена.

— И аз. — Целуна подпухналите ѝ устни. — Бет, мила, беше като взрив от блаженство! Никога не сме се любили така!

— Да. Наистина не е било така!

— Знаеш ли, даже не съм подозирал колко те обичам! До момента, в който заяви, че не те познавам. И докато не ми каза да се махам. Чак тогава разбрах какво означаваш за мен. След като те бях загубил. Или поне така мислех.

Сърцето ѝ сякаш спря. Знаеше, че я обича, разбира се. След това, което се беше случило току-що, не можеше да се съмнява. Само че беше толкова хубаво да го чуе! Прегърна го по-силно.

— Без теб преживях ужасни дни, Къл.

— Да те оставя да страдаш сама! Бременна, болна... — Гласът му се прекърши.

— Недей, всичко е наред. — Тя го погали, наслаждавайки се на топлината на тялото му. — Не ти се сърдя.

— Съмнявам се. — Откъсна се с въздишка от нея и я покри с пухкавото одеяло. След това отново я притисна към себе си. — Бет, когато говореше за недоверието ми, беше абсолютно права. Без да съзнавам, използвах стерилността си като претекст, за да не се обвързвам. Родителите ми съвсем не бяха пример за преданост и вярност. Изневерявах си на всяка крачка. Не знаех какво е обич и семейно щастие. И не ги търсех. Може би са ми липсвали, но се страхувах да го призная. Не се решавах да отвърна на любовта ти, защото се боях да не те загубя!

Бет надигна глава от рамото му и закачливо се засмя.

— Как не се сетих по-рано! Да бях знаела, щях да те гоня през огън и дим, с динамит в ръцете. Да ме отблъскваш през всичките тези години, без да се замислиш за миг! Защо, според теб, накрая пак се оказах девствена?

— Въобще не исках да се задълбочавам. Нарочно си затварях очите, защото не бих понесъл мисълта, че си имала само мен. И ето, сега... ще имаме дъщеря! Господи, Бет, не можеш да си представиш как се мразех, когато помислих, че съм загубил и теб, и нея! Откакто тръшна вратата зад гърба ми, животът ми сякаш спря. Причерняваше ми, че от отчаяние може набързо да се омъжиш за някого, само и само да намериш закрила.

— И се заключи в крепостта си, за да се насвяткаш до козирката?

— Е, не само затова. Имах и много работа.

Къл стана и се скри в другата стая. След малко се върна със сноплиста в ръката. Подаде ѝ го и легна по крем до нея.

— Прегледай това, докато подремна. Като се събудя — погледна я той с едно око, — пак ще се любим до припадък, а после до припадък ще кроим семейни планове.

Бет отвори уста, но той ѝ се скара:

— Чети, умнице, чети!

И тя се зачете. Не вдигна глава цял час. Беше сценарият за неговия филм. Започваше от бурните преживявания на двама артисти в малък летен театър. Главният герой беше стерилен. Любовницата му забременява, а той не иска да признае детето за свое. Но накрая — без нови изследвания за стерилност или лекарски консултации, разбира цената на доверието. Осъзнава, че или я обича достатъчно, за да ѝ вярва напълно, или изобщо не е способен да обича. И решава, че детето е негово. Тогава, след мъчителни недоразумения, двамата сключват брак и любовта им не изстива даже и след като любимата му го дарява с... близнаци. Бет дълго съзерцава пръснатите страници, преди да проумее, че Къл е разказал собствения си живот. Той заявяваше открито, пред всички, че я обича!

В гърлото ѝ заседна буца и по бузите ѝ се закапаха сълзи.

— Я стига, милото ми майче, недей да плачеш — прошепна той и се надигна, за да я вземе в прегръдката си. — Само ще уплашиш малката ни Кейт!

— О, Къл, да знаеше как те обичам!

— Наистина ли? Тогава защо не се обърнеш, за да ми покажеш? След това ще ти покажа аз, а накрая ще се обадим на твоите родители и ще им кажем, че ще си имат зет и внуче.

— По-скандална новина едва ли бих могла да им сервирам.

— А според мен ще бъдат възхитени. Хайде, плачеща върбичке — повдигна я той, така че гърдите ѝ докоснаха неговите, — искам да видя как правиш любов!

— Но аз не знам... — срамежливо се сгуши тя. — Никога не си го искал досега!

— Да, докато не разбрах защо не ме свърта на едно място след бягството ми от Атланта. Повярвай, Бет, никога не съм се любил истински с друга жена. Да, преспал съм с няколко. Но всеки мъж ще ти

каже, че това си е чиста похот, а душата остава празна. Докато отново не се появи ти. Сега нямам търпение да опитам всичко с теб. Искам да живеем заедно, да те гледам и да задоволявам всичките ти прищевки. Искам да обсъждам всичко с теб и заедно да дочакаме детето. — Той я докосна с устни. — Искам да остаряя до теб, мила моя!

— И аз, Къл!

— Само че не веднага — промърмори той, като я наместваше върху себе си. — Има да правим още много приятни неща. Сега, сложи си ръката тук. — Засмя се от сърце при смаяното ѝ хлъцване. — Точно така! А сега се повдигни малко... Господи, ако си видиш лицето в огледалото! Милото ми ангелче, никога ли не ти е хрумвало, че има и други начини? Само не припадай още, чакай да ти покажа... Аха! Ооох, да... Точно така, мила, хайде!

— Но, Къл...! — изпъшка тя.

Той пхна ръце под нейните бедра, за да ѝ помогне. Тогава и тя се отдаде на насладата, помрачаваща разсъдъка ѝ, и остави чувствата да доведат докрай започнатия урок...

Бет не помнеше друг път да е била толкова щастлива, колкото през седмиците, които последваха. Премести се при Къл. Скоро се венчаха, а Джанет и Дейвид им кумуваха. Тя и Къл бяха неразделни. Заедно правеха покупките за бебето, разхождаха се. Всяко представление той стоеше зад кулисите, за да е сигурен, че Бет не се преуморява. А бебето растеше и растеше, като любовта, свързваща неговите родители.

— Щом отсега рита така, не знам как ще се справям с нея след раждането — изохка Бет няколко месеца по-късно, държейки се за огромния корем след едно уморително представление. — Видя ли, пак ритна?

— Видях, и то много добре — засмя се Къл и я прегърна. — Значи, според доктора, тези дни?

— Ох, ако съдя по интервала, през който идват болките, май ще е още сега! — изстена Бет и се свлече в креслото.

Къл пребледня като платно. Джанет и Дейвид минаха край отворената врата и се втрещиха при вида на лицето му.

— Какво е станало? — заекна Дейвид.

— Бет ще ражда! — ужасено отвърна Къл. — Господи, тя вече ражда! Какво да правя?

Ако не я болеше толкова, Бет щеше да се задави от смях. Да не повярваш! Къл — винаги хладнокръвен и авторитетен, се суетеше паникьосан и питаше какво да прави!

— Болницата! — изпъшка тя. — Побързай, Къл!

— Ама аз оставих колата вкъщи!

— Такси! — заповяда тя.

— Ей сега ще намерим! — Джанет повлече Дейвид след себе си. — Къл, занеси я до вратата, а ние ще изтичаме за такси!

Къл я грабна и хукна, въпреки нейната тежест.

— Няма нищо, миличка, дръж се — нареждаше той. — Ако трябва, така ще стигнем и до болницата, не се бой!

Джанет и Дейвид наистина бяха отмъкнали такси от опашката, защото той стоеше със заплашителен вид до шофьора, а тя държеше задната врата отворена.

— Мили Боже, ама това си ти! — викна радостно едрият грубоват мъжага, като позна бременната от сладкарницата. — Почвали?

— Ох, започва — изпъшка Къл. — Само по-бързо, за бога!

Дейвид и Джанет побързаха да се вмъкнат в колата.

— В коя болница? — делово попита шофьорът.

— Тъъ, аз... Забравих! Започваше с нещо централно... — Къл замръзна. — Коя болница беше? — потърси той помощ от Джанет и Дейвид.

— Ама откъде да знаем! — избухна Джанет.

— Карай в която и да е! — заповяда Къл.

— Централната... градска — обади се Бет.

— Готово, млада госпожо! — отвърна шофьорът и подкара по средата на платното. — Само се дръжете здраво! — И той настъпи педала на газта.

— А ако не стигнем навреме? — сети се Къл. — Тогова какво...

— Ние ще ѝ помогнем, в колата! — успокои ги шофьорът.

— Само това не! — Джанет се хвана за главата. — Аз не мога!

— И аз! — простена Дейвид.

Къл молитвено склочи ръце.

— Какво сте ме зяпнали? Аз само пиша пиеси!

— Я по-добре да попеем — предложи шофьорът. — Хайде, това ще ѝ помогне. Почваме! Гребни, гребни, рибарю, през бурните вълни...

— Той извиси глас и махна на останалите да го последват. — По-силно, да я разсеем!

И те запяха, гръмко и фалшиво, докато таксито взимаше един завой на две колела и едва не удари отзад изникналата отнякъде полицейска кола. Блесна синя лампа, ревна сирена.

— О, не! — простена Къл.

Шофьорът бързо спря и се надвеси през прозореца.

— Помогнете! — завика той, преди още полицаят да е приближил, за да надникне вътре. — Това е същата онази артистка, бременната, от „Момичето в тъмнината“, този тук е написал пиесата, а онзи играе другата главна роля. Тя ще ражда момиченце, и ако до две минути не стигнем в Централната градска...

— Карай след мен — нареди полицаят и погледна Бет. — Дръж се, сладурче. Гледал съм те два пъти. Страхотна си!

Тя понечи да му благодари, но полицаят вече беше в колата си и потегли така, сякаш искаше да я изправи на задни колела.

— Хайде, всички заедно! — изкомандва шофьорът, когато гумите заскърцаха по завоите. — Греби, греби, рибарю...

И всички пяха, докато колата едва не се блъсна в бариерата пред входа на спешното отделение...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не бе минал и час откакто пристигнаха в болницата и на бял свят се появи малката Кейт, тежаща три килограма и нещо. Благодарение на естествените упражнения, които Къл и Бет не бяха пестили, раждането мина леко. И най-хубавото беше, че Къл остана до нея през цялото време. Не я остави, докато не сложиха за малко на ръцете му в стерилни ръкавици пищящото момиченце, и той не му се порадва с просълзени очи. Въпреки изтощението Бет с усмивка обърна глава към тях. Господи, мина ѝ през ума, колко малко дели трагедията от щастието.

Къл се върна в залата за посетители. Освен Джанет и Дейвид, там се оказаха шофьорът, полицаят, сервитьорката, другият мъж от сладкарницата, както и господин Бартоломю, и половината колеги на Бет. Чакаха новината. При вида на всички тези хора, оживено обсъждащи пиесата, той не се сдържа и се разсмя щастливо.

— Е? — скочи при появяването му Дик Хамилтън. — Какво е?

Всички като по команда обърнаха глави към Къл.

— Най-доброто произведение в моя живот — гордо обяви той. — Кетрин Елийн Макълоу. Тежка три килограма и четвърт, с ръст петдесет сантиметра и си има всичко — от главата до петите!

Избухнаха аплодисменти и поздравления. Шофьорът извади отнякъде кутия пури в розова опаковка и му я подаде, а Къл на свой ред започна да ги раздава.

— Черпя кафе! — обяви високо той и поведе групата към автомата. Идеята му се стори подходяща. Полицаят и шофьорът не можеха да пият на работа, пък и къде в болницата би могъл да намери шампанско? Така че раждането на малката Кейт бе отпразнувано с димящо кафе и какао.

Малко по-късно, седнал до леглото на Бет, Къл гледаше с умиление как бебето суче от гърдата на майка си.

— Прекрасна е! — прошепна той и докосна с пръсти малката главичка с рядка светла косица.

— Нали? Представи си, наше творение е.

— Навън е пълно с познати — съобщава Къл. — Черпих с пури.

— Откъде успя да ги намериш?

— Шофьорът ги донесе. И господин Бартоломю дойде. Обадох се и на родителите ти. Пристигат с първия самолет.

— Мама добре ли е?

— Сменила е лекарството. Баща ти твърди, че е по-добре от всякога. Оплаква се, че ще го умори с нарасналите си изисквания.

Бет не можеше да си представи, че родителите ѝ вършат същите неща като нея и Къл.

— Какво пък — сви рамене той, — някога и те са били млади и са носили първородната си дъщеря на ръце. — Загледа се в бебето. — Добре, че реши да я кърмиш.

— Да, според лекарите, чрез кърмата майката създава имунитет у детето.

— Освен това ми харесва да гледам как я кърмиш.

Тя се усмихна, очевидно ѝ стана приятно.

— Нали не забрави да благодариш на шофьора и полицая, че ни докараха навреме?

— Устройвам гала закуска утре, в любимата ти сладкарница. За тях, Джанет и Дейвид.

— Ти си добър човек, Къл. Радвам се, че съм ти жена.

— Радостта е взаимна. — Той я целуна. — И Кейт е красавица. Като майка си.

Загледа се в него, като си мислеше дали наистина приема Кейт за своя дъщеря, или още храни смътни съмнения... Къл забеляза съсредоточения ѝ израз.

— Знаеш ли, мислех си... След като веднъж ми казаха, че е невъзможно, а се оказа обратното... — Погледна детето до бялата гърд на Бет. — Как смяташ, дали да не опитаме пак и следващия път да имаме момченце, за да сме пълен комплект?

— О, Къл, обичам те!

— И аз те обичам! — Наведе се към топлите ѝ устни. Усети вкуса на сълзите ѝ и се засмя. Сега вече тя му вярваше!

А той още не беше напълно убеден. Трудно можеше да допусне, че някой специалист ще сгреша относно неговата стерилност. От друга страна, не би могъл да си представи Бет с друг мъж. Вродената ѝ

честност би я принудила да му каже, ако имаше нещо такова. Но Бет беше сигурна, че детето е негово, и той го приемаше като аксиома. Веднъж даже помисли дали да не си направи още едно изследване. Това обаче би означавало, че не ѝ вярва, и той се отказа. Предпочете да приеме нещата такива, каквито са. И да се хвърли с жар в семейния живот.

Измина повече от година. Снимките на филма по сценария на Къл вървяха с пълна пара. Наложиха се няколко месеца да пътува между студиото и дома. Бет продължаваше да играе в „Момичето в тъмнината“. Джанет и Дейвид бяха сгодени и предстоеше сватба. Кейт си имаше бавачка, която я носеше на ръце зад кулисите, докато майка ѝ играеше пред препълнената зала.

Пак беше пролет, всичко цъфтеше, а Бет чакаше завръщането на Къл. Цялата излъчваше загадъчно сияние.

— Ти се разхубавяваш от ден на ден — забеляза той, когато тя изтича да го посрещне на летището. — Скуча ли без мен?

— Ужасно! — Бет се надигна да го целуне. — Нашата Кейт е на гости при баба и дядо в хотела. Бавачката има почивен ден, прислужницата си свърши работата още по обед. А аз умирам от желание да се любим на пода в хола.

— Бет, за бога! — изпъшка усмихнат той, а тялото му красноречиво заяви за своите намерения.

— Изглеждаш заинтригуван. Хайде да тръгваме вкъщи, мили!

— Надявам се, че ще издържим дотам — напрегнато отбеляза той, докато бързо изкарваше колата от паркинга на летището.

От няколко седмици не бяха оставали насаме достатъчно дълго, а чувствата искаха своето. Бет не помнеше така страстно да са изпитвали нужда един от друг. Дръзката ѝ идея за пода в хола се осъществи още щом влязоха вкъщи, защото не успяха да направят и крачка по-нататък. Къл я положи на пода, притисна я с цялата си тежест и смаза устните ѝ със страстна целувка.

— Не мога повече — дрезгаво промърмори той.

— Хайде! — прошепна тя.

Ръцете ѝ трескаво го прегърнаха, помогнаха му, докато отстраняваше само най-неотложните препятствия по пътя към нея,

преди да я обладае с рязко движение. Дъхът му секна от бързия необуздан ритъм на движенията, към който тялото ѝ веднага се присъедини и го последва към забравата...

Там-тами в джунглата, завъртя се в главата ѝ, като гледаше в широко отворените зелени очи. *Бият там-тами, лудо, лудо...* Дочу гърления му зов, когато обхвана бедрата ѝ и ги вдигна към себе си, почувства напрегнатото тежко тяло да я разтърсва. Стонът му пулсираше в ритъма на движенията им, двамата бяха едно и заедно пропадаха в унеса на страстта, докато взривът на блаженството не отне едновременно дъха им.

Най-сетне той вдигна глава, още потръпващ, и се вгледа в тъмните ѝ очи и в раздърпаните дрехи.

— Господи, някой би помислил, че още сме хлапаци...

— Или прелюбодейци. — Бет сладко се протегна. — По-добре ме занеси в леглото, за да го направим както трябва. Стига да можеш още!

— Аз ще ти кажа какво мога! — отвърна Къл с чисто мъжко възмушение и я понесе към спалнята. Хвърли я на леглото и ѝ показа възможностите си, така че тя можеше само да стене и тръпне с цялото си тяло, преди да се разтопи в опиянението, за което бе копняла, докато Къл беше далеч от нея.

— Ако не се лъжа, май правеше някакви обидни намеци за моите възможности? — промърмори той по-късно, надвесен над нея.

— Повече не мога... — Едва си поемаше дъх. — Никой не би издържал на това!

— Ето какво става, като прекарам две седмици без теб! През цялото време те сънувах, бях луд от желание...

— Всяко зло за добро! Сега поне знам, че не си се увъртал около киноактрисите.

— Като че някоя можеше да ми хареса! — Той се засмя. — Сега по-добре ли си?

— Да, даже не можеш да си представиш! — Сложи ръце под главата си, затвори очи, и замечтано се усмихна. Имаше да му каже нещо толкова хубаво! Прииска ѝ се още малко да удължи щастливия миг.

— Какво се умълча? — Прокара пръсти по устните ѝ.

Бет го погледна и усети, че сърцето ѝ замира.

— Мили — прошепна тя, като галеше гърдите му, — спомняш ли си, че ме питаше дали не можем да имаме момченце?

— Да, Бет, скъпа, нищо не ни пречи да си осиновим... — В думите му нямаше нито горчивина, нито гняв. — Стига ни едно чудо в живота. И двамата обожаваме Кейт.

— Нямах предвид това. — Тя прокара пръсти от рамото към китката му. — Сутринта бях на преглед при моя лекар...

Къл замръзна. Очите ѝ сияеха и сякаш го огряваха с щастлива светлина.

— Къл, не се ли сецаш? Бременна съм!

Той отвори уста, но вместо да проговори, едва преглътна. Грабна я в прегръдката си и до болка я притиска към голото си тяло. Зарови лице в косата ѝ, целият тръпнещ от щастие и обич. Вече нямаше съмнение! Беше благословен с Бет, животът с нея беше земен рай! Тя притисна устни към рамото му.

— Може да е от промяната на климата след Атланта — сподавено се разсмя тя. — Ако не е от това значи над нас бди ангел. Къл, защо не вземем да пратим на твоето медицинско светило акта за раждане?

— Точно така ще направим! — Той се опомни. — Бет, обичам те! Обожавам те!

— И аз! Ако ти е нужно доказателство, сега го имаш!

Устните му се плъзнаха към нейните, попивайки сълзите по лицето ѝ.

— Не ти ли се струва, че зелените очи на Кейт са достатъчни? — Той вдигна глава, очите му я поглъщаха. — Обичам те! За мен това значи доверие. В деня, когато разбрах какво означаваш за мен вече нямах никакви съмнения!

— Понякога се боях, че няма да го признаеш. — Нежно погали лицето му. — Винаги ми се струваше, че нещо не е наред. Спомнях си първите дни, след като се влюбих в теб...

— Аз те обичах още тогава! Но така бях свикнал със самотата, че се съмнявах дали мога да свържа живота си с друг. Още повече — да създам семейство. Едва ли си представяш какво ми беше в Калифорния!

— Я стига! — Тя го оципа. — Представям си те с онази Шери!

— Значи не съм ти казал? Шери и мъжът ѝ бяха хазяите ми в къщата до плажа, където бях отседнал. А Боб ми е съученик.

— Какво?!

— И мъжете си имат тайни, мила. Знаеш ли, че имаш лунички и тук? — Докосна с устни веждите ѝ.

— Как да ти се скарам, като ме целуваш?

— Аз не искам да се караме!

— Да, но тогава ме накара да мисля, че си развратничил, след като избяга от мен! — не го оставяше тя.

Къл вдигна китката ѝ към устните си.

— Наистина опитвах да избягам. Бях обзет от любов! След сладостните нощи с теб, в Калифорния не можех да спя. И долетях за премиерата не заради пиесата, а за да те видя!

— А умопомрачителната Тами, която домъкна в гримьорната?

— Чиста маскировка. За да не разбереш колко съм хлътнал по теб. Всъщност хлътнах още в Атланта. Но тогава си внушавах, че искам само тялото ти.

— Същото внуши и на мен, като те видях след премиерата!

— Идеше ми да се хвърля някъде, когато ми каза за бременността си. Сигурен бях, че е от друг. Но също толкова вярвах, че не ме лъжеш. Трябваше доста да се измъча с логически упражнения. Докато накрая реших, че ако те обичам истински, любовта е достатъчно доказателство. И точно бях решил да ти го кажа, когато ти ми обърна гръб. Или поне престана да ме слушаш. Заключих се да пиша сценария, защото исках с него да ти покажа какво чувствам. Не се сецах за друго, сигурен бях, че си ме намразила. Изведнъж ти се появи на вратата, за да ме извадиш от ада. Осъзнах, че има надежда и се впуснах да те преследвам. И ето какви фантастични резултати постигнах! Съжалявам само за едно — че не се ожених за теб още в самото начало. На родителите ти още им е криво за реда, по който се развиха нещата. Как да им се сърдя? Няма да позволя Кейт да спи с мъж преди сватбата — закани се той, — колкото и да говорят за съвременни нрави!

— Я го виж ти! Да не повярваш. Какъв пуритан се извъди!

— Вината е твоя. Кой ме влачи на църква всяка неделя? Между другото — изгледа я Къл, — трябва ли и господин Бартоломю да идва с нас?

— Вече е стар — защити го Бет. — Трудно му е да си намира такси. А освен това боготвори малката си кръщелница. Не забравяй — тя започна да чертае по гърдите на Къл с пръст, като наблюдаваше как се ускорява дишането му, — че ни предстои още едно кръщение. Нали трябва да поканим хора?

— Така е. — Той с възхищение погледна корема ѝ. — Сигурно е от климата — беше сериозното му заключение. И неочаквано провали всичко с дяволита гримаса, от която тя избухна в смях. — За втори път! — самодоволно отбеляза той. — Виждаш ли, бива си ме!

— Сигурен ли си? — Бет притегли главата му за целувка. — Можеш ли да го докажеш?

Дишането му се учестяваше с всеки допир на дланите му до гърдите и бедрата ѝ.

— С удоволствие! — Устата на Къл остави пареща диря по тялото ѝ, нежно започна да хапе гладката кожа на бедрата, събуждайки у нея неудържимо желание. — Жалко — прошепна внезапно той, — че подари всички дрехи, които носеше като бременна.

— Не позна! — Разсмя се при вида на смаяната му физиономия.

— Значи ги пазиш?

— Да, защото смятам, че и мълнията може да падне два пъти на едно и също място.

— Вече вярвам в ангели! Защото съм женен за един от тях. — Къл потърси устните ѝ. — Ти и две деца! Да знаеш, че имаш най-щастливия мъж на света!

Отвърна на нежните му целувки, говорещи ѝ на безмълвния език на любовта. Преди изгарящото чувство да помрачи мисълта ѝ, тя се опита да избере име. Име на момче...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.